நீ என் நித்தியா...!

18+

மன் மதன்

நீ என் நித்தியா

மன் மதன்

Contents

(1)
(2)
(3)
(4)
(5)
(6)
(7)
(8)
(9)
(10)
(11)
(12)
(13)
(14)
(15)
(16)
(17)
(18)
(19)
(20)

(1)

ஏற்காடு

அந்தப் பெரிய காப்பி எஸ்டேட்டின் வரவு செலவு கணக்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான் விமலநாதன்.

ஆறடி உயரம். பெண்கள் ரசிக்கும் ஜிம் பாடி. சேதுவில், ஆரம்பத்தில் வந்த விக்ரம் போல படு கம்பீரமாக இருந்தான். வசதிக்கு குறைவில்லை. வயது முப்பத்திநாலு. ஆனாலும் இருபத்தெட்டுக்கு மேல் அவனோட வயசை மதிப்பிட முடியாது. அந்தளவு கம்பீரமாக நேர்த்தியாக இருந்தான்.

அப்பா சின்ன வயசிலயே இறந்துட்டார். தாய் மட்டும்தான். இவனைப் படிப்பித்தது, அவனுடைய தாய்மாமன் தணிகாசலம். அதனால் இன்று வரை அவர் மீது அளவிட முடியாத மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிறான்.

அவன் ஆரம்பத்தில் ஐ.டி துரையில் வேலை பார்த்திருந்தான். கை நிறைய சம்பளம். இருபத்தைந்தில் திருமணம். லவ் மரேஜ்தான். ஒன்னா வேலை பார்த்த பொண்ணு. தூரத்து சொந்தம். அதனால் எந்த சிக்கலும் இல்லாமல் அவர்களின் திருமணம் நடந்தேறியது. அந்தத் திருமணத்தை செஞ்சு வச்சதே மாமாதான். திருமணம் முடிச்சு மூன்று வருஷத்தில், திடீர் என்று அவன் மனைவி சரிதா ரத்தமாக வாந்தி எடுக்க, மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். ரத்தப் புற்று நோய் என்றார்கள். நிறைய செலவு செய்தும் பிழைக்க வைக்க முடியல. திருமணமாகி நாலு வருஷத்தில் அவனுடைய வாழ்க்கை முடிந்து போனது.

சரிதா இறந்து ஒரு வருஷம் கூட ஆகல, தாய் அன்னபூரணி இவனை மறுமணம் செய்யச் சொல்லி நச்சரிக்க மறுத்துவிட்டான். அவனால் சரிதாவை விடுத்து இன்னொருத்தியை ஏத்துக்க முடியல.

எந்த அம்மாதான் மறுத்ததும் சரி சாமின்னு விட்டிருக்காங்க? தன்னோட மகனோட வாழ்க்கை பட்டுப் போயிடுமோ என்கிற அச்சம். இடை விடாமல் நச்சரிக்க

வைத்தது.

பொறுத்துப் பார்த்தான். ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் முடியாமல் போக, சம்பாதிச்ச பணத்தை எல்லாம் சேத்து ஏற்காடில் இந்த காப்பி எஸ்டேட்டை வாங்கிக்கொண்டு தனியாக வந்துவிட்டான்.

சும்மா சொல்லக் கூடாது. அவனுடைய கடும் முயற்சி கைமேல் பலனாக அள்ளிக் கொட்டியது.

அங்கிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து கணிசமான தொகையைச் சம்பாதித்து மேலும் பல எஸ்டேட்டுகளை வாங்கி அதற்கு சொந்தக்காரனும் ஆகிவிட்டான்.

இதோ மனைவி செத்து அஞ்சு வருஷம் ஆயிடுச்சு. வேறு திருமணம் செய்யப் பிடிக்காமல், தனியாக வாழ்கிறான். அவனுக்கு அந்தத் தனிமை பிடித்திருந்தது. அதற்காக அவன் ஆசையைத் துறந்தவன்லாம் சொல்லிட முடியாது. அப்பப்போ பெண் ஆசை வருவதும் உண்டு. ஆனால் சரிதாவை விடுத்து இன்னொருத்தி கிட்ட போகப் பிடிக்கல. ஆசையை அடக்கிகிட்டான்.

அன்னபூரணியும் அவன் கிட்ட கேட்டு சலித்து இப்போ கேட்கிறதையே விட்டுவிட்டாள்.

மேசையில் இருந்து கணக்கு வழக்குகளை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவனின் செல் அடிக்க எடுத்துப் பார்த்தான். தாய் அன்னபூரணிதான் அழைத்திருந்தாள்.

அம்மா ஏன் இப்போ கூப்பிடுறாங்க?' யோசனையோடு செல்லை எடுத்துக் காதில் வைக்க,

"தம்பி விமலு..." என்று மறு பக்கம் தாய் மூக்கைச் சிந்த பதறிப்போனான் விமலநாதன்.

"மா... என்னம்மா ஆச்சு... மாமாக்கு ஒன்னுமில்லையே?"

"மாமாக்கு ஒன்னுமில்லைடா... ஆனா நம்ம நித்தியாவுக்குத்தான்..." மேலும் அவர் அழுகையோடு மூக்கைச் சிந்த இவனுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

நித்தியா. அவனோட மாமன் பொண்ணு. அவனை விட பதினஞ்சு வயசு சிறியவள். அவனுக்கு நித்திலா என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும். அவள் குழந்தையாக இருக்கும்போதே கைகளில் தூக்கி விளையாடி இருக்கிறான். பள்ளிக்கு கூட்டிச் சென்றிருக்கிறான். அவள் ஆசைப்பட்டு எது கேட்டாலும் கொஞ்சம் கூடத் தயங்காமல் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். எப்போதும் அவன் முதுகில் உப்பு முட்டையாகத் தொங்குவாள்.

இவன் திருமணம் முடித்த பிறகு அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையில் இருந்த நெருக்கம் கொஞ்சம் குறைந்துதான் போனது. வேலை, மனைவியின் பிரச்சனை என்று அதற்குப் பிறகு அவளைக் கவனிக்க அவனுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. அதுவும் கடந்த ஐந்து வருடங்களா சுத்தமாக முடியல.

ஏற்காடு வந்த பிறகு, ஊருக்கு ஒரு சில வாட்டி சென்றிருந்தான். ஆனால் அவளை சந்திக்கும் வகையில் சூழ்நிலை அமையவில்லை.

ஒரு முறை சென்ற போது, அவள் டூர் என்று சென்றிருந்தாள். இரண்டாம் முறை சென்ற போது, யாருடையதோ திருமணத்திற்குப் போயிருந்தாள். இன்னொரு வாட்டி சென்றபோது நல்ல காய்ச்சலில் படுத்திருந்தாள். பிறகு அவள் காலேஜ் என்று ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படிக்கப் போய்விட்டாள்.

அப்படியே அவளைப் பார்த்து ஐந்து வருஷங்கள் ஆகிடுச்சு.

இப்போது நித்தியாவுக்கு என்ன ஆச்சு? குழம்பியவன்,

“அம்மா... எதுவா இருந்தாலும் அழாமத் தெளிவா சொல்லு. நித்திக்கு என்ன?” கொஞ்சம் கோபமாகக் கேட்டான்.

“டேய்... இது எல்லாம் ஃபோன்ல சொல்ற விஷயமில்ல... நீ நேரா வீட்டுக்கு வாடா...”

“அம்மா.. புரியாம பேசாதேமா... இங்க நிறைய வேலை இருக்கு... எல்லாத்தையும் போட்டுட்டு வர முடியாது” அவன் சொல்ல, கோபமானார் அன்னபூரணி.

“டேய்... இங்க பெரிய பிரச்சனையே போய்கிட்டிருக்கு. நீ என்னன்னா, வேலைன்னு வரமாட்டேங்கிற... இதோ பாரு... மாமா மேல மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்குன்னா, சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்து சேரு...” சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டிக்க, இவனோ குழம்பிப் போனான்.

அப்படி என்ன பிரச்சனையை நித்தியா இழுத்து வந்திருக்கிறாள். இந்த வயசுக்கு உரிய பிரச்சனைன்னா கதலாக இருக்குமோ? காதல்னா பிடிச்ச பையனை கட்டி வைக்க வேண்டியதுதானே? குழப்பத்துடன், பொறுப்புகளை மனேஜரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டான் விமலநாதன்.

(2)

அழுது ஓய்ந்து படுக்கையில் கிழிந்த நாராகக் கிடந்தாள் நித்தியா. கரங்களோ வயிற்றை அழுந்தப் பற்றிக்கொண்டிருந்தது.

முடிஞ்சிருச்சு. எல்லாமே முடிஞ்சிருச்சு. அவளோட குழந்தை உலகத்தை காண முதலே அழிஞ்சிருச்சு. அழிய வச்சிட்டாங்க. வெறுப்பும் அழுகையுமாக விசும்பிக் கிடந்தவளிடம் வந்தாள் அவளுடைய தாய் பானுரேகா. பானுரேகாவின் முகமோ கோபத்தில் சிவந்து இறுகிப்போயிருந்தது.

“இதோ பாருடி... இன்னும் ஒரு வாரத்தில உனக்கும் விமலனுக்கும் திருமணம்...” சொல்ல விலுக் என்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நித்தியா.

திருமணமா? அவளுக்கா? அதுவும் விமலநாதன் மாமாவையா? நோ.. முடியாது... மீண்டும் அழுகை உடைப்பெடுக்க,

“யாரைக் கேட்டு இந்த திருமணத்தை முடிவு செஞ்சீங்க...?” ஆத்திரத்துடன் கேட்க, சற்றும் தளராமல் பார்த்தாள் பானுரேகா.

“யாரைடி கேக்கணும்...?”

“என்னை கேக்கணும் மா...” அழுகையில் அவள் வெடிக்க, பானுரேகாவோ தன் மகளை அலட்சியமாகப் பார்த்தாள்.

“உன்னை கேக்கணுமா... நீ மட்டும் எங்க கிட்ட கேட்டுத்தான் எல்லாத்தையும் செஞ்சீயா?” கோபமாகக் கேட்க, அழுகையில் விம்மிவிட்டாள் நித்தியா.

“மா... நா எப்படிமா மாமாவை கட்டிப்பேன். அவருக்கு என்னை விட வயசு ஜாஸ்தி... அது மட்டுமில்ல, அவர் ஏற்கெனவே திருமணமானவர்... அவரை நா கட்டிக்க மாட்டேன்” அவள் மேலும் விம்ம,

“நீ மட்டும் என்ன பத்தினித் தெய்வமோ? காலேஜுக்கு படிக்க அனுப்பிச்சா, எவன் கூடவோ படுத்து எந்திரிச்சு புள்ளைய வயித்தில வாங்கிட்டு வந்திருக்க... உன்னை இனி எவன் கட்டுவான்? உனக்கு விமல் தம்பியே ஜாஸ்தி... வாயை மூடிட்டு அவனைக் கல்யாணம் கட்டிகிட்டு சந்தோஷமா வாழ்ற வழியைப் பாரு...” சொல்ல, தன்

தாயை முறைத்தாய் நித்திலா.

“நான் யாரையும் கல்யாணம் கட்டிக்க மாட்டேன் மாட்டேன் மாட்டேன்...” அவள் முடிவாகச் சொல்ல,

“என்னடி... உன் மவ விமலை கட்டிக்க மாட்டேங்கிறாளா...” என்றவாறு மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு வந்தார் அவளுடைய தந்தை தணிகாசலம்.

அவர் வந்த தோரணையைக் கண்டதும் உடனே வாயை முடித் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் நித்தியா. தன் மகளை ஒரு முறைப்பு முறைத்தவர், பின் நிமிர்ந்து தன் மனைவியை வெறித்தார்.

“என்னடி உன் மவளுக்கு குளிர் விட்டுப்போச்சோ... என்னப் பத்தி தெரிஞ்சும் மாட்டேன்னு சொல்றாளா... இதப் பார்டி... உன் மவ கிட்ட சொல்லி வை... இப்பதான் அந்த பையன்... அவன் பேரு என்ன? ஆ... சத்தியன்... அவனோட கை காலை உடைச்சு குப்பைத் தொட்டில போட்டுட்டு வந்திருக்கேன். இதுக்கு மேல அடம்பிடிச்சான்னு வையி... அப்புறம் அந்த பையனோட உசுருக்கு நான் உத்தரவாதமில்லை...” தந்தை சொல்ல ஆடிப்போனாள் தித்தியா.

ஐயோ சத்தியனுக்கு என்னாச்சு? அவள் அழுது கதற, தன் மகளை முறைத்தார் தணிகாசலம்.

“இதப் பாரு புள்ள... மானம் மரியாதைக்கு மட்டுமில்ல, சாதி சனத்துக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழ்றவங்க நாங்க... காதலிச்சவன் நம்ம ஜாதில நம்ம அந்தஸ்தில இருந்தாலாவது பறவாயில்ல. எங்கனயோ போயி சாக்கடைல ஒருத்தன காதலிச்சு அவன் புள்ளைய வயித்தில சுமந்திட்டு வந்திருக்கீயே... சீ... வெக்கமா இல்ல? வேற ஒருத்தன் அப்பனா இருந்திருந்தா இத்தனைக்கு உன்னையும் கொன்னு உன்னத் தொட்ட அந்த பொறம்போக்கையும் கொன்னு புதைச்சிட்டு போயிருப்பான். ஏதோ உன்ன பெத்த கடனுக்கும் பாசத்துக்கும் கட்டுப்பட்டு, உன் மேல கையை வைக்காம இருக்கேன்... அதையும் செய்யப் பண்ணிடாதே...” என்று வெறுப்போடு சொன்னவர், திரும்பி தன் மனைவியைப் பார்த்தார்.

“இதப் பாரு பானு... அந்தப் பையன் உசிரோட இருக்கணும்னா, விமல் கட்ற தாலிய கழுத்தை நீட்டி வாங்கச் சொல்லு... இல்லைன்னு வையி...” என்றவர் தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து உதறிவிட்டுப் போக விக்கித்துப் போய் நின்றாள் நித்தியா.

அவளுக்கு அவளுடைய தந்தையை நன்றாகத் தெரியும்.

தந்தை மட்டுமில்லை, உறவினர்களைப் பற்றியும் நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் எதுக்கு கட்டுப்படுகிறார்களோ இல்லையோ, ஜாதி சனத்துக்கு கட்டுப்பட்டு வாழ்றவங்க. அதுக்காக என்ன வேணா பண்ணுவாங்க. அதை நினைத்தவளுக்கு உடல் நடுங்கியது.

அதுக்காக, சத்தியனை மறந்துட்டு விமலநாதனோட எப்படி வாழ முடியும்? நினைக்கும் போதே மேலும் அழுகை வந்தது அவளுக்கு.

விமலநாதனின் திருமணம் நடந்த போது, நித்தியாவுக்கு பத்து. அவனுடைய திருமணத்தில் பாவாடை சட்டை அணிந்து இரட்டைப் பின்னலில் ஒற்றைப் பக்கம் மலர் மாலை சூடி, அவளை ஒத்த வயதுடைய பசங்களோடு ஓடியாடி விளையாடித் திரிந்தவள் இன்று அவனுக்கே மனையாளாகப் போகிறாள் என்றால் அதை என்ன என்று சொல்வது?

நித்தியா தாயிடம் முடியாது என்று எவ்வளவோ கெஞ்சி அழுதும் பானுரேகா அவளுடைய அழுகையைக் கருத்தில் எடுக்கவேயில்லை.

ஒரு கட்டத்தில் தன் அழுகைக்கு மதிப்பில்லை என்று தெரிந்ததும் ஓய்ந்து போனாள் நித்தியா.

தணிகாசலத்திற்கும் அவர் மனைவி பானுரேகாவிற்கும் நான்கு பிள்ளைகள். முதல் மூன்றும் ஆண்கள். கடைசியாகப் பிறந்தவள்தான் நித்தியா. படு சுட்டி. மூன்று ஆண்களுக்குப் பிறகு பிறந்ததால் அத்தனை பேருக்கும் செல்லம்

அதுவும் படிப்பில் கெட்டிக்காரியான நித்தியா பிளஸ் டூ நல்ல மதிப்பெண்களோடு பாஸ் பண்ணியதும், சிஏ படிக்கப் போகிறேன் என்று கேட்க, தன் மகளின் ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்க நல்ல கல்லூரியாகப் பார்த்து சேர்த்து விட்டார் தணிகாசலம். ஊரிலிருந்து அந்தக் கல்லூரிக்குப் போய் வருவது சிரமம் என்பதால், நல்லதாக ஒரு ஹாஸ்டல் பார்த்து அங்கேயே தன் மகளைத் தங்கவைக்க, அதுவரை குடும்பம் என்கிற கூட்டுக்குள் வாழ்ந்தவள், முதன் முறையாக சுதந்திரக் காற்றை அனுபவித்தாள். அந்த சுதந்திரம் கொஞ்சம் அவளைத் தடுமாற வைத்தது.

அங்கேதான் சத்தியனைச் சந்தித்தாள்.

ஆரம்பத்தில் நட்பாகத்தான் பழகினார்கள். ஆனால் நாள் செல்ல செல்ல அந்த நட்பு ஒரு புள்ளியில் காதலாக மாறிப் போக, இளம் வயசுக்கு ஏற்ப, தொடுவதும்,

முத்தமிடுவதும் அணைப்பதும், என்று அவர்களின் காதல் வளர்ந்து ஒரு நாள் அது தன் எல்லையைக் கடந்து விட்டிருந்தது.

அப்போததான் ஹாலிடே என்று வீட்டிற்கு வந்த நித்தியா, ஒரு நாள் மயங்கி விழ, திணகாசலமும் பானுரேகாவும் பதறிப் போனார்கள்.

அன்னபூரணிதான் ஓடிப்போய் மருத்துவச்சியை அழைத்து வந்தார்.

அவளைப் பரிசோதித்த மருத்துவச்சி, அததனை பேரின் தலையிலும் பெரிய குண்டைப் போட்டாள்.

“ஏம்பா... உன்னோட பொண்ணு மூனு மாசம் முழுகாம இருக்கா... பையன் யாருன்னு பாத்து கட்டி வச்சிரு...” காதில் ஓதிவிட்டு போய்விட, வீடே ஆடிப்போனது.

படிக்க அனுப்பிச்சா காதலா கேக்குது உனக்கு? அடி வெளுத்து விட்டார் பானுரேகா. தன் மகளா இப்படிச் செய்தாள் என்று அதிர்ந்து போன தணிகாசலம் தன் மகன்களோடு பையன் யார் என்று விசாரித்து கண்டுபிடித்து அந்த சத்தியனை அடித்து நொறுக்கிவிட்டார்.

கூடவே மருத்துவச்சியை அழைத்து, அவள் வயிற்றில் வளரும் குழந்தையை அழித்துவிடச் சொல்ல, நித்தியாவோ மறுத்தாள். அழுதாள், துடித்தாள். கலங்கினாள். ஆனால் யாரும் அவளுடைய மறுப்பைக் கேட்கவில்லை. வயிற்றை சுத்தம் செய்த பின், உடனே தன் மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார் தணிகாசலம்.

என்னதான் மறைக்க முயன்றாலும், ஊர்வாயை அடக்க முடியுமா? நித்தியாவின் செய்தி ஊர் முழுக்கப் பரவ, அது அந்தக் குடும்பத்திற்குப் பெரும் தலைக்குனிவு ஆனது.

அப்போதுதான் அன்னபூரணி ஒரு யோசனை சொன்னார்.

“ஏம்பா தணிகாசலம் நா ஒன்னு சொன்னா தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டியே...” அவர் தயக்கமாகக் கேட்க,

“சொல்லுக்கா...”

“பேசாம நித்தியை நம்ம விமலனுக்கு கட்டிக் கொடுத்துடுவமா...?” அவர் கேட்க, முதலில் அதிர்ந்த தணிகாசலம் பின் யோசனையில் புருவங்களைச் சுருக்கினார்.

“அக்கா இது சரிவருமா?” என்றார் தயக்கமாக.

“ஏன் சரிவராதுங்கிறே...”

“இல்ல... நித்தியோட பிரச்சனை உனக்குத் தெரியும்ல...” கேட்க, சிரித்தார் அன்னபூரணி.

“அதப் பத்திப் பேசி என்னப்பா ஆகப்போகுது. பாக்கப்போனா என்னோட பையனும் கல்யாணம் முடிச்சு பொண்டாட்டிய இழந்தவன்தானே. அதுக்கு இது சரியாயிடுச்சு...”

“அதில்லக்கா... விமலநாதன் சம்மதிப்பானா...?”

“சம்மதிக்க வைக்கிற பொறுப்பு என்னோடதுடா... ஆனா நித்தியை சம்மதிக்க வை. அது போதும்...” தயங்க தன் தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து உதறிய தணிகாசலம்,

“அவ என்ன மறுக்கிறது. நா கழுத்தை நீட்டுன்னா அவ நீட்டித்தான் ஆகணும்...” என்று உறுமியவர், செய்தியை பானுரேகாவின் காதில் சொல்ல, பானுரேகாவுக்கும் அது நல்லதாகவே பட்டது.

கெட்டுப் போன மகளை எப்படியாச்சும் கரை சேர்க்கணும். விமலநாதன் தங்கமான பிள்ளை. வயசுதான் சற்று அதிகம். அதனால என்ன, முன்னாடிலாம், அதிக வயசு வித்தியாசத்தோடதானே கட்டிகிட்டாங்க. இதை விட நல்ல சம்பந்தம் மகளுக்கு கிடைக்காது.

முடிவு செய்தவர், செய்திய நித்தியாகிட்ட சொல்ல, அவளோ முடியாது என்று ஒரே அழுகை.

அவள் அழுறதுக்கு வருத்தப்பட்டு அமைதி ஆயிட்டா, அப்புறம் கண்ணில விளக்கெண்ணை ஊத்தில அவளை காவல் காக்கணும். ம்கூம் அது சரிப்பட்டு வராது. இவளை விமலநாதனுக்கு கட்டி வச்சிட்டா, அதுக்கப்புறமா, அவன் பாடு, அவன் பொண்டாட்டி பாடு. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை செய்யத் தொடங்கினாள் பானுரேகா.

(3)

கெட்டிமேளம் கெட்டிமேளம்...

ஐயர் சத்தமாகச் சொல்ல நாதஸ்வரம் தவிலின் அதிரடி ஓசையில் பழனி ஆண்டவரின் முன்னால் நித்தியாவன் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுப் போட்டான் விமலநாதன். அவன் தாலியைக் கட்டும் நேரத்தில் இரண்டு பொட்டுக் கண்ணீர் அவன் கரங்களில் விழ நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவளுடைய புது மனைவி, வெறும் பத்தொன்பதே வயதான இளம் பெண், அந்தத் திருமணம் பிடிக்காமல் விம்மலை அடக்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அவனால் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை.

தாய் வரச் சொன்னதும், என்னாச்சோ, ஏதாச்சோ என்று பதறி அடித்து வந்தவனிடம், செய்தியைச் சொல்ல ஆடிப்போனான் விமல்.

“அவ ஆசைப்பட்டவனையே கட்டி வைக்கவேண்டியதுதானே?” அவன் தயக்கமாகச் சொல்ல, அத்தனை பேரும் அவனை முறைத்தனர்.

“அதில்ல மாமா... மனசு ஒத்துக்கலைன்னா வாழ்க்கை நல்லா இருக்காதே...” அவன் தயங்க,

“அந்தப் பையனுக்கும் பத்தொன்பது வயசுடா. படிச்சு முடிக்கல. தொழில் கூட சரியா இல்ல. சொத்து பத்துன்னு ஒரு எழவும் இல்லை. இதில எதை நம்பி நம்ம பொண்ண அவனுக்கு கொடுக்க முடியும்...” அன்னபூரணி கேட்க,

“அதுக்காக... அவளை என் தலையில கட்டி வைக்க பாக்கிறியா? அம்மா அவ குழந்தைமா... அவளுக்கும் எனக்கும் வயசு வித்தியாசமே அதிகம்... இதில நான் எப்படி அவளை... இது சரிவராதுமா... புரிஞ்சுக்கோங்க...” அவன் சொல்ல, சடார் என்று அவன் காலில் விழுந்துவிட்டார் தணிகாசலம்.

“ஐயோ... மாமா என்ன பண்றீங்க. எந்திரிங்க...” அவன் பதற, எழாமல் கையெடுத்து கும்பிட்டவர்,

“சாமி... உன்ன என் மருமவனா நினைக்காம கடவுளா நினைச்சு கேக்கிறேன். என் பொண்ணை ஏத்துக்கப்பா... நீ அவளை ஏத்துக்கலைனா மானம் மரியாதைக்கு பயந்து நாங்க எல்லாரும் தற்கொலைதான்

பண்ணிக்கணும்... தயவு செய்து மாட்டேன்னு மட்டும் சொல்லிராதேபா....” அழுத அந்த மனுஷனைக் கண்டு பதறிப்போனான் விமல்.

“தயவு செஞ்சு எந்திரிங்க மாமா... பிளீஸ்... இப்ப என்ன? நான் நித்தியாவைக் கட்டிக்கணும் அவ்வளவுதானே. சரி... கட்டிக்கறேன். இப்ப எந்திரிங்க..” அவன் சொல்ல, அதற்குப் பிறகுதான் தணிகாசலம் எழுந்து நின்றார்.

மதிப்போடு நடத்திய மனுஷன் காலில் விழுந்து கெஞ்சினதுக்கு அப்புறமா எப்படிப் பிடிவாதத்தோட இருக்க முடியும்? வேறு வழியில்லாமல் சம்மதித்தான் விமலநாதன்.

இதோ நித்தியாவுக்கத் தாலியும் கட்டியாச்சு. ஆனால் மனசுதான் கிடந்து தவித்தது. இது சரி வருமா? ரெண்டு பேருக்குமே பிடிக்காத திருமணம் இது. அவன் இன்னும் சரிதாவை மறக்கல. இவளோ, அந்த சத்தியனைத்தான் நினைச்சிட்டிருக்கா. இந்த லட்சணத்தில திருமணம் வேற ஆயிடுச்சு. நாளைக்கு என்னாகும்? யோசிக்கும் போதே பயம் வந்தது விமலநாதனுக்கு.

“இந்த குங்குமத்த வச்சு விடுங்கோ...” ஐயர் சொல்ல, நடுவிரலால் குங்குமத்தை எடுத்துத் தயக்கத்தோடு நித்தியாவைப் பார்க்க, அவளோ, உலகமே அழிந்து போனது போல வெறுமையாக அவனைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

அவனும்தான் என்ன செய்வான். அவனைப் படிக்க வச்சு ஆளாக்கின அந்த மனுஷன் கால்ல விழுந்து கதறினப்ப, அவனால் கல்லா இருக்க முடியலையே.

ஒரு பெருமூச்சோடு அவளுடைய நெற்றியில் பொட்டு வைத்து வகிட்டிலும் வைத்தவன், அடுத்து ஐயர் சொன்ன சடங்கு சம்பிரதாயங்களை முடித்துக் கொண்டு முழுசாக அவளை மனைவி ஆக்கிக் கொண்டான்.

வீடு வந்ததும், மணமக்களுக்கு ஆரத்தி சுற்றி உள்ளே அழைத்து வந்து பாலும் பழமும் கொடுக்க, வாங்க மறுத்தவள், அதை எல்லாம் தட்டிக் கொட்டிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் புகுந்து கதவைச் சாற்றிவிட்டாள்.

அதைக் கண்ட தணிகாசலத்துக்கு கோபம் கட்டுக்கடங்காமல் வந்தது. கோபத்தோடு அவளை நோக்கி நகரப் போக, தடுத்துவிட்டான் விமலநாதன்.

“விடுங்க மாமா... அவ நிலைமை தெரிஞ்சுகிட்டும் கோபப்பட்டா என்ன அர்த்தம்...? அவளுக்கு பிடிக்காத திருமணம் இது. இதுக்கு மேல அவளை யாரும் வற்புறுத்த வேணாம்.. விட்டிடுங்க...” உறுதியாகச் சொல்ல அதற்கு

மேல் யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. ஏதோ திருமணம் இதுவரை நடந்த முடிந்ததே அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

அன்று இரவு, நித்தியாவை வற்புறுத்தி விமலனின் அறைக்கு அனுப்பிவைத்தாள் பானுரேகா.

முரண்டு பிடித்தவளை தணிகாசலம் ஒரு முறைப்பு முறைக்க, அதற்கு மேல் அவள் மறுக்கவில்லை.

உள்ளே அறையில், யோசனையாக அமர்ந்திருந்த விமலநாதன், கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

நித்தியாதான், முகம் முழுக்க கோபமும் கலக்கமுமாக உள்ளே வந்தாள். கையில் செம்பு. ஒரு பெருமூச்சோடு படுக்கையை விட்டு எழுந்தவன், நித்தியாவை நெருங்க. ஆவளோ அகலக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தான்.

அந்தப் பார்வைக்கு அர்த்தம் புரிந்து கொண்டவனாக, அவளுடைய கையிலிருந்த செம்பை வாங்கி, அங்கிருந்த மேசையில் வைத்தவன்,

“உட்கார்...” என்றான் மென்மையாக.

இவளோ தயக்கமாக அவனைப் பார்த்தாள். அவளையும் மீறி உடல் நடுங்கியது.

அவள் நிலையைப் புரிந்து கொண்டவனாக,

“உட்கார் நித்தி...” அவன் சொல்ல, கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

சற்று நேரம் எதுவும் பேசாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான் விமலநாதன். பின் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்க, அவள் இன்னும் அழுதுகொண்டே இருந்தாள்.

“தோ பாரு நித்தி... என்னால உன்னை புரிஞ்சுக்க முடியுது. காதல் எதத்தனை பெரிய வலியைக் கொடுக்கும் என்கிறதை என்னால உணர்ந்துக்க முடியுது. ஏன்னா, நானும் சரிதாவை காதலிச்சுதான் கட்டிகிட்டேன். இன்னி வரைக்கும் அவளோட நினைப்பிலதான் வாழ்ந்துட்டிருக்கேன்...” அவன் சொல்ல அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நித்தியா.

“ஆனா நாம அதிலயே உழன்னுகிட்டு இருந்தா வாழ்க்கை எப்படி முன்னேறும்... இனி உன் வாழ்க்கைல சத்தியனுக்கு இடமில்லைன்னு முடிவாயிடுச்சு... அதனால...” அவன் சொல்ல, அவனை வெறுப்போடு பார்த்தாள் நித்தியா.

“அதனால... உங்க கூட வாழணும்னு சொல்றீங்களா?” என்றாள் வெடுக்கென்று.

அதைக் கேட்டு மறுப்பாகத் தலை அசைத்தவன்,

“நா அப்படிச் சொல்லலையே நித்தி... நடந்து முடிஞ்சத பத்தி யோசிக்காம, இனி நடக்கப் போறதப் பத்தி யோசின்னு சொல்றேன்...” என்றான் அவன் நிதானமாக.

“எனக்கு உங்க கூட வாழப் பிடிக்கல...” இப்போதும் வெடுக்கென்றுதான் பதில் வந்தது.

“புரியுது.. அதுக்கு என்ன பண்ணனும்கிறே...?”

“எனக்கு விவாகரத்து வேணும்...” அவள் சொல்ல, இப்போது சிரித்தான் விமலநாதன்.

“லிசின்... வாழ்க்கைங்கிறது அத்தனை ஈசி இல்ல... நினைச்ச நேரம் திருமணம் முடிக்கிறதும், பிடிக்கலைன்னா விவாகரத்து பண்றதும் கற்பனைக்கு சுலபமா இருக்கும். ஆனா நிஜத்தில ரொம்ப கஷ்டம்...” அவன் சொல்ல, மறுப்பாகத் தலையை அசைத்தாள் நித்தியா.

“நா உங்க கூட வாழ மாட்டேன்... எனக்கு யாரும் வேணா... நா தனியே எங்காச்சும் போயிடுறேன்...” அவள் அழ, அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

“இங்க பாரு நித்தி... உன்னோட வலி வேதனை எல்லாமே எனக்குப் புரியுது. ஆனா நா சொல்றதை கேளு. எனக்கும் என்னோட சரிதாவை விட்டு வேற யாரையும் மனைவி ஸ்தானத்தில வச்சு யோசிக்க முடியல. ஆனா விதி நம்ம ரெண்டு பேரையும் சேத்து வச்சிருச்சு...”

“அதுக்காக நான் உங்க கூட வாழணும்னு சொல்லப் போறீங்களா? நிச்சமா என்னால முடியாது... சத்தியனைத் தவிர வேற யாரையும் என் புருஷனா ஏத்துக்க மாட்டேன்....” அழுத்தம் திருத்தமாக அவள் சொல்ல, அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் விமலநாதன். .

“நா என்ன சொல்ல வர்ரேன் என்கிறதைக் கூட புரிஞ்சுக்காம உடனே ஒரு முடிவுக்கு வந்தா என்ன அர்த்தம்? முதல்ல நான் சொல்றதை கேளு நித்திமா...” கண்டிப்போடு சொன்னவன்,

“இதோ பாருமா... நடந்தது நடந்துடுச்சு. இனி என்ன பண்ணலாம்னுதான் நாம யோசிக்கணும்... நா உன்னோட மனநிலையை புரிஞ்சுக்கறேன்... நா என்ன சொல்ல வர்ரேனா, நாம ஒன்னா இருக்கலாம். ஆனா தனித் தனியாக...” அவன் சொல்ல, அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்று புரியாமல் விழித்தாள் நித்தியா.

“என்ன புரியலையா?”

“ம்...”

“நித்திமா நாம ஏற்காடு போகலம். அங்க நம்ம பங்களாவில, நானும் நீயும்தான் இருப்போம். நம்மை கண்காணிக்க யாரும் இருக்க மாட்டாங்க. நீ உன்னோட இஷ்டத்துக்கு இருந்துக்கோ. நா என் இஷ்டத்துக்கு இருந்துக்கறேன். உனக்கு பிடிச்சா படிப்பை அங்கேயே கன்டினியூ பண்ணனு. ஒரு வருஷம் போகட்டும். அப்பவும் நீ அந்த சத்தியனை மனசில நினைச்சிக்கட்டு இருந்தேன்னா, நானே உங்க ரெண்டு பேரையும் சேத்து வைக்கிறேன்... அப்படி ஒரு வேளை உனக்கு சத்தியன் வேணாம்னு நினைச்சா, உனக்கு வேற வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொடுக்கறேன்... என்ன சொல்றே” அவன் சொல்ல, அதிர்ந்து போய் அவனைப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“மா... மாமா... நீங்க... நீங்க நிஜமாத்தான்... சொல்றீங்களா...” அவள் திணற, மென்மையாகச் சிரித்தான் விமலநாதன்.

“நான் உன்னை ஆசைப்பட்டு கட்டிகிட்டேன்னு நினைச்சியா...?” கேட்டவன் மறுப்பாகத் தலையை அசைத்து,

“இல்ல... உன் அப்பாவுக்காகத்தான் உன்னை கட்டிக்க சம்மதித்தேன். அவர் கால்ல விழுந்து கெஞ்சினப்ப என்னால மறுக்க முடியல... மன்னிச்சிரு...” அவன் சொல்ல அழுதாள் நித்தியா.

“என்னால சத்தியனை மறக்க முடியாது மாமா...”

“புரியுது நித்திமா. அதுதான் நான் இருக்கேன்னு சொல்லிட்டேன்ல? அப்புறம் என்ன?முதல்ல கண்ண துடைச்சுக்கோ. யார் என்ன செஞ்சாலும் சரி, நா உனக்காக இருக்கேன் சரியா...” அவன் சொல்ல, பாய்ந்து அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் நித்தியா.

“ஏய்.. என்ன செய்றே...”

“தாங்ஸ் மாமா... என்னோட வாழ்க்கையே அழிஞ்சிருச்சுன்னு நினைச்சேன். ஆனா திரும்ப அதைப் புதுப்பிக்கறீங்க...” விசும்ப அவளுடைய தோடைத் தட்டிக் கொடுத்தவன், அவளைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்து,

“சரி அழுதது போதும். எதுவா இருந்தாலும் பாத்துக்கலாம். இப்ப தூங்கு...” என்றான் அக்கறையாக.

“மாமா..” என்றாள் நித்தியா.

“சொல்லு...”

“நாம நாளைக்கே ஏற்காடு போயிடலாமா?” என்றாள் விசும்பியவாறு.

“நாளைக்கேவா?”

“ம்... எனக்கு யாரோட மூஞ்சியும் பாக்க புடிக்கல. என் வாழ்க்கையையே அழிச்சிட்டாங்க. இனிமே அவங்க முகத்திலயே நா முழிக்க மாட்டேன்...” உறுதியாகச் சொல்ல, மெல்லியதாகச் சிரித்தான் விமலநாதன்.

“நீர் அடிச்சு நீர் விலகாது நித்தி... இப்ப அவங்க மேல கோபம் இருக்கும். ஆனா நாளைக்கு முன்னப் பின்ன அவங்களுக்கு கஷ்டம் வந்திடுச்சுன்னா, முத ஆளா நிக்கிறது நீதான்...” அவன் சொல்ல மறுப்பாகத் தலையசைத்தாள் நித்தியா. பின் தன் வயிற்றைத் தொட்டு,

“என்னோட பாப்பாவை அழிச்சிட்டாங்க...” அவள் விசும்ப, சட்டென்று அவளை இழுத்து மார்பில் போட்டு அணைத்துக் கொண்டான் விமலநாதன். அவளுடைய முதுகை வருடிக் கொடுத்தவன்,

“ஷ்... அழாதே நித்தி...! அந்த குழந்தை உலகத்தில ஜனிக்கணும்னு இருந்திருந்தா, அதை யாராலும் தடுத்திருக்க முடியாது. அது போகணும்னு இருந்திருக்கு. போயிடுச்சு. அழாதேமா.... பிளீஸ். நீ அழுதா பாக்க கஷ்டமா இருக்கு நித்தி..” அவன் கூற, அவன் தோள் சாய்ந்து அழுதவாறே உறங்கிப் போனாள் நித்தியா.

(4)

மறு நாள் எழுந்ததும், பேச வந்த தாயிடம் முகம் கொடுத்துக் கூடப் பேசவில்லை நித்தியா. அன்னபூரணியிடம் மட்டும் கொஞ்சம் பேசினாள். தந்தையை ஏன் என்று கூடக் கேட்கவில்லை. அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தாள் நித்தியா. சாப்பிடக் கூட வரவில்லை.

விமலநாதன்தான் மற்றவர்களை சமாதானம் செய்தான்.

“எல்லாம் சரியாயிரும் அத்த. நித்திய பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாதா. கோபம் வந்தா இப்படித்தான் நடந்துப்பா. கோபம் தீர்ந்ததும் தானா உங்க கிட்ட வந்திடுவா. இப்ப மனசளவில பாதிப்படைஞ்சிருக்கா. அது சரியானதும் உங்களை ஏத்துப்பா... விடுங்க...” அவன் சொல்ல, கண்கள் கலங்கினார் பானுரேகா.

“அவ நன்மைக்காகத்தான் தம்பி இதெல்லாம் செய்றோம்...”

“அதை அவ புரிஞ்சுக்கணும்ல. காதல் கொண்ட மனசு. சட்டுன்னு எல்லாத்தையும் மறந்திடாது. நாம கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுக்கணும். அவ சீக்கிரமே எல்லாத்தையும் புரிஞ்சுப்பா...” என்றவன் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு,

“இன்னிக்கே ஏற்காடு போகலாம்னு நினைச்சேன்...” அவன் சொல்ல, முறைத்தார் அன்னபூரணி.

“டேய்... இன்னும் சடங்குகள் எதுவும முடியலடா... அதுக்குள்ள போறேன்னு சொல்றே. இதில கல்யாணத்துக்கு வராதவங்க இனித்தான் வருவாங்க... அவங்க வர்ரப்ப நீங்க இல்லைன்னா எப்படி...?” அவர் கேட்க, தாயை கோபமாகப் பார்த்து முறைத்தான் விமலநாதன்.

“அம்மா... புரியாம பேசாதே... எல்லாருமா சேத்து அவ மனச நோகடிச்சிருக்கீங்க. இந்த நிலையில அவ சமாதானம் ஆகி, நார்மலா நடந்துக்கணும்னா எப்படி? இதில நேத்து பாலும் பழமும் கொடுக்கிறப்ப என்னாச்சுன்னு தெரியும்ல. இதையே வர்ரவங்க முன்னாடியும் பண்ணினா, அவங்க என்ன நினைப்பாங்க? எந்த சடங்கு சப்பிரதாயங்களும்

வேணாம்... அதுதான் நீங்க ஆசைப்பட்ட மாதிரி கல்யாணம் ஆயிடுச்சில்ல. அப்புறம் என்ன?" கேட்டவன் பானுரேகாவைப் பார்த்து,

"சாரி அத்த... இங்க இருக்கிறது அவளுக்கும் நல்லதில்லை. உங்களுக்கும் நல்லதில்லை. அவளுக்கு உங்க எல்லாரையும் பாக்கிறப்ப, கோபம் இன்னும் அதிகமாகுமே தவிர, குறையாது. புரிஞ்சுக்கங்க... இதையும் மீறி பிடிவாதமா அவளை சடங்குன்னு செய்ய வச்சா, அது உங்க மேல இருக்கிற கோபத்தையும் வெறுப்பையும் இன்னும் அதிகமாக்கிகிட்டே இருக்கும். கொஞ்சம் அவளுக்கும் டைம் கொடுக்கலாம். கோபம் தணிஞ்சதும் திரும்பி வர்ரோம்..." சொல்ல, அதற்கு மேல் மறுக்க முடியாமல் சம்மதித்தனர் பெரியவர்கள்.

விடைபெறும் போது, இவன் மட்டும்தான் விடைபெற்றுக் கிளம்பினான். அவளோ திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

விமலநாதன், அன்றே அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஏற்காடு வந்து சேர்ந்தான்.

விமலனின் எஸ்டேட் வீடு மிக நேரத்தியாக இருந்தது. நான்கு படுக்கையறைகள். கிச்சன், ஹால், லிவிங் ரூம் என்று மிக அழகான வீடு.

வீடு வந்ததுமே, தன் அறைக்குப் பக்கத்து அறையை நித்தியாவுக்கு கொடுத்திருந்தான் விமலநாதன். நல்ல விஸ்தாரமான பெரிய அறை. அவளுடைய அறையைக் காட்டியதும் வீடு முழுவதையும் சுற்றிக் காட்டினான் விமலநாதன்.

"வெளி வேலை பாக்கிறதுக்கு ஆட்கள் இருக்காங்க நித்தி. சமையலுக்கு மட்டும் ஒரு அம்மா வந்து சமைச்சு வச்சிட்டு போவாங்க. உனக்கு பிடிச்சது ஏதாச்சும் சாப்பிடணும்னா அவங்க கிட்ட சொல்லிடு. செஞ்சு கொடுபாங்க..." என்றவன், தோட்டத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

நல்ல பெரிய தோட்டம். ஒரு பக்கமாக காய்கறியும் போடப்பட்டிருந்தது.

அவள் ரசிச்சுப் பார்ப்பதைக் கண்டவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. ஏதோ அவள் சந்தோஷமா இருந்தாலே போதும்னு தோன்றியது அவனுக்கு.

அன்று இரவு, சாப்பிடுவதற்காக, நித்தியாவை அழைத்துச் செல்ல அவளுடைய அறைக்கு வந்திருந்தான் விமலநாதன்.

இவன் கதவைத் தட்ட, தலையைத் துவட்டியவாறு கதவைத் திறந்த நித்தியாவைக் கண்டு, ஒரு கணம்

அதிர்ந்து போனான் விமலநாதன்.

இவன் கதவைத் தட்டவும், குளித்துக் கொண்டிருந்தவள், அவசரமாக ஆடை மாற்றிவிட்டு ஓடிவந்து கதவைத் திறந்திருக்கிறாள் போல. ஈரம் காயாத தேகத்தில் மெல்லிய வெண்நிற காட்டன் சுரிதார் டாப், பட்டதும் அத்தனை ஈரத்தையும் அது உறிஞ்சி எடுத்திருக்க, அந்தப் பெண்மையின் நெளிவு சுழிவு அணைத்தையும் அந்த சுரிதார் டாப் அப்பட்டமாக வெளியே காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அதைக் கண்டவனுக்கு ஒரு கணம் மூச்சடைத்துப் போனது.

சத்தியமாக இத்தகைய ஒரு காட்சியை அவன் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

அதுவும் அவன் கட்டிய தாலி அவளுடைய மார்பின் மத்தியில் தொங்கிக்கொண்டிருக்க, அதைக் கண்டவனுக்கு நெஞ்சில் பூப் பூத்தது. இன்னும் அதை அவள் கழற்றி எறியாமல் கழுத்தில் சுமந்திருப்பது ஒரு மாதிரி பிடித்திருந்தது. அவனையும் மீறி அவள் என்னவள் என்கிற உரிமை அவனுக்குள் தோன்ற, கண் இமைக்காமல் மேலும் அவளை வெறித்தான் விமலநாதன்.

முன்பு வெறும் சின்னப் பெண்ணாகத் தெரிந்தவள், இப்போது கோவில் சிற்பத்திற்கும் சவால் விடுவது போல, அங்கங்கள் திரண்ட குமரியாகத் தெரிந்தாள்.

அதுவும் கழுத்தில் தொங்கிய மஞ்சள் கயிற்றில் நிலைத்த விழிகள், மெதுவாக கீழிறங்கி மார்பில் முடிந்திருந்த தாலியில் நிலைத்து, அப்படியே அப்படியே சற்றுப் பக்கமாக நகர, உள்ளாடை எதுவும் அணியாத இரட்டைக் கனிகளும், நான் சின்னவளில்லை, பருவம் கண்ட செழித்த பெண் என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்த, ஒரு மாதிரி ஃபிரீஸ் ஆகி நின்றான் விமலநாதன்.

அவளுக்கு குளிர்ந்திருந்தது போல. இரட்டை முலைக் காம்புகளும் விடைத்துப் போய் சுரிதார் டாப்பைக் கிழித்து விடுவது போல துருத்தி நின்றிருக்க, அதைச் சுற்றிய முலைக்காம்பு விட்டமோ, கண்ணுக்கு விருந்தாய் அப்பட்டமாக அந்த சுரிதாரை மீறி வெளியே தெரிந்தது. அதைக் கண்டு எச்சில் கூட்டி விழுங்கினான் விமலநாதன்.

கரங்களோ பரபரபத்தது. அவற்றை அள்ளி எடுத்து வருடிக் கொள்ள ஆசை வந்தது. அந்த இரட்டை நிலவின் சுவையினை அறிய நாக்கு தவித்தது. இரண்டுக்கும்

மத்தியில் அவன் தடுமாறி நின்றிருக்க,

“என்ன மாமா?” நித்தியா கேட்ட பிறகுதான் சுயத்திற்கு வந்தான் விமலநாதன். இன்னும் அவனால் அவளுடைய திரண்ட கனிகளிடமிருந்து தன் பார்வையை விலக்க முடிந்திருக்கவில்லை.

“மாமா... என்னாச்சு?” கேட்டவள் மேலும் தலையைத் துடைக்க, அந்த இரட்டைக் கோபுரங்களும் அந்த சின்ன அசைவுக்கும் நின்று பிடிக்காது ஆட்டம் காண, அவனுடைய ஆண்மைக்கோ பெருத்த வலி.

‘ஐயோ... என்ன இவ இப்படி பண்றா...’ தடுமாறி நின்றவன், எப்படியோ தன்னை சமாளித்து,

“அது... சா.. சாப்பாடு ரெடி நித்தி...” என்றான் திக்கித் திணறி.

“எனக்குப் பசிக்கல... வேணாம்...” சொன்னாள் நித்தியா. இப்போது அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தவன்,

“இப்ப எதுக்கு வேணாங்கிறே...? நேரத்துக்கு நேரம் சாப்பிடணும் நித்திமா.. வா சாப்பிட...” அவன் சொல்ல, அதற்கு மேல் மறுக்காமல், தலையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த துண்டை ஓரமாகப் போட்டுவிட்டு அவனோடு வர முயல, தடுத்தான் விமலநாதன்.

“நித்தி... முதல்ல போய்... ஷால் போட்டுட்டு வா...” அவன் சிரமப்பட்டுத் தன் விழிகளை விலக்கிக் கூற, குழம்பினாள் நித்தி.

“ஏன் மாமா.. என்னாச்சு...?”

“ப்ச்... சொன்னா கேளு நித்தி... போய் ஷால் போட்டுட்டு வா...” அவன் கூற, சரி என்று உள்ளே வந்தவள், அப்போதுதான் அங்கிருந்த நிலைக் கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்தாள்.

ஈரமான உடம்போடு ஒட்டியிருந்த மேலாடை, உள்ளாடை அணியாத அவளுடைய இரட்டைக் கனிகளையும் அப்பட்டமாக வெளியே காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஹாஸ்டலில் உறங்கும் போது, உள்ளாடைகள் அணிவதில்லை. அந்தப் பழக்கத்தில், இரவு உறங்குவதுதானே என்பதால், இறுக்கத்தைத் தளர்த்தி வெறும் டாப் மட்டும் அணிந்திருந்தாள் நித்தியா. அது இப்படி மானத்தை வாங்கும் என்று நினைக்கவில்லை.

“ஐயோ... இதை மாமா பாத்துட்டாரா?” சங்கடம் எழும்ப, அவசரமாக ஷால் ஒன்றைப் போட்டவாறு வந்தவள், வாசலில் நின்றிருந்த விமலனைக் கண்டு சங்கடமாகத்

தலை குனிய,

“சரி வா... சாப்பிட்டு படுக்கணும். நாளைக்கு எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு...” அழைத்துச் சென்றான் விமலநாதன்.

டைனிங் டேபிலில் வரைட்டியாக உணவுகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“உனக்கு புடிச்ச பட்டர் சிக்கன், நான், சிக்கட் டிக்கா, அப்புறம் உனக்கு நூடில்ஸ் பிடிக்கும்ல.. அதுவும் இருக்கு சாப்பிடு...” அவன் சொல்ல அவனை வியந்து போய் பார்த்தாள் நித்தியா.

“எனக்கு என்ன புடிக்கும்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா மாமா?” அவள் வியக்க சிரித்தான் விமலநாதன்.

“நீ பிறந்ததில இருந்து உன்னை பாத்துட்டு வர்ரேன். உன்னப்பத்தி எனக்குத் தெரியாதா. உனக்கு என்ன புடிக்கும், புடிக்காது என்கிறது எல்லாம் எனக்கு அத்துப்படி... சாப்பிடு...” அவன் சொல்ல, ஏனோ கண்களில் கண்ணீர் வந்தது நித்தியாவுக்கு.

சத்தியனுக்கும் அவள் மீது அளவிட முடியாத காதல் உண்டு. அவள் ஆசைப்பட்டது எல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கத்தான் நினைப்பான். ஆனால் அவனிடம் வசதி இருக்காது. அவனுடைய நிலைக்கு வேர்க்கடலை, சுண்டல் இப்படி ஏதாச்சும் வாங்கிக் கொடுப்பான்.

அவன் நினைனவில் கண்கள் கலங்க, அந்த உணவையே வெறித்துப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“என்ன பாத்திட்டே இருக்கே... சாப்பிடு...” அவன் சொல்ல,

“புடிக்கல மாமா...” என்றாள் தவிப்பாக.

“அது எப்படி புடிக்காம போகும். மத்தியானம் கூட சரியா சாப்பிடல....” என்றவன் தன் தட்டில் இருந்ததை அள்ளி அவளுடைய வாயில் வைக்க, இப்போது மறுக்காமல் வாங்கிக்கொண்டாள் நித்தியா.

அவளுக்கு பழைய நினைவுகள் தொடராய் வந்தது.

அவனுடைய தந்தை இறந்ததும், அன்னபூரணி தணிகாசலத்தை நம்பி அவர் கூட வந்துவிட்டார். அவரும் தன் அக்காவை பக்கத்திலேயே குடியமர்த்தி, அவருக்கு வேண்டியதைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

அன்னபூரணிக்கு நித்தியா என்றால் கொள்ளைப் பிரியம். ஏன் என்றால் அவள் மட்டும்தான் அவர்களின் வீட்டுக்கே பெண் குழந்தை. மத்தது எல்லாம் பசங்க. அதனால் எப்போதும் அவளை இடையில்

வைத்துக்கொண்டு திரிவார் அன்னபூரணி. பானுரேகா கூட சொல்லுவாள்,

“அண்ணி.. ஏன் எப்ப பாத்தாலும் அவளை இடையில தூக்கிட்டு திரியறீங்க... இடுப்பு வலிக்காதா?” சொன்னாலும் அன்னபூரணி கேட்க மாட்டாள். அவளைத் தன்னோடு அழைத்துச் சென்று கையோடு வைத்துக் கொள்வாள்.

நித்தியா கூட, எப்போதும் தன் வீட்டில் இருப்பதை விட, அத்தை அன்னபூரணி விட்டில்தான் அதிகம் இருப்பாள். இவளுக்கும் விமலநாதனை ரெம்ப பிடிக்கும். அவன் திருமணமாகிப் போகும் வரைக்கும் அவன் கூடதான் விளையாடுவாள்.

படித்துக் கொண்டிருக்கும் அவனிடம் ஓடிச் சென்று அவனுடைய மடியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்வாள். அவனும் கண்டிக்க மாட்டான். அவளைத் தூக்கி மடியில் வைத்தவாறு படிப்பைத் தொடர்வான். சாப்பிடும் போது அவளுக்கும் ஊட்டி விடுவான். தவறு செய்தால் திட்டுவான். இப்படி நிறைய.

இவளும் சும்மா இல்லை. நிறையவே குரங்கு சேட்டைகள் செய்வாள். ஆனால் காலத்தின் சூழ்ச்சியில் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் எல்லாமே மாறிடுச்சு.

அந்தப் பழைய நினைவில் கண்கள் கலங்க, அவன் நீட்டிய உணவை வாங்கிக் கொண்டாள் நித்தியா.

“இப்ப எதுக்கு அழுறே...?”

“ப.. பழசு நினைவுக்கு வந்திருச்சு...” அவள் சொல்ல அதைக் கேட்டு சிரித்தான் விமலநாதன்.

“ம்... அப்ப நீ ரொம்ப சின்ன பொண்ணு. எப்ப பாத்தாலும் எங்க வீட்லதான் டோரா போடுவே... என் மடியில உக்காந்துகிட்டு முடிய புடிச்சு இழுப்பே. இரவில என்னை கட்டி புடிச்சிட்டு தூங்குவே. அதெல்லாம் மறக்க முடியாதுல நித்தி” அவன் சொல்லிச் சிரிக்க, அவளும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அதைக் கேட்டு மனம் விட்டு சிரித்தாள்.

(5)

நித்தியாவுக்கு ஏற்காடு ரொம்பப் பிடித்துப் போனது. புதிய இடம், புதிய சூழ்நிலை, இதமான காலநிலை. அடிக்கடி பெய்யும் மழை என்று எல்லாமே அவளுக்கு விருப்பமானது போல அமைந்து போனது.

இப்படியே நாட்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தன. நித்தியாவும் தன் இறுக்கத்தை விட்டு, விமலாதனோடு மனம் விட்டுப் பேசிப் பழகத் தொடங்கினாள்.

விமலநாதனும், நித்தியாவின் மன மகிழ்ச்சிக்காக, அவளை ஒவ்வொரு இடங்களாக அழைத்துச் சென்று காட்டி அவளை மகிழ்வித்தான்.

அன்று காலை உணவு முடிந்ததும் அவளை அழைத்துக் கொண்டு எஸ்டேட் சுத்திக்காட்டக் கிளம்பினான் விமலநாதன்.

“குளிரும் சுவட்டர் ஏதாச்சும் போட்டுட்டு வா...” அவன் எச்சரிக்க, அவன் சொன்னது போலவே போட்டுக்கொண்டு வந்தாள் நித்தியா.

அவனுடைய எஸ்டேட்டைப் பார்த்து வாயைப் பிளந்தாள் நித்தியா.

“இது எல்லாம் உங்களோடதா?” வியந்து கேட்க,

“ம்... ஆமா...” என்றவன் திரும்பி அவளைப் பார்த்து,

“மேற்கொண்டு படிக்கிற எண்ணம் இருக்கா? இல்லை... இப்படியே விடப் போறியா...?” கேட்டான் அவன்.

“ம் படிக்கிறேன் மாமா...”

“நீ சிஏ தானே படிச்சே...?” அவன் கேட்க மேலும் வியந்தாள் நித்தியா.

“உங்களுக்கு நா என்ன படிச்சேன்னு தெரியுமா?”

“ம்... அம்மாகிட்ட பேசும்போது எல்லாம் சொல்வாங்க... உன் விஷயம் என்கிறதால கொஞ்சம் காது கொடுத்து கேப்பேன்...” சொன்னவன் அங்கிருந்த ஒரு அம்மன் கோவிலுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

“வா... சாமி கும்பிட்டு கெளம்பலாம்...” அவன் சொல்ல மறுத்தாள் நித்தியா.

“எனக்கு சாமி மேல இருந்த நம்பிக்கை போயிருச்சு... நான் வரல...” அவள் சொல்ல, இப்போது சற்று கோபமாக அவளைப் பார்த்ததான் விமலநாதன்.

“மனுஷன் செய்ற தவறுக்கு சாமி என்ன பண்ணும்...? பேசாம வா நித்தி...” என்றவன், அவள் மேலும் தயங்க, சட்டென்று அவளுடைய கரத்தைப் பற்றி, உள்ளே இழுத்துச் செல்ல, வேறு வழியில்லாமல் உள்ளே சென்றாள்.

சாமி தரிசனம் முடிந்ததும், விபூதி குங்குமம் வைத்துக் கொண்டு இருவரும் வெளியே வர, மூன்று பேர் அவர்களைக் கடக்க முயன்று, தயங்கி நின்றார்கள்.

“ஹே... விமல்... என்ன இந்தப் பக்கம்..” என்றவாறு அழகான நவநாகரிக யுவதி அவன் முன்னால் வந்து நிற்க,

“ஹாய் ஜெனிபர்... எப்படி இருக்கீங்க.?” பதிலுக்கு கேட்டான் இவன்.

“என்ன கேள்விக்கே பதில் கேள்வியா?” அவள் கிண்டலாகக் கேட்க,

“அப்படிலாம் இல்லீங்க... கோவிலுக்கு வந்தேன்...” அவன் சிரிக்க, பதிலுக்கு சிரித்த ஜெனிஃபர்,

“நான் நல்லா இருக்கேன்...” சொன்னவளின் பார்வை என்னவோ அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்த பெண்ணிடம் நிலைத்தது.

“இவங்க...?” இழுக்க,

“இது என்னோட வைஃப்... நித்தியா..” அவன் அறிமுகப் படுத்த ஒரு விநாடி வாடிப்போனது ஜெனிஃபரின் முகம்.

“வைஃபா...? ஆனா..” எதையோ சொல்ல வந்து பின் தயங்கி நிற்க,

“ம்... ஆமாங்க... அவசர கல்யாணம்... அதனால யாரையும் இன்வைட் பண்ண முடியல..” அவன் சொல்ல,

“அதனால என்னங்க... ஒரு நாளைக்கு எங்களை எல்லாம் கூப்பிடுங்க... வந்திடுறோம்...” என்ற ஜெனிபர், அதற்கு மெல் தாமதிக்காமல்,

“சரி... நா கெளம்பறேன்...” என்றுவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றுவிட, நித்தியா யோசனையோடு அந்தப் பெண்ணையும், அவனையும் ஏறிட்டாள்.

பார்த்தால் முப்பது வயது இருக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கு. மிக அழகாத்தான் இருக்கா. எதுக்கு மாமாவுக்கு

திருமணம் ஆயிடுச்சு என்னதும் கவலையா பாத்தாங்க? யோசனையோடு விமலனை ஏறிட்டவள்,

“யாரு மாமா அது..?”

“அதுவா... நம்ம எஸ்டேட்டுக்கு பக்கத்தில ஒரு எஸ்டேட் பாத்தோமே... அது இவங்களோடதுதான்...”

“ஓ... அவங்களுக்கு உங்களைப் புடிக்குமோ?” அவள் கேட்கத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஏன் கேட்கிறே?”

“இல்ல... உங்களுக்க திருமணம் ஆச்சுன்னு தெரிஞ்சதும், அவங்க முகம் வாடிப் போச்சு. அதுதான் கேட்டேன்..”

“ம்... மூனு வருஷத்துக்கு முன்னாடி என்கிட்ட வந்து திருமணம் செஞ்சுக்கலாமான்னு கேட்டாங்க. நான் மறுத்துட்டேன். ஆனாலும் அவங்க முயற்சிய விடல. அப்பப்ப பேசும்போது அதை மறைமுகமா சொல்வாங்க...”

“பாவம்ல அவங்க. உங்களுக்கு திருமணம் ஆயிடுச்சு என்னதும் முகம் வாடிடுச்சு. நா வேணா அவங்க கிட்ட போய் பேசவா...”

“என்ன பேசப் போறே..?”

“இல்ல... இது நிரந்தரமில்ல... ஒரு வருஷத்தில நாம பிரிஞ்சிருவோம்னு சொல்லிட்டு வரவா..?” அவள் கேட்க திரும்பி அவளை அழுத்தமாகப் பார்ததான் விமலநாதன்.

அவள் ஜோக் அடிக்கிறாளா, இல்லை நிஜமாகவே சொல்கிறாளா? அவளுடைய முகத்தை ஆராய்ந்தவன்,

“அது எதுவும் வேணாம் பேசாம வா...” சொன்னவனுக்கு ஏனோ கோபம் வந்தது.

இப்போ எதுக்கு அவன் கோபப் படுறான்? இதை அவன்தானே சொன்னான்.

“அதில்ல மாமா...”

“ஷட் அப் நித்தி...” அவன் கொடுத்த சத்தத்தில் வாயடைத்துப் போனாள் நித்தியா.

இது நாள் வரை, விமலநாதன் அவளைக் கோபமாகப் பார்த்ததில்லை. திட்டியதில்லை. மதுவும் ஏற்காடு வந்த இந்த ரெண்டு மாசமா அவன் கனிவாகத்தான் நடக்கிறான். ஆனால் இப்போது ஏன் இத்தனை கோபம். அவள் அப்படி என்ன தப்பா சொல்லிட்டாள். இன்னும் எட்டு மாசத்தில அவள் பிரிஞ்சு போய்விடுவாள். அதுக்கு அப்புறமா இவன் தனியேதானே இருக்கணும். அதுக்கு

அந்த ஜெனிபரை திருமணம் செஞ்சுகிட்டா சந்தோஷமா இருப்பான்ல...

“எதுக்கு மாமா கோபப் படுறீங்க... உங்க நன்மைக்குத்தானே..” அவள் முடிக்கவில்லை, அவளை முறைத்தவன்,

“ஒரு மயிரும் வேணாம்... வாயை மூடிட்டு வா...” சொன்னவனுக்கு இன்னும் தன் கோபத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வர முடியவில்லை.

அது எப்படி அவள், அப்படி சொல்லாம். இவள் யாரு ஜெனிபரை எனக்கு கோர்த்து விட? ஆத்திரத்தோடு நினைத்தவனுக்கு இப்போது குழப்பம் வந்தது.

நா எதுக்கு இப்ப கோபப் படுறேன். அவ அப்படி என்ன தப்பா சொல்லிட்டா. அன்னிக்கு பேசினதை வச்சுதானே சொல்றா? அதுவும் எனக்காக யோசிச்சு சொல்றா. அப்படி பாத்தா நா சந்தோஷப் படணும், அனா கோபம் வருதே. ஏன்?

குழம்பியவன், திரும்பி நித்தியாவைப் பார்த்தான். அவளோ தலை குனிந்தவாறு வந்துகொண்டிருந்தாள். முகம் வாடியிருந்தது. அவனுடைய கோபத்தை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை போ.

சட்டென்று அவளுடைய கரத்தைப் பற்ற, நின்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நித்தியா.

“சா... சாரி நித்தி... நா அப்படி ஹார்ஷா பேசி இருக்க கூடாது. திடீர்னு நீ என்னை விட்டுட்டு போறேன்னு சொன்னதும், ஏதோ ஒரு மாதிரி ஆயிடுச்சு. சட்டுன்னு கோபம் வந்திருச்சு...” அவன் சமாதானம் சொல்ல, இப்போது வாடிய முகம் மலர்ந்தது.

“பரவாயில்ல மாமா... நா போனதுக்கு அப்புறமா நீங்க தனிச்சிடக் கூடாது... அதாலதான் அப்படி சொன்னேன்...” அவள் சொல்ல திரும்ப கோபம் வந்தது அவனுக்கு. ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டான்.

ஏனோ அவனை விட்டு தான் பிரிகிறேன் என்று அவள் சொன்னதை அவனால் ஏத்துக்கவே முடியல. மனது வலிச்சது. ஒரு பெருமூச்சோடு அவளைப் பார்த்தவன்,

“உன்ன திருமணம் செய்றதுக்கு முன்னாடி, ஒத்தையாதானே இருந்தேன். இனியும் இருப்பேன்...” சொன்னவன்,

“சரி அதை விடு... காலையில சரியா சாப்பிடல. வா சாப்பிட்டு புறப்படலாம்...” சொன்னவன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த

உணவகத்துக்குச் சென்றான். இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட, அந்த நேரம் பார்த்து ஓடி வந்த குழந்தை ஒன்று நித்தியா மீது மோதியது.

அதை எதிர்பாராத நித்தியா பாலன்ஸ் தவறி தடுமாறி விழப் போக சட்டென்று அவளுடைய மார்பில் கரம் கொடுத்து அவளை விடாமல் காத்துக்கொண்டான் விமலநாதன்.

“சாரி ஆன்டி...” சொன்ன குழந்தை நிக்காமல் ஓடிவிட, அவளைத் தாங்கிக் கொண்ட விமலநாதனுக்குத்தான் மின்சாரம் தாக்கி உணர்வு.

அவனுடைய இடது உள்ளங்கை, மிகச் சரியாக அவளுடய வலது கலசத்தினை முழுதாகக் கவ்விப் பிடித்திருந்தது.

ஐந்து வருடங்களுக்குப் பிறகான பெண்மையின் மென்மையில் தடுமாறிப் போனான் விமலநாதன். அவனையும் மீறி அவனுடைய உள்ளங்கை அந்தக் கலசத்தின் அளவை எடைபோட, அவனையும் மீறி விரல்கள் மென்மையாக அதை அழுத்தி விட முயன்றது.

முதலில் நித்தியா அவன் பற்றிய இடத்தைக் கவனிக்கவில்லை. தானும் விழப்போகிறோம் என்று, தன்னை காப்பதற்காகக் குறுக்கே வந்த கரங்களை அவளும் அழுந்தப் பற்றிக்கொண்டதால், அவனுடைய கரம் மேலும் அழுத்தமாக அவளுடைய கனிகளின் மீது பட்டு விட்டது.

அவனுடைய உள்ளங்கையின் வெம்மையை உணர்ந்து கொண்ட செழித்த கூம்பகத்தில் ஒன்று அவளுடைய அனுமதியையும் வேண்டாது, சட்டென்று வீக்கம் கொள்ள, உணர்ச்சி மொட்டோ இறுகி விடைத்துக் கொண்டது. அதை அவனுடைய உள்ளங்கை உணர்ந்த நொடி, அவனுக்குள்ளும் பெருத்த ஆர்ப்பாட்டம்.

அதுநாள் வரை அடங்கிக் கிடந்த ஆண்மை, உயிர் பெற்று விடைத்துத் தன் இருப்பை அவனுக்குக் காட்ட மேலும் அதிர்ந்து போனான் விமலநாதன்.

இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்திக் கொடுத்தால் என்ன என்று மனம் அவனை உந்தியது. பிறகுதான் தான் செய்யும் காரித்தை உணர்ந்தவனாக, பதறிப் போய் தன் கரத்தை நீக்கிக் கொள்ள, நித்தியாவும் அவனுடைய கரத்தைத் தள்ளிவிட்டு விலகி நின்று கொண்டாள்.

“சா... சாரி நித்தி... நா... நா வேணும்னு...” தடுமாறியவனுக்கு வியர்த்து விறுவிறுத்தது.

“இல்ல... பரவாயில்ல... புரியுது...” அவளும் சங்கடத்துடன் சொல்ல, அவனையும் மீறி பெருமூச்சொன்று வெளியே வந்தது. விழிகளளோ தன் கரம் தரிசித்த கனியின் மீது மோதி நின்றது.

அது எட்டாக் கனி ஆயிற்றே. சீ சீ இந்தப் பழம் புலிக்கும் நிலைதான் அவனதும்.

(6)

மீண்டும் நாட்கள் அதன் பாட்டிற்கு நகரத் தொடங்கியது.

விமலநாதன் நித்தியாவை நல்ல ஒரு காலேஜில் சேர்த்துவிட, அவளும் விட்ட படிப்பை தொடர்ந்தாள்.

விமலநாதன் வேலைக்குப் போக முதல் அவளை அழைத்துக் கொண்டு கல்லூரியில் விட்டுவிட்டுச் செல்வான். திரும்பி வரும் போது அழைத்து வருவான். இருவரும் பேசியவாறே இரவு உணவை முடித்துக் கொள்வார்கள். கொஞ்ச நேரம் டிவி பார்ப்பார்கள். அதன் பின் குட் நைட் சொல்லி தங்கள் அறைக்குள் புகுந்து கொள்வார்கள். மறு நாள் அப்பயே விடியும். காலை சாப்பாடு முடிய அவள் காலேஜ் போவாள். இவன் வேலைக்குப் போவான். மாலை வரும் போது அழைத்து வருவான்.

இப்படியே நாட்கள் பயணிக்க, மெல்ல மெல்ல நித்தியா விமலநாதனின் இதயக் கதவைத் தட்டத் தொடங்கினாள்.

ஆம், விமலநாதன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நித்தியாவைத் தன் மனைவியாக ஏற்றக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். அதுவும் மார்பில் அவன் கட்டிய தாலி உரச, அவள் நடந்து வரும்போதெல்லாம், இவள் என்னவள் என்கிற உரிமை அவனுக்குள் ஆதிக்கம் செலுத்தும்.

இதுதான் மஞ்சள் கயித்து மாஜிக் என்பார்களோ. அவனுக்கும் அந்த உரிமை பிடித்திருந்தது. அதே போல அவளும் அவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்பட ஆரம்பித்தான் விமலநாதன். ஆனால் அவளோ பழைய காதலை மறப்பதாக இல்லை.

அந்த சத்தியனை எப்படி அவள் மனதில் இருந்து விரட்டுவது? நிறையக் கேள்வி அவனுக்குள்.

இப்படியே இருந்தால் வேலைக்கு ஆகாது. ஏதாவது செய்யணும். ஆனால் என்ன செய்வது? குழம்பியவன், அவள் மனதில் தான் நிலைத்து இருக்க வேண்டும் என்றால், அவளுடைய மனசில் தான் பதியிறது போல எதையாவது செய்யணும் என்று முடிவு செய்தான் விமலநாதன்.

அதற்காக, ஒரு நாள் அவளைக் கடைக்கு அழைத்துச்

சென்றான் விமலநாதன்.

அங்கே அவள் ஆசைப்பட்டது அனைத்தையும் வாங்கச் சொல்லி அவன் சொல்ல, முகம் மலர்ந்து போனாள் நித்தியா.

குதுகலமாகவே தனக்குப் பிடித்தது எல்லாம் வாங்க, அவனோ எதற்கும் தடை சொல்லவில்லை. அவள் மகிழ்ச்சியையே மன நிறைவோடு அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நித்தியாவுக்கோ மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. இதுவரை யாரும் அவளை இப்படி கடைக்கு அழைத்துச் சென்று பிடித்ததை வாங்க என்று அனுமதி கொடுத்ததில்லை. தாய் தந்தை என்னதான் அவள் ஆசைப்பட்டது வாங்கிக் கொடுத்தாலும், அதற்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு இருந்தது.

சத்தியன் இப்படியெல்லாம் அவளுக்கு பெரிதாக எதுவும் வாங்கிக் கொடுத்ததில்லை. வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு அவனுக்கு வசதியும் இருக்கவில்லை. ஆனால் இவன் இப்படி எந்தத் தடையும் கூறாமல் அவள் ஆசைப் பட்டதை எல்லாம் வாங்கிக் குவிக்க மகிழ்ந்து போனாள் நித்தியா.

ஆசைப் பட்டு எடுத்து வந்த சுரிதார் எல்லாம் அவனுக்கு போட்டுக் காட்டி,

“இது நல்லா இருக்கா மாமா... இது எப்படி இருக்கு... இது ஓகேவா?” என்று அவனிடம் கேட்டு, அவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு அவள் தேர்ந்தெடுக்க, விமலநாதனுக்கு பிடித்திருக்க, சந்தோஷமாகவே அவள் தேர்வில் பங்கு கொண்டான்.

கடைசியாக விமலநாதனின் காதை நெருங்கியவள்,

“மாமா...”

“என்ன நித்திமா...”

“அது வந்து..”

“சொல்லுடி...”

“இன்னர் வாங்கணும்...” தடுமாறியவாறு அவள் சொல்ல, உடனே அந்த செக்ஷனுக்கு அழைத்துச் சேன்றான் விமலநாதன்.

அவள் பார்த்துப் பார்த்து வாங்கியதைக் கண்டவனுக்கு அது அவளுக்கு எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனையில் நினைக்க, ஆண்மை வீக்கம் கொண்டு பெருத்த வலி எடுத்தது.

அதுவும் அங்கே நிறைய மாடல் இன்னர்ஸ் எல்லாம் இருந்தது. அதில் லேஸ் பதித்த இன்னர்சைக் கண்டவனுக்கு சரிதாவின் நினைவு வந்தது.

இப்படிலாம் வாங்கி சரிதாவைப் போடவைத்து அழகு பார்க்கவேண்டும் என்று அவன் ஆசைப்பட்டான். ஆனால் கடைசி வரை சரிதா அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. இப்போது இதை வாங்கி நித்தியாவைப் போடவைத்து, அழகு பார்க்கும் ஆசை வந்தது. எல்லாம் பிலே பாய் மகசினால் வந்த சிக்கல்.

ஆம்பளை மனசு எங்கே பொண்ணுங்களுக்கு புரிய போகுது. ஏக்கப் பெருமூச்சோடு, நித்தியா வாங்குவதைப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

எல்லாம் அறுதப் பழசு. எரிச்சல் வந்தது அவனுக்கு. அவள் வயசுக்கு மார்டனா வாங்கிப் போட்டா நல்லா இருக்கும். கற்பனைக் குதிரை வேகமாக ஓடியது.

“மாமா... வாங்கியாச்சு. போகலாமா?” அவள் இவனை உசுப்பும் வரைக்கும் கற்பனையில்தான் இருந்தான் விமலநாதன்.

இப்படி நித்தியாவைத் தன் வசம் இழுக்க விமலநாதன் பல வழிகளைக் கையாண்டான்.

இந்த காலகட்டத்தில் விமலநாதன் நித்தியாவைக் காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவளுடைய மார்பில் ஆடும் தாலியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், இவள் என்னவள் என்கிற உரிமை அவனை ஆட்டிப் படைக்க, அந்த உரிமை காதலாக மாறி, இதயத்தில் வுற்றிருந்த சரிதாவை ஓரம் தள்ளிவிட்டு அங்கே நித்தியா ஏறி அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

அவள் நடந்தால், சிரித்தால், பேசினால் என்று அவள் என்ன செய்தாலும் அவனுக்கு ரசிக்கத் தோன்றியது. கூடவே அவளுக்காக அவனுடைய உடலும் மனதும் ஏங்க ஆரம்பித்தது.

இதில் அவள் குலுங்கிச் சிரித்தாளோ, துள்ளினாலோ, இறுக்கமான சுரிதார் அணிந்தாலோ இவன் நிலைதான் பரிதாபமாகிப் போகும். அதுவரை அடங்கிக் கிடக்கும் ஆண்மை, காட்டுக்கு ராஜாவாக சிலிர்த்துக் கொள்ளும். தனக்கு இணையான மாணை வேட்டையாடத் துடிக்கும்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தான் அவளுடைய கணவன் என்று உணர ஆரம்பித்தவனுக்கு அதை எப்படி அவளுக்குப் புரிய வைப்பது என்று தெரியாமல் விழி பிதுங்கினான்.

இரவில் தூக்கம் இன்றித் தவித்தான். பேசாமல் அவள் அறைக்குச் சென்று நிலையைச் சொல்லி அவளை எடுத்துக்கலாமா என்று கூட வெட்கமின்றி நினைத்தான். ஆனால் அப்படிச் செய்தால், அவன் மீது அவள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை முழுசா கெட்டடிடுமே. அப்புறம் முதலுக்கே மோசமாயிரும்.

சே... இது என்ன கொடுமை. இளமை வேகம் முடிஞ்சிருச்சுன்னு நினைத்திருந்த நேரத்தில், அது காட்டாற்று வெள்ளமாக உருவாகி அவனையே அடித்துச் செல்லத் தயாராக இருந்தது விரகதாபம்.

விமலநாதனுக்கு அவனுடைய முதல் திருமண வாழ்க்கை ஒன்றும் அத்தனை திருப்திகரமானதாக இருக்கவில்லை. காதலித்துதான் மணந்து கொண்டான். காதலித்த காலத்தில் கூட சரிதா அவனைப் பெரிதாகத் தொட விட்டதில்லை. சொல்லப்போனால் முத்தத்திற்கே பஞ்சம் என்கிற நிலை. இவன்தான் கெஞ்சி கொஞ்சி என்று அவள் எதிர்க்க முதல் அங்கும் இங்குமாகக் கைவைப்பான்.

அவளும் பாவம் பார்த்து கொஞ்சமாக விட்டுக் கொடுப்பாள். அவனுடைய தொடுகை எல்லாம் இடைக்கு மேலேதான். கீழே, ம்கூம்... விரல் நுனி கூட நுழையக் கூடாது.

கிடைத்த வரைக்கும் லாபம் என்று அந்த நேரத்தை தனதாக்கிக் கொள்வான். அதையும் மீறி எதையாவது இவன் பண்ண முயன்றால், சரிதா கோபத்தில் முறைத்துக் கொண்டு போய் விடுவாள்.

அதற்குப் பிறகு அவளைத் தாஜா பண்ணி பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்குள் இவனுக்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிடும்.

கிணற்று மீனை வெள்ளமா அடித்துப் போகப் போகிறது என்று திருமணம் வரைக்கும் பொறுமை காத்தான் விமலாதன்.

இதை எல்லாம் சேர்த்து, வட்டியும் முதலுமாகச் சேர்த்து மொத்தமாக முதலிரவில் காட்டிவிட அரண்டு போனாள் சரிதா.

அவனுடைய அசுர வேகம் தாங்க முடியாமல் இரண்டு நாட்கள் நடக்க முடியாமல் திண்டாடினாள் சரிதா.

அவனுடைய அந்த வேகத்திற்கு அவளால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. அதனால் ஒரு வாரம் அவனைத் தொடவே விடவில்லை. இவன் கெஞ்சி கொஞ்சி மிஞ்சி என்று முதல் முறை அனுபவித்த சுகத்தை திரும்ப

அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஒரு வாரம் கழித்துத்தான் அந்த சுகம் திரும்பக் கிடைத்தது.

அதுவும் நிறைய கட்டுப்பாட்டோடு.

இறுக்கி பிடிக்காதீங்க. அழுத்தாதீங்க. சாஃப்ட்டா உள்ள வாங்க. கடிக்காதீங்க. பலமா சப்பாதீங்க. லைட்டா தொட்டுக்கங்க. இப்படி நிறைய கண்டிஷன்ஸ். இதை விட தொடாமலே இருக்கலாம்னு தோனும் விமலநாதனுக்கு.

ஆனாலும் இது கூட கிடைக்காமல் போயிடுமோ என்கிற பயத்தில், தன்னை அடக்கி, தன் வேகத்தைக் குறைத்து கொஞ்சம் மென்மையாக அவளைக் கையாண்டாலும், அது கூட ரஃப் என்று திட்டினாள் சரிதா.

இவனுக்குத்தான் முழுத் திருப்தி கிடைக்காத நிலை.

விமலநாதனுக்கு குறைந்தது அரை மணி நேரமாவது கனிகளோடு விளையாடணும். அவள் உடலைத் தொடணும். பெண்மையை ரசிக்கணும். சுவைக்கணும். அதுக்கு பிறகு இரவு முழுக்க எடுத்துக்கணும். எந்த கட்டுப்பாடும் இல்லாம வேகமா பலமா செய்யணும். ஆனால் அதற்கு எதிர்மாறாக இருந்தாள் சரிதா.

ஆனாலும் கிடைத்தவரைக்கும் சந்தோஷம் என்று அவளை அனுபவித்தாலும், அவன் அவளை ரசித்து கொஞ்சும் அளவுக்கு சரிதா அவனைக் கொஞ்சவில்லை. அவள் கனிகளைச் சுவைக்க ஒரு நிமிடத்திற்கு மேல் அனுமதிக்க மாட்டாள். இவன்தான் விளையாட்டுப் பொருளைப் பறித்த குழந்தையாகப் பரிதாபமாக அவளைப் பார்ப்பான்.

பிறகுதான் தெரிந்தது, அவளுக்கு இதில் அந்தளவு நாட்டமில்லை என்று. இவன் ஆசைப்படுகிறான் என்பதற்காக உடலைக் கொடுத்துவிட்டு விழிகள் மூடி உணர்ச்சிகள் அற்றுக் கிடப்பாள். இவன் என்ன செய்தாலும் அவளிடம் எந்த எதிர்வினையும் கிடைக்காது.

“என்னடி... உணற்சியே இல்லாம இருக்கே... கொஞ்சம் ஒத்துழையேன்...” அந்த சுக வேதனையிலும் முனங்குவான்.

ஆனால் இவளோ பதில் சொல்லாது உதடுகளைக் கடித்து விழிகளை மூடி அவன் இயங்குவதற்கு வழி விட்டு நிற்பாள்.

கோபம்தான் வரும் அவனுக்கு.

“அசைஞ்சு கொடுடி. எத்து... முழுசா வாங்கிக்கோ...” இப்படி இவன் அரட்டினாலும் அவள் காது கேட்காதது

போல அப்படியே கிடப்பாள். ஒரு முறை செய்த பின், ஆசையே விட்டுப் போகும்.

கற்பனையில் விடிய விடிய மனைவியோடு உறவு கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசை நிராசையாகிப் போனது. ஒரு முறைக்கே களைத்துப் போய் சோர்ந்து போய்க் கிடக்கும் மனையாளிடம் என்னத்தை எதிர்பார்ப்பது?

“ஏய்... கொஞ்சம் அசையேன்... இதை தொட்டு பாக்கிறியா... டேஸ்ட் பண்றியா... இதை கொஞ்சம் பலமா கசக்கவாடி... கொஞ்சம் வேகமா பண்ணவா... கொஞ்சமா கடிச்சுக்கறேன்டி... அள்ளிக் கெடுடி...” ஒவ்வொன்றுக்கும் அனுமதி கேட்டால் அவளிடமிருந்து பலதில் வேணாம்னுதான் வரும். புது மனைவி பயமுறுத்தக் கூடாது என்று அடக்கிக் கொள்வான். ஆனால் வருடம் போன பின்னும் அவளிடம் மாற்றமில்லை.

இப்படியே இரண்டு வருடங்கள் கடந்து போனது. அந்த இரண்டு வருடங்களிலும் அவர்களுக்கு இடைய நடக்கும் தாம்பத்திய உறவு மெல்ல மெல்ல குறையத் தொடங்கியது. முன்பே வாரத்திற்கு இரண்டு முறை என்றிருந்தது மாதம் செல்லச் செல்ல, வாரத்துக்கு ஒரு முறை, மாதத்திற்கு ஒரு முறை, என்றானது. அதற்குப் பிறகுதான் அவளுக்கு புற்றுநோய் இருப்பதே தெரிய வந்தது.

சிகிச்சை கொடுத்தும் அவளை உயிரோடு வைத்திருக்க முடியவில்லை. சொல்லப்போனால் திருமணமாகியும் கிட்டத்தட்ட சன்னியாசியாகத்தான் இருந்தான்.

மனைவி இறந்த பிறகு அந்த உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒரு கட்டுக்கு வந்திருந்தது. அடக்கி ஆளவும் பழகிக் கொண்டான்.

ஆனால் இப்போது, இளமை பொங்க ஒருத்தி அவன் கையால் தாலி வாங்கிக்கொண்டு அவன் கூடவே வாழும் போது அவனால் ஆசையை அடக்கி வைத்திருக்க முடியவில்லை.

சரிதாவிடம் எதிர்பார்த்த அனைத்தையும் அவளிடமும் எதிர் பார்க்க ஆரம்பித்தான் விமலநாதன்.

ஆனால் அதற்கு அவள் சம்மதிக்கவேண்டுமே.

சம்மதிப்பாளா. அவன் ஆசைக்குத் தீனியாக அவள் கிடைப்பாளா?

(7)

அன்று வேலை முடித்து வீட்டிற்கு வந்தான் விமலநாதன்.

நித்தியா சோபாவில் சரிந்து படுத்து ஏதோ புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு இப்போது விடுமுறை. அதனால் ஓய்வாக இருந்தாள் நித்தியா.

விமலநாதன் வரும் சத்தம் கேட்டு எழுந்தவள் மகிழ்ச்சியாக அவனை நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவள் முகத்தில் இருந்த பூரிப்பைக் கண்டு விமலநாதன் வியந்தாலும், அவன் பார்வை என்னவோ அவளுடைய கழுத்துக்குக் கீழேதான் இருந்தது.

அவள் அணிந்திருந்த சுரிதார் அவளுக்கு கொஞ்சம் டைட் போல. இங்கே வந்த இந்த ஆறு மாதங்களில் அவள் கொஞ்சம் உடம்பு வைத்திருந்தாள். அதன் விளைவாக அவளுடைய திமில்கள் இரண்டும் ஷால் போடாததால் கண்ணுக்கு விருந்தாக கும் என்று நிற்க, வந்தவனுக்கு பூஸ்ட் குடித்த உணர்வு. அதுவும் அவள் துள்ளி வந்ததில் அவை உள்ளே குலுங்க, எச்சில் ஊறியது. கரங்களோ பரபரத்தது. அப்படியே சென்று, அவற்றை அழுத்திக் கொடுத்து அதன் டெக்ஷரை அறியும் ஆர்வம் வந்தது. ஆனால் முடியாதே.

பெருமூச்சுடன் அவளை ஏறிட்டு,

“என்ன... இன்னிக்கு வரவேற்பு ரொம்ப பலமா இருக்கு...? என்றான் விட்டேத்தியாக.

உடம்பு அவசரமாக அவள் அணைப்புக்கு ஏங்கியது. அதை நிறைவேற்ற முடியாத கோபத்தில் எரிச்சலும் வந்தது.

“அத்தை எடுத்திருந்தாங்க மாமா... உங்களை கூப்பிட்டாங்களாம். நீங்க எடுக்கலைன்னதும் வீட்டுக்கு எடுத்தாங்க...”

“ஓ... மீட்டிங்ல இருந்தேன். எதுக்கு எடுத்தாங்க?”

“அதுவா... அவங்க இங்க வரப்போறாங்களாம்...” குதுகலமாகச் சொல்ல, அவளை யோசனையுடன்

பார்த்தான் விமலநாதன்.

“இங்கே வர்ராங்களா... எதுக்கு இப்ப வர்ராங்க. நீ என்ன சொன்னே?” என்றான் கூர்மையாக.

“ஐயோ... எனக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியல தெரியுமா... உடனே வாங்கன்னு சொல்லிட்டேன்...” சொன்னவளைக் கோபமாகப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

“எதுக்கு அப்படி சொன்னே...?” சொன்னவனைக் குழப்பமாகப் பார்த்தாள் நித்தியா.

தான் சொன்னதும் சந்தோஷத்தில மகிழ்வான்னு பார்த்தா, ஏன் சொன்னேன்னு கேக்கிறானே.

“ஏன்? என்னாச்சு மாமா...? அத்தை வர்ரது உங்களுக்கு புடிக்கலையா?” என்றாள் கவலையாக.

“ப்ச்... அம்மா வர்ரதில எனக்கு சந்தோஷம்தான் நித்திமா... ஆனால்...” அவன் தயங்க,

“என்ன மாமா... எதுக்கு தயங்குறீங்க...?” என்றாள் குழப்பமாக.

“இல்ல... அம்மா இங்க வந்தா நாம நிறைய அட்ஜஸ்ட் பண்ணவேண்டி வரும். அது உனக்கு சிக்கலாயிரும்...” இவன் சொல்ல புரியாமல் அவனைப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“ஏன் சிக்கலாயிடும்? நாம அப்படி என்ன அட்ஜஸ்ட் பண்ணனும்? அத்தை வந்தா நல்லாதானே இருக்கும். எனக்கு வேறு இப்ப காலேஜ் இல்ல. அவங்க வந்தா எனக்கு செமையா பொழுது போயிரும்ல... எத்தனை நாளாச்சு அத்தைய பாத்து...” அவள் சொல்ல,

“அதில்லை நித்திமா... அம்மா இங்க வந்தாங்கன்னா, நாம தனித் தனி அறையில படுக்க முடியாது... என்னோட அறையிலதான் நீ தங்கிக்கணும்... உன்னால அது முடியுமா? அது புரியாம நீ அம்மாவை வரச் சொல்லியிருக்கே... இரு நான் அவங்க கிட்ட பேசி வரவேணாம்னு சொல்றேன்...” அவன் சொல்ல, உடனே தடுத்தாள் நித்தியா.

“அதனால என்ன மாமா... கொஞ்ச நாளைக்கு தானே. நான் உங்க கூட தங்கிக்கறேன்...” அவள் சொல்ல அதிர்ந்து போனான் விமலநாதன்.

பழம் நழுவித் தானா பாலில் விழுந்தால் எப்படி இருக்கும். அப்படி உணர்ந்தான் அவன்.

“என்ன சொல்றே நீ... உனக்கு ஓகேவா என் கூடத் தங்க..?”

“ப்ச்.. இதில என்ன மாமா இருக்கு... ஒரே வீட்ல பத்து மாசமா இருக்கோம். ஒரே அறையில தங்கிறதுக்கு என்ன? நா அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கறேன்...” அவள் சொல்ல, மகிழ்ந்தான் விமலநாதன்.

இத்தனை நாளும் தனித் தனியாக உறங்கியவர்கள், ஒரே அறையில் படுப்பதென்றால், ஏதேதோ கற்பனை எழுந்தது அவனுக்கு.

அடச் சே... கட்டிய மனைவியை இப்படி ஏக்கத்தோடு நினைப்பது உலகத்தில் அவன் ஒருத்தனாகத்தான் இருக்கும்.

“அப்புறம் நித்திமா அம்மா இங்க வர்ரதே நாம எப்படி இருக்கோம்னு பாக்கத்தான்...”

“ஏன் நாம நல்லாதானே இருக்கோம்...”

“அது இல்லடி... நாம சந்தோஷமா இருக்கோம்னா... புருஷன் பொண்டாட்டியா அன்னியோன்யமா இருக்கோமான்னு பாக்கத்தான் வர்ராங்க... அதனால...”

“அதனால...”

“அவங்களுக்கு முன்னாடி நாம ஒத்துமையா இருக்கோம்னு காட்டிக்கணும். அது உன்னால முடியுமா?” அவன் சொல்ல, யோசித்தாள் நித்தியா.

“சரி மாமா... நாம அவங்க முன்னாடி சந்தோஷமா இருக்கிறது போல காட்டிக்கலாம்....” அவள் சொல்ல, மகிழ்ந்தான் அவன்.

“நா... உன்னை தொட வேண்டி இருக்கும்டி... அவங்க முன்னாடி முத்தம்லாம் கொடுப்பேன். அது ஓக்கேவா?” அவன் கிடைக்கிற வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திற கில்லாடியாக இருந்தான்.

“ம்... ஓகே மாமா...” சொல்லும் போதே அவளுடைய இதயமும் படபடத்தது.

அதைக் கேட்டவனுக்கு குதுகலமானது. இப்படின்னு தெரிஞ்சிருந்தா, தாயை முன்னாடியே வரவழைத்திருப்பான். பரவாயில்ல. இப்பவாவது வாய்ப்பு கெடைச்சுதே. அங்கே அன்னபூரணி தங்கிக்கிற நாட்களுக்குள்ள அவளை அவன் பக்கமாக இழுத்தினும். முடிவு செய்துவிட்டான் விமலநாதன்.

“அப்ப சரி... அவங்க வரட்டும்...” அவன் சொல்ல லைட் போட்டது போல பூரித்தது அவள் முகம்.

“ஐ... ஜாலி ஜாலி...” அவள் துள்ள, அவள் பெண்மையும் சேர்ந்து குலுங்க பித்தானான் இவன்.

“போதும் போதும். ரொம்பத் துள்ளாதே...” எரிச்சலும் ஏக்கமுமாகச் சொன்னவன்,

“சரி... இன்னிக்கு என்ன செஞ்சே...?” என்றான் சிரமப்பட்டு கீழே இறங்க முயன்ற விழிகளை அவள் முகத்தில் நிறுத்தியபடி.

“ஒன்னுமே பண்ணல... சுத்த... போர் மாமா...” சிணுங்கினாள் அவள்.

‘ஐயோ இப்படி சிணுங்கித் தொலைக்காதே பெண்ணே... உள்ளே என்னவோ பண்ணுது..’

“அதுக்குத்தான் என் கூட வேலைக்கு வான்னு சொன்னேன். அங்கன வந்தா எதையாச்சும் கத்துக்கலாம்ல. நீதான் கேக்கல...” சொன்னவனை பெரிய விழிகளால் முறைத்தாள்.

“அடப் போங்க மாமா, இப்பதர் எக்சாம் முடிஞ்சு அக்காடான்னு நிம்மதியா இருக்கேன். அது பொறுக்கலையா உங்களுக்கு...” என்றவள், பின் மலர்ந்து, அதுதான் அத்தை வர்ராங்கள்ல. இனி ஜாலியா போயிரும்...” என்றவள்,

“மாமா... இருங்க காப்பி எடுத்துட்டு வர்ரேன்.. நீங்க குளிச்சிட்டு வாங்க...” சொன்னவள் சமையலறை போக, செல்லும் அவள் அழகையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தவாறு தன் அறைக்குள் சென்றான் விமலநாதன்.

அவனுக்கு அன்னபூரணி வருவதை எண்ணி மகிழ்ச்சிதான். அவர் வருவதால், அவனுக்கும் அவளுக்கும் உள்ள தூரம் குறையும் என்கிற நம்பிக்கை அவனுக்குள் துளிர்க்க, அன்னையின் வரவுக்காக ஆவலுடன் காத்திருந்தான் விமலநாதன்.

(8)

அன்னபூரணி விட்டிற்கு வந்ததில் இருந்து நித்தியாவைக் கையில் பிடிக்கவே முடியவில்லை.

அன்னபூரணி வேறு, தன் மகனுக்கு செஞ்சு எடுத்து வந்ததை விட, நித்தியாவுக்குதான் நிறைய பலகாரங்கள் செஞ்சு எடுத்துட்டு வந்திருந்தாள். இவள் வேறு அன்னிக்கே அனைத்தையும் தின்று முடிப்பது போல போக வர வாயில் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஏய்... இங்க வந்த இத்தனை நாட்களில ஒரு சுத்து பெருத்திட்டே. இதை வேற சாப்பிட்டு குண்டாயிடாதே... அப்புறம் சுமக்கிற எனக்குத்தான் சிக்கல்...” அவன் சொல்ல, உதடுகளைச் சுழித்து அழகு காட்டினாள் நித்தியா.

“நீங்க எப்ப என்னை சுமந்திருக்கீங்க... புதுசா சுமக்க?” அவள் வெகுளியாகச் சொல்ல, அன்னபூரணியோ கொடுப்புக்குள் சிரித்தார்.

“ஏன் ஆத்தா... என் மவன் உன்னை சந்தோஷமா வச்சிருக்கானா?” ஆர்வமாகக் கேட்க,

“அதுதான் அவளை பார்த்தாலே புரியலையா. எம்பிட்டு சந்தோஷமா வச்சிருக்கேன்னு?” கிண்டலாகச் சொன்னான் விமலநாதன்.

“ப்ச்... நீ சும்மா இருடா. உன்கிட்டயா கேட்டேன். நீ சொல்லு ஆத்தா... நீ சந்தோஷமா இருக்கே தானே....” பொரி உருண்டை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவள், வாய் நிறைய எடுத்துக் கொண்டு,

“ம்.. சந்தோஷமா இருக்கேன் அத்தை. உன் மகன் என்னை நல்லாதான் பாத்துக்கறார்...” நிஜமான பூரிப்புடன் சொல்ல மகிழ்ந்தார் அன்னபூரணி.

“ஏன் மா... எப்ப எனக்கு பேரனையோ பேத்தியையோ பெத்துக் கொடுக்கப் போறீங்க... இந்த கட்டை வேகுறதுக்குள்ள, அவங்களை கையில எடுத்து கொஞ்சணும்..” ஏக்கமாகச் சொல், வாயில் போட்ட பொரியுருண்டை விக்கத் திரும்பி விமலநாதனைப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“ப்ச்... இப்ப என்ன அவசரம்... அவள் முதல் படிப்பை

முடிக்கட்டும்மா...” அவன் சொல்ல முகம் வாடினார் அன்னபூரணி.

“படிப்பு முடிய இன்னும் நிறைய காலம் ஆகுமேபா. அதுவரைக்கும் நான் உசுரோட இருப்பனா?” கேட்ட தாயை முறைத்தான் விமலநாதன்.

“ஏம்மா இப்படி அபசகுணமா பேசுறே. உனக்கு அப்படி என்ன வயசாச்சு பரலோகம் போக...” கடுப்பானான் அவன்.

“ப்ச்... சாவுறதுக்கு வயசு ஒரு தடையாபா... ஏதோ மனசு தவிக்குது. கேட்டுட்டேன்...” என்றவர் விமலநாதனைப் பார்த்து,

“ஏம்பா நிஜமாவே நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா இருக்கீங்கதானே...?” என்றார் சந்தேகமாக.

“இன்னுமா உனக்கு சந்தேகம்...? கேட்டவன், பக்கத்தில் நின்றிருந்த நித்தியாவை இழுத்துத் தன் மடியில் அமர்த்தி அவள் வயிற்றில் தன் கரத்தை எடுத்துச் சென்று இறுக அணைத்தவன்,

“என்னடி வாய்க்குள்ளாற பலகாரத்த அடக்கிட்டு கம்முன்னு இருக்கே. அதுதான் அம்மா கேக்கிறாங்கள்ல. வாயத் திறந்து சொல்லேன்...” அவளுடைய வயிற்றை அழுத்திச் சொல்ல, விக்கினாள் நித்தியா.

இப்படி அவன் இழுத்து மடியில் அமர்த்துவான் என்று அவளும் நினைத்திருக்கவில்லை. அதுவும் அவனுடைய கரம் அவளுடைய வயிற்றை சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்கத் தடுமாறிப் பொனாள் நித்தியா.

அதுவும் அவன் கரம் பட்டதும், அவளையும் மீறி உடல் சிலிர்க்க, விரிந்த விழிகளோடு அவனை வெறிக்க, அவனோ கண்களால் தாயைக் காட்டி,

“என்னடி முழிக்கிறே... சொல்லு...” சோன்னவனின் கரம், அவளுடைய வயிற்றை வருட,

“ஹீ... ஹீ... அத்த... எதுக்கு அத்த இப்ப தேவையில்லாம குழம்பிற... நாங்க நல்லாதான் இருக்கோம். சந்தோஷமாதான் இருக்கோம்...” சொன்னவள், விமலநாதனின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ள, அவனுடைய தலை அவளுடைய கனியின் மீது மோதி நிற்க விமலநாதனின் ஆண்மை வீறு கொண்டு எழுந்து விட்டிருந்தது.

நல்லவேளை அவன் உள்ளே கவசம் அணிந்திருந்தான். இல்லைன்னா அவன் மானம் மரியாதை எல்லாம் காத்தில போயிருக்கும்.

அன்னபூரணியோ அவர்கள் அமர்ந்திருந்த நிலை திருப்தியைக் கொடுக்க,

“ஏதோ நீங்க சொல்றீங்க. நான் நம்பறேன். ஆனா சந்தோஷமா இருந்திருந்தா, இத்தனை மாசத்தில இப்ப உன்னோட வயித்தில புழுவோ பூச்சியோ வந்திருக்கணும்ல...” அவர் ஏக்கமாகச் சொல்ல, முகம் சிவந்தாள் நித்தியா.

“ப்ச்... அத்தை அதுதான் அவர் சொன்னார்ல என்னோட படிப்பு முடியணும்னு... அது முடிஞ்சதும் நீ ஆசைப்பட்டது போல ஒன்னு இல்ல பத்து பெத்துக் கொடுக்கிறேன் வளர்த்துக்கோ... போதுமா...” அவள் சொல்ல, விமலனுக்குள் சிலிர்த்தது.

கற்பனையில் தன் குழந்தையை அவள் வயிற்றில் சுமக்கும் அழகை நினைத்துப் பார்த்தவனுக்குத் தித்தித்தது. ஆனால் அதுக்கு அவள் சம்மதிக்கணுமே.

அவள் எப்ப சம்மதிச்சு, எப்ப அவ கூட சந்தோஷமா இருந்து, எப்ப அவன் குழந்தைய அவள் சுமந்து பெத்து. நினைக்கும் போதே ஆயாசம் ஆனது அவனுக்கு. இதில் அவள் மனம் மாறலைன்னா சத்தியன் கூட சேத்து வைச்சுடுறேன்னு வேற சொல்லியிருந்தான். இப்ப, அவனால் அது முடியுமான்னு கேட்டால், சத்தியமா முடியாது.

என்ன ஆனாலும் அவளை யாருக்கும் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது என்கிறது அவனுக்கு உறுதியே. இன்னும் ஆறு மாதத்தில் அவளோட மனதை மாத்திடனும். அதற்குத்தான் போராடிட்டு இருக்கான். ஆனால், அவள்தான் மசிய மாட்டேங்கிறாளே.

பெருமூச்சு விட்டான் விமலநாதன்.

“என்னடா பெருமூச்சு விடுறே...” இவனையே பார்த்திருந்த அன்னபூரணி கேட்க திடுக்கிட்டவனாய் அன்னையைப் பார்த்தான்.

“ஒ... ஒன்னுமில்லமா..” முனங்க, அதுவரை அவனுடைய மடியில் அமர்ந்திருந்தவள் எழுந்து வேறு என்ன சாப்பிட இருக்கிறது என்று பையைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

தீனிப் பண்டாரம். இங்க ஒருத்தன் தவிச்சிட்டிருக்கான். அது புரியாம என்ன சாப்பிடக் கிடக்குன்னு பாத்திட்டிருக்கா. மனதிற்குள் திட்டினான் அவளை.

இரவு சாப்பாட்டு நேரம், விமலநாதன், தாய்க்கு முன்னாடி நித்தியாவுக்கு ஊட்ட, அவளும் மறுக்காமல் வாய் திறந்து வாங்கிச் சாப்பிட, அந்தக் காட்சியைக் கண்ட

அன்னபூரணிக்கு கண்கள் நிறைந்தது.

அவர் நினைத்த மாதிரி அவர்கள் ஒன்றும் எதிரிகளாக இல்லை. ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் நெருக்கமாதான் இருக்காங்க. நினைத்து நிம்மதி அடைந்தார். ஆனால் நிஜம் தெரிந்தால் என்னாகுமோ.

அன்று இரவு நித்தியா உறங்காமல் அன்னபூரணியின் அறையில் அவர் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்தவாறு ஏதேதோ கதை பேசிக்கொண்டிருக்க, அன்னபூரணி அவள் சொல்வதை புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“ஏன்டா... உனக்கு இன்னும் உன்னை பெத்தவங்க மேல இருக்கிற கோபம் போகலையா?” கேட்க, அதுவரை அன்னபூரணியின் மடியில் படுத்துக் கிடந்தவள், வேகமாக எழுந்தமர்ந்தாள் நித்தியா.

கோபமாக அன்னபூரணியைப் பார்த்தவள்,

“எனக்கு அவங்களைப் பத்திப் பேசப் பிடிக்கலை அத்தை... பெத்தவங்களாம் பெத்தவங்க... அவங்க பெத்தவங்க போலவா நடந்துகிட்டாங்க. என்ன என் சத்தியன் கிட்ட இருந்து பிரிச்சது மட்டுமில்லாம, என் குழந்தையை... என் குழந்தைய அவங்க...” சொல்ல முடியாமல் கண்கள் கலங்கி உதடுகள் நடுங்க நின்றிருக்க அவளை வருத்தத்தோடு பார்த்தார் அன்னபூரணி.

“நீ இன்னும் அந்தப் பையன மறக்கலையா நித்திமா...” அன்னபூரணி கேட்க அதற்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று தெரியாமல் திருதிரு என்று விழித்தாள் நித்தியா.

“சொல்லுடா... நீ இன்னும் அந்த பையனை நினைச்சிட்டுதான் இருக்கியா. அப்படின்னா, நீ என் பையனோட சந்தோஷமா இருக்கேன்னு சொன்னது பொய். அப்படித்தானே...”

சரியான பாய்ன்டை பிடிச்சு கேட்க, அதற்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறியவள்,

“அத்தை... அப்படிலாம் எதுவுமில்ல... நானும் மாமாவும் சந்தோஷமாத்தான் இருக்கோம்...” அவள் திக்கித் திணற. அவளை அழுத்தமாகப் பார்த்தார் அன்னபூரணி.

“அப்போ நீ அந்த சத்தியனை மறந்துட்டேயா...?” அவர் கேட்க. அதற்கு பதில் சொல்லாமல் தலை கவிழ்ந்தாள் நித்தியா.

“மனசில ஒருத்தனுக்கு மட்டும்தான் இடமிருக்க முடியும் நித்திமா... அந்தப் பையன் இன்னும் உன் மனசில இருக்கான்னா, என் மகன் உன்னோட மனச விட்டு

வெளியே ரொம்ப தூரம் தள்ளி இருக்கான்னுதானே அர்த்தம். அப்போ நீங்க ரெண்டு பேரும் என்கிட்ட பொய் சொல்லி இருக்கீங்க. அப்படித்தானே...” கேட்க, அதிர்ந்து போனாள் நித்தியா.

“அத்தை...” கண்களில் கண்ணீர் கோர்த்தது அவளுக்கு.

அனுபவம் நிறைந்த விழிகள் அவளை நன்றாக உள்வாங்கிக் கொண்டது. ஆக அவர் சந்தேகப் பட்டது சரிதான். இருவரும் சந்தோஷமா இல்லை. அவருக்காக சந்தோஷமா இருக்கிறாப்ல நடந்துக்கறாங்க. வேதனைப் பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது அன்னபூரணிக்கு.

“இதோ பாருமா... உன் வாழ்க்கைல நடந்தது எதுவும் சரின்னு சொல்லிக்க வரல. ஆனா நடந்தது நடந்திருச்சு. பழசிலயே உழன்னுகிட்டிருந்தா, வாழ்க்கை நாசமா போயிரும். நடந்து முடிஞ்சத பத்தி கவலைப் படாம, நடக்கிறத நினைச்சு சந்தோஷமா இருக்கிறது தான் புத்திசாலித்தனம்...” அவர் சொல்ல, தன் வேதனையை விழுங்கிக் கொண்டவள்,

“நிஜமா நாங்க சந்தோஷமாதான் இருக்கோம் அத்தை... நம்புங்க...” அவள் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே, உள்ளே வந்தான் விமலநாதன்.

“என்ன மாமியாரும் மருமகளும் ரொம்ப நேரமா பேசிட்டிருக்கீங்க...” கேட்டவன், நித்தியாவைப் பார்த்தான்.

“நித்தி... நீ தூங்கல? நேரத்த பாத்தியா... பத்து மணி...” அவன் சொல்ல,

“இதோ வர்ரேன் மாமா...” சொன்னவள் திரும்பி அன்னபூரணியைப் பார்த்து,

“நா போய் தூங்கிறேன் அத்தை... நா தூங்கப் போகலைன்னா உங்க பையனும் தூங்க மாட்டாரு...” என்றவள் அங்கிருந்து அவசரமாகப் புறப்பட,

“ஒரு நிமிஷம் நில்லுங்க..” என்றார் அன்னபூரணி. இருவரும் நின்று திரும்பிப் பார்க்க,

“நிஜமா நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமாதானே இருக்கீங்க...” கேட்க தாயைக் கோபமாகப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

“இன்னுமா உனக்கு சந்தேகம்?” கோபமாகக் கேட்டான் அவன்.

“சரி... நான் சொல்றதை செய்யுங்க. நம்புறேன்...”

“என்ன செய்யணும்னு சொல்லு.. இப்பவே

செஞ்சுடுறேன்...”

“ம்... உன்னோட பொண்டாட்டிய தூக்கிட்டு போ...” அன்னபூரணி சொல்ல, இருவருமே ஒரு விநாடி திடுக்கிட்டார்கள். ஆனாலும் விமலநாதன் உடனே சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“அவ்வளவு தானே. சரி... தூக்கிடுறேன். கண் குளிரப் பாத்துக்கோ...” சொன்னவன், மனசுக்குள் தாய்க்கு நன்றி சொன்னவாறே நித்தியாவைக் கரங்களில் ஏந்திக் கொள்ள, நித்தியாவோ அதிர்ந்து போனாள்.

ஆனாலும் விமலநாதனிடம் சண்டை போட முடியாத நிலை.

பதட்டமும், கோபமுமாக அவனைப் பார்த்தவன், திரும்பி அன்னபூரணியைப் பார்க்க. விமலநாதனனோ சட்டென்று குனிந்து நித்தியாவின் கன்னத்தில் முத்தமிட, விழிகள் தெறித்தன அவளுக்கு.

அதிர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்க்க, விமலநாதனோ, நிமிர்ந்து தாயைப் பார்த்து,

“இப்ப ஹப்பியா உனக்கு...” என்றுவிட்டு அவளை ஏந்திக் கொண்டு அறைக்கு வந்தான் விமலநாதன்.

அறைக்குள் வந்தவனுக்கு சட்டென்று அவளைத் தரையில் இறக்கிவிட முடியவில்லை.

அவள் மென் தேகத்தை உணர்ந்து கொண்டவனுக்கு அப்படியே அவளைப் படுக்கையில் போட்டு, அவள் மீது படர்ந்து ஆசையைத் தீர்த்து விடும் ஆவல் வந்தது. ஆனால் முடியாதே.

ஏக்கத்தோடு அவளைக் கீழே இறக்கிவிட, விமலநாதனைத் தள்ளி விட்டவள், அவனைக் கோபமாகப் பார்த்து,

“எதுக்கு அத்தை முன்னாடி முத்தம் கொடுத்தீங்க...” என்றாள் கோபமாக.

“ப்ச்... சாரி நித்தி... அம்மாவுக்கு சந்தேகம் வந்திருச்சு போல. அதுதான் உன்னை தூக்கிட்டு போகச் சொன்னாங்க. அவங்க சந்தேகத்தை போக வைக்கத்தான் உன்னை தூக்கினேன். கூடவே உனக்கு முத்தம் கொடுத்தேன் சாரிமா...” அவன் மன்னிப்புக் கேட்க, அதற்கு மேல் அவளாலும் கோபப் பட முடியவில்லை.

சரி மாமா, நான் தூங்கப் போறேன்...” என்றவள் படுக்கையைப் பார்த்தாள்.

“மாமா நான் அந்தப் பக்கம் படுத்துக்கவா?”

“ம்... படுத்துக்கோ..” சொன்னவன், அணிந்திருந்த டீஷேர்ட்டைக் கழற்றிவிட்டு, மறு பக்கம் வந்து படுக்க, அவனுடைய வெற்றுத் தேகத்தைப் பார்த்த நித்தியாவுக்கு அதிர்ச்சி ஆனது.

“மாமா.. எதுக்கு ஷேர்ட் கழற்றி வைக்கிறீங்க...”

“ஷேர்ட் போட்டா தூக்கம் வராதுடி...”

“அது... நான்... இங்க தங்குற வரைக்கும் மேல ஏதாச்சும் போட்டுக்கங்க...” அவள் சொல்ல, இவனோ குழப்பமாகப் பார்த்தான்.

“அது... இங்க ஒரு பொண்ணு இருக்கிறப்ப, அவ முன்னாடி இப்படி மேல எதுவும் போடாம இருக்கிறது சரியில்லை...” சொன்னவளின் விழிகள் அவளையும் மீறி விமலநாதனின் மீதுதான் நிலைத்து இருந்தது.

அம்மாடி... என்ன இவன் உடம்பை இப்படி வச்சிருக்கான். படத்தில வர்ர ஹீரோ மாதிரில இருக்கான்.

அந்த நிலையிலும் அவளால் எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால் விமலநாதனோ அவளை குழப்பத்தோடு பார்த்து,

“நீ என்ன? ஏதோ புதுசா என்னை வெறும் மேலோட பாக்கிறது போல பாக்கிறே... ஊர்ல இப்படித்தானே இருப்பேன்...” சொன்னவனை முறைத்தவள், அவசரமாகத் தன் பார்வையை விலக்கி,

“அது... அப்போ... நா சின்ன பொண்ணா இருந்தேன். இப்ப அப்படியா?” அவள் முணங்க.

“என்ன சொன்னே...”

“அது... இப்படி உங்களை பாக்கிறப்ப, ஒரு மாதிரி... இருக்கு மாமா...”

“ஒரு மாதிரி இருக்குன்னா?”

“சொல்லத் தெரியல... பிளீஸ் மேல ஏதாச்சும் போட்டுக்கங்களேன்... வெளில வேற குளுறுது...” சொன்னவளை அலட்சியம் செய்தவனாக,

“ப்ச்... எனக்கு குளிரல நித்திமா... பேசாம தூங்கு...” சொன்னவன் தன் இடத்தில் படுத்துக் கொள்ள, இவளோ அவனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கக் கூடாது என்கிற முடிவோடு அவனுக்கு முதுகு காட்டிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

(9)

எட்டு மாதங்களாக தனித் தனி அறையில் தங்கள் கூட்டுக்குள் ஒடுங்கிக் கொண்டவர்களுக்கு இப்போது ஒரே அறையில் தங்குவது ஒரு வித சங்கடத்தைக் கொடுக்கவே செய்தது. அதுவும் நித்தியாவுக்கு சுத்தமாக உறக்கம் வரவில்லை.

அவன் பக்கமாகத் திரும்பிப் படுக்க, நல்ல வேளை அவன் போர்வையால் தன் உடலை மறைத்திருந்தான். நிம்மதி கொண்டவளாக விமலநாதனை ஏறிட்டாள்.

அவனோ நெற்றியை மறைத்து தன்னுடைய ஒரு கரத்தைப் போட்டவாறு விட்டத்தைப் பார்த்துப் படுத்திருந்தான்.

சும்மா சொல்லக் கூடாது, அவன் செம ஹான்ட்சமாதான் இருக்கான். மனது முதன் முறையாக எண்ணிக் கொண்டது.

அதே நேரம் விட்டத்தைப் பார்த்துப் படுத்திருந்தவனுக்கு நித்தியா தன்னை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது போல.

“ஏன் நித்தி அம்மா ரொம்ப குடையிறாங்களா?” அவன் கேட்க,

“இல்ல மாமா... அவங்களுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வந்திடுச்சு போல. நா இன்னும் சத்தியனை நினைச்சிட்டு இருக்கேனான்னு கேட்டாங்க” அவள் சொல்ல, அவனுடைய விழிகள் அவளை ஆரவமாகப் பார்த்தன.

“அதுக்கு என்ன பதிலை சொன்னே...” கேட்கும் போதே இதயம் படபடத்தது அவனுக்கு.

“நா எந்த பதிலும் சொல்லல மாமா...” அவள் சொல்ல இப்போது அவளை நோக்கித் திரும்பிப் படுத்தான் விமலநாதன்.

“ஏன் நித்தி... நீ இன்னும் அந்த பையன நினைச்சிட்டிருக்கியா...?” கேட்டான் அவன்.

சற்று நேரம் யோசித்தவள்,

“தெரியல மாமா... அவனை மறந்திட்டேனா இல்லயான்னு எனக்குத் தெரியல. ஆனா இப்ப அவனை நினைக்க

நேரம் கிடைக்கல” சொல்ல, அவளை உற்றுப் பார்த்தவன்,

“அப்போ என்னை..?” என்றான் வேகமாக.

“உங்களையா... உங்களை நினைக்க என்ன இருக்கு. தினமும் என் கூடத்தானே இருக்கீங்க... அதனால நினைக்க என்ன இருக்கு?” புரியாமல் கேட்க. சட்டென்று முகம் வாடிப்போனான் விமலநாதன்.

அதற்கு மேல் அவகிட்ட என்ன கேக்கிறதுன்னு அவனுக்குப் புரியல.

“சரி... படுத்துக்கோ...” சொன்னவன் திரும்பிப் படுத்துக் கொள்ள, நித்தியா அவனையே பார்த்தவாறு கிடந்தாள்.

தூக்கம் வரவில்லை. புதிய இடம், கணவனுக்கு அருகே முதன் முறை படுப்பது. எல்லாம் சேர்ந்து அவளுடைய உறக்கத்தைக் கெடுத்தது.

“மாமா..” அவள் அழைக்க திரும்பிப் பார்த்தான்.

“உங்க கிட்ட ஒன்னு கேக்கலாமா?”

“ம்... கேழு...”

“உங்களால உங்க மனைவிய மறக்க முடியுமா?”

“எதுக்கு கேக்கறே...?”

“இல்ல சொல்லுங்களேன்...” அவள் கேட்க சற்று யோசித்தான்.

“ஆரம்பத்தில அவளை மறக்க முடியாதுன்னுதான் நினைச்சேன். ஆனா இப்ப....” அவன் இழுக்க,

“இப்ப...”

“அவளை விட உன் நினைப்புதான் மனசுக்குள்ள நிறைஞ்சிருக்கு...” அவன் சொல்ல அதிர்ந்து போனாள் நித்தியா.

“மாமா... நீங்க....” அவள் திணற,

“ம்... ஆரம்பத்தில உன் கூட என்னால வாழ முடியாதுன்னுதான் நினைச்சேன். ஆனா... எப்ப, எப்படி என்னோட மனசு உன் பக்கமா சாஞ்சிச்சுன்னு தெரியல... இப்ப உன்னை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு நித்திமா. நீ என்ன செஞ்சாலும் ரசிக்கத் தோணுது. உன்னை என் மனைவியா ஏத்துக்க நா தயாராகிட்டேன்...” அவன் சொல்ல சட் என்று எழுந்து அமர்ந்தாள் நித்தியா.

“மாமா.. என்ன சொல்றீங்க...” அவள் திக்கித் திணற அவனும் எழுந்தமர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

“நா சொல்றது நிஜம் நித்தி... உன்னை யாருக்கும் விட்டுக்

கொடுக்க முடியும் போலத் தோணல... உன் கூட சேர்ந்து வாழனும்னு ஆசையா இருக்கு. நா சரிதாகிட்ட அனுபவிக்காத சுகத்த உன் கிட்ட அனுபவிக்க விரும்பறேன்...” அவன் சொல்ல, அதிர்ந்து பார்த்தாள் நித்தியா.

“இப்படி சொல்றதுக்கு சாரி. ஆனா உனக்கு இதை சொல்லியே ஆகணும்... நா... உன்னை காதலிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்...” அவன் சொன்னதைக் கேட்டு மேலும் அதிர்ந்தாள் நித்தியா.

“மாமா.. என்ன சொல்றீங்கன்னு புரிஞ்சுதான்...” குரலில் மெல்லிய நடுக்கம்.

“புரிஞ்சுதான் பேசறேன் நித்திமா. எப்ப உன் மேல ஆசை வந்துச்சுன்னு எனக்குத் தெரியல. ஆனா நீ பக்கத்தில இருக்கிறப்ப, நான் இளமையா உணர்ரேன்... உனக்கு ஒன்னு தெரியுமா... நா சரிதா கூட நிறைவான வாழ்க்கை வாழல. தாம்பத்திய சுகம் கூட பெரிசா கிடைக்கல. அவகிட்ட எதிர்பார்த்ததை எல்லாம் உன் கிட்ட எதிர்பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்...” என்றவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“அதுக்காக நீ உன்னோட மனச மாத்தணும்னு எந்த அவசியமும் இல்ல. நீ நீயா இரு. நா ஓரமா இருந்து உன்னை ரசிக்கிறேன்...” அவன் சொல்ல இப்போது விமலநாதனை கோபமாகப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“அப்போ ஒரு வருஷத்தில என்னை சத்தியன் கூட சேத்து வைக்கிறேன்னு சொன்னீங்களே. அது எல்லாம் பொய்யா...”

“இப்பவும் சொல்றேன்... உன்னோட மனசு ஒரு வருஷம் முடியுறதுக்குள்ளாற என்னை ஏத்துக்க மறுத்துச்சுன்னா, நானே அவன் கூட சேத்து வைக்கிறேன். அதில எந்த மாற்றமும் இல்ல... ஆனா அப்படி பண்றப்ப, எனக்கு வலிக்கும் என்கிறதை மட்டும் புரிஞ்சுக்கோ. சந்தோஷமா அனுப்பி வைக்க மாட்டேன்.” சொன்னவன், திரும்பவும் படுக்கையில் சரிந்து படுத்து, அவளைப் பார்த்தான்.

“என் மனசில அழுத்திக் கிடந்ததை உன்கிட்ட சொல்லணும்னு பலவாட்டி நினைச்சிருக்கேன். ஆனா சந்தர்ப்பம் கிடைக்கல. இன்னிக்கு கிடைச்ச சந்தர்ப்பத்த விடவும் மனசு வரல. சொல்லிட்டேன். இனி என் வாழ்க்கைல உன்னைத் தவிர வேற எந்த பெண்ணுக்கும் இடமில்ல...” சொன்னவன்,

“லைட்டை ஆஃப் பண்ணிட்டு தூங்கு...” சொன்னவன் திரும்பிப் படுத்துக் கொள்ள, விமலநாதன் சொன்னதைக்

கேட்டு பேச மறந்தவளாக அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள் நித்தியா. அவளால் அவன் சொன்னதை நம்பவே முடியவில்லை.

நிஜமாவே அவன் மனசில நான் இருக்கேனா? நினைத்து வியந்தவள், சத்தியனை நினைத்துப் பார்த்தாள். முன்னை மாதிரி அவன் பெரிய பாதிப்பு எதையும் கொடுக்கவில்லை. நெஞ்சை அறுக்கும் வலியும் இல்லை. அதற்காக விமலனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகி விட்டாளா என்றால் அதற்கும் பதிலில்லை.

குழம்பிப் போனாள் நித்தியா.

“நித்திமா...”

“ம்...”

“உனக்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்கட்டுமா... கன்னத்தில...” கேட்க, என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினாள் நித்தியா.

“வேணாம்னா விட்டிடு...” அவன் முகம் வாடிப்போக, இவளுக்கு தவித்தது.

“க... கன்னத்தில தானே கொடுத்துக்கங்க...” அவள் முணங்கலாகச் சொல்ல, முகம் மலர்ந்தான் விமலநாதன்.

உருண்டு அவளருகே வந்தவன், அவள் கன்னத்தில் பசக் என்று ஒரு முத்தம் வைக்க, இருவருமே சிலிர்த்தார்கள்.

விமலநாதனுக்கு அதையும் தாண்டி போகணும் என்கிற ஆசை வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டான்.

அவள் தேகம் எங்கும் தொட்டுப் பார்க்க கைகள் வேறு பரபரத்தது. ஆண்ம வேறு தன் இணை தேடி அழுதது. ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டான்.

அவளை விட்டு விலகி,

“சரி... தூங்கு...” என்றவன் தன் பக்கமாக வந்து குப்பிறப் படுத்துக் கொண்டான். வலித்த ஆண்மைக்குத் தீனி தேவைப் பட்டது. ஆனாலும் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

நிஜம் அருகே இருக்கிறப்ப, எதற்கு நிழலாய் ஒரு இன்பம். அடக்கிக்கலாம். என்னிக்காவது வாய்ப்பு கிடைக்காமலா போகும். நினைத்தவாறே உறங்கிப்போனான் விமலநாதன்.

(10)

மறு நாள் சனிக்கிழமை. விமலநாதன், சற்றுத் தாமதமாகவே படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். எழுந்த உடன் அவன் பார்வை மறு பக்கத்தைப் பார்த்தது. நித்தியாவைக் காணவில்லை.

முன்னிரவு, அவள் மீது தனக்கிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை சொன்னது அவளை பாதித்திருக்குமா என்கிற கேள்வி எழுந்தது. முத்தம் வேறு கொடுத்தானே. ஆனா அவகிட்ட எந்த உணர்ச்சியும் தெரியல. ஏக்கம் வந்தது அவனுக்க.

ஏதோ மனதில் அடைத்து வைத்து தவிப்பதை விட, அதை அவளிடம் சொல்வது பெட்டர் என்று பட்டதால் சொல்லிவிட்டான். இனி அவனை ஏற்பதும், ஏற்காமல் விலக்குவதும் அவள் விருப்பம்.

பெருமூச்சுடன் எழுந்துதவன், கழிவறை சென்றுவிட்டு வெளியே வந்தான்.

“என்னடி இது... வாரா வாரம் நீ எண்ணெய் தேய்ச்சு குளிக்கிறியா இல்லையா?” அன்னபூரணியின் கோபக் குரல் பின்கட்டில் இருந்து வர, புருவங்கள் சுருங்க அங்கே சென்றான் விமலநாதன்.

அங்கே நித்தியா மார்புக்குக் குறுக்காக பாவாடை கட்டி, படியில் அமர்ந்திருக்க, அன்னபூரணியோ அவள் தலையிலும் கைகளிலும் எண்ணெய் வைத்துத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அம்மா என்னம்மா பண்றே...” இவன் அதிர, அவளுடைய தலையை உருட்டியவாறே தன் மகனைப் பார்த்தாள் அன்னபூரணி.

“பார்த்தா தெரியலையா உனக்கு... ஏன்டா... உன்கிட்ட பேசும் போது எத்தனை வாட்டி சொல்லியிருக்கேன், இவளுக்கு எண்ணெய் வச்சு குளிக்க ஞாபகப் படுத்துன்னு. பாரு... தோல் எல்லாம் வறண்டு, காய்ஞ்சு போய் கெடக்கு...” சொன்னவர் கை நிறைய அள்ளி அவளுடைய தலையில் ஊற்றி அழுத்திக் கொடுக்க,

“ஆ... அத்தை.. வலிக்குது அத்தை... கண் எல்லாம் எரியுது...” சிணுங்கினாள் நித்தியா.

“ப்ச்... அசையாதே நித்தி... எண்ணெய் பூசிகிட்டு

இருக்கேன்ல...” சொல்ல,

“மா... என்னம்மா பண்றே. அவதான் வலிக்குதுன்னு சொல்றாள்ல. பாவம்மா கண்ணெல்லாம் எரியுது போல... பூசின வரைக்கும் போதும். அவளை விடு...” தன் மனைவிக்காக இரங்கி வர, தன் மகனை முறைத்தாள் அன்னபூரணி.

“எண்ணெய் வச்சா கண் எரியத்தான் செய்யும்... அழுத்திக் கொடுத்தா வலிக்கத்தான் செய்யும். அதுக்காக பண்ணாம விட முடியுமா... நீ போ... போய் சமையல் கட்டில காப்பி போட்டு வச்சிருக்கேன் எடுத்து குடி...” கட்டளையாக சொல், கண் முன்னால் அரங்கேறும் அழகிய காட்சியைப் மிஸ் பண்ண விரும்பாதவனாக, காப்பி கப்பை எடுத்துக் கொண்ட பின்கட்டு வந்தான் விமலநாதன்.

“மா... இந்த குளிருக்கு இந்த எண்ணெய் குளியல் சரி வராதுமா...”

“அப்படி சொல்லுங்க மாமா... சொன்னா கேக்காம உசிர எடுக்கிறாங்க... வலிக்குது மாமா... அத்தைய விடச் சொல்லுங்க...” சிணுங்க, அன்னபூரணியோ,

“எங்க இருந்தா என்ன? எண்ணெய் போட்டு குளிக்கிறது உடம்புக்கு ரொம்ப நல்லது...” சொன்னவர், இப்போது தோள்களில் இருந்து கரங்களை சற்றுக் கீழே இறக்கி, நெஞ்சில் பூச, அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் கரங்களோ பரபரவென்று வந்தது.

தன் மருமகளுக்கு எண்ணெய் பூசிக்கொண்டிருந்த அன்னபூரணி திரும்பி தன் மகனைப் பார்க்க, அவனோ வாயில் ஈ போவது கூடத் தெரியாமல் நித்தியாவையே பார்த்திருக்க, சட்டென்று அந்த எண்ணம் உதித்தது அவருக்கு.

“டேய்... விமலா காப்பி குடிச்சு முடிச்சிட்டேயா...”

“ம்... முடிச்சிட்டேன்...” என்றவன் கடைசி வாயை ஊற்றிவிட்டுத் தாயைப் பார்க்க.

“அதை அங்கன வச்சிட்டு இங்கே வா...” என்றார் அதிகாரமாக. சொன்னது போலவே தாயின் அருகே வர,

“இந்தா... உன் பொண்டாட்டிக்கு நீயே வச்சு விடு. எனக்கு சமையல் கட்டில நிறைய வேலை இருக்கு... நான் அழுத்தினாதான் வலிக்குதுன்னு சொல்றா. நீ வச்சா என்ன சொல்றான்னு நானும் பாக்கிறேன்... கை காலுக்கு நல்லா போட்டு விடு... உடம்பில ஒரு இடம் விடாதே...” சொல்ல அதிர்ந்தான் விமலநாதன்.

“அம்மா நானாமா...?” அதிர,

“பின்னே உன் பொண்டாட்டிக்கு எண்ணெய் வைக்க பக்கத்து வீட்டில இருந்தா வருவாங்க... வா... வந்து வை...” சொல்ல நித்தியாவும், விமலனும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

“அத்தை... அது எல்லாம் வேணா.. வச்ச வரைக்கும் போதும்...” அவள் தடுக்க,

“மூச்... இன்னும் சரியா போடல...”

“அத்தை நா என்ன குழந்தையா? என்னால பண்ண முடியும். நானே பண்ணிக்கறேன்...”

“உன்னால முடியாதுன்னா நா சொன்னேன். முதுகு எல்லாம் பூசிவிட சிரமமா இருக்கும். விமலநாதன் செய்வான்... நீ ஒழுங்கா தேச்சு விடுடா.” என்றுவிட்டு எழுந்து கொள்ள உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பேரலையாக எழ, நித்தியாவின் காலருகே வந்து அமர்ந்தான் விமலநாதன்.

“அத்தை கண்ணெல்லாம் எரியுது அத்தை... இன்னொரு நாளைக்கு சரியா பூசிக்கலாம். இப்ப குளிக்கிறேனே.” அவள் கெஞ்ச,

“மூச்... காலுக்கு சரியா பூசல... டேய்... பூசி விடுடா. சீக்கிரமா தேச்சு விட்டு குளிக்க வையி... அதோ சுடுதண்ணி கலந்து அதில வச்சிருக்கேன். மேலுக்கு ஊத்திவிடு...” சொன்னதும், கண்ணா லட்டு திங்க ஆசையா என்கிற நிலையில் நித்தியாவின் காலடியில் வந்து அமர்ந்தான் விமலநாதன்.

மனமோ தாய்க்கு அவசரமாக கோவில் கட்டி பூஜை செய்தது.

“இதோ பாருப்பா. அவ வேணாம்னா உடனே விட்டுட்டு வந்திடாதே. பல மாசமா எண்ணெய் காணாத தேகம் காஞ்சு போயி கெடக்கு. நீ சரியா பண்றேயா இல்லையான்னு நான் வந்து பாப்பேன்.” மிரட்ட,

“இதோம்மா... நா பூசிவிடுறேன்...” சொன்னவன் அவள் பாவாடையைத் தூக்கித் தொடையில் போட, சட்டென்று தடுத்தாள் நித்தியா.

“வே... வேணாம் மாமா...” அவள் தடுமாற,

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கடி... அம்மா பின்னாடிதான் இருக்காங்க. இல்லைன்னா சந்தேகப் படுவாங்க...” அவன் சொல்ல, அதற்கு மேல் அவளால் மறுக்க முடியவில்லை.

நித்தியாவின் காலைத் தூக்கித் தன் மடியில் வைத்தவன், எண்ணெயை அவளுடைய வெண் பளிங்குக் காலில் ஊற்றிப் பூசிவிடத் தொடங்க, அதைக் கண்ட அன்னபூரணியின் முகத்தில் குறும்புப் புன்னகை

மலர்ந்திருந்தது.

எனக்கே போக்கு காட்டுறீங்களா ரெண்டு பேரும். இருங்க... போறதுக்குள்ள, என் பேரனையோ பேத்தியையோ நித்தி வயித்தில வளர விட்டுட்டு போறேன். உறுதி செய்து வெளியேற, இங்கே பாத்ரூமில் கையில் எண்ணெய் கிண்ணத்தோடு தன் இளம் மனைவியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் விமலநாதன்.

(11)

விமலநாதனுக்கு நடந்துகொண்டிருப்பதை நம்பவே முடியவில்லை. அவன் நித்தியாவின் கால்களுக்கு எண்ணெய் பூச வழு வழுப்பான அந்தக் கால்களின் அழகளில் மொத்தமாகத் தொலைந்து போனான் அவன்.

மாலில் முக்கி எடுத்த கால்கள். பளிங்கு எனப் பளபளத்தது. அந்தக் காலில் இவன் கரம் பதிக்க, காப்பியும் பாலும் போலத் தெரிய முதலில் ஆசையோடு அந்தக் காலை வருடிக் கொடுத்தான் விமலநாதன்.

அம்மாடி... எம்பிட்டு அழகான காலு. வியந்தவனுக்கு அந்த கால்களை இஞ்ச் இஞ்சாக முத்தமிட ஆசை வந்தது. சிவந்த பாதத்திற்கு எண்ணெய் பூசியவனுக்கு ஆண்மை சிலிர்த்துக் கொண்டது. மடியிலிருந்த பாதத்தைத் தூக்கித் தன் வெற்று மார்பில் வைத்து முழங்காலில் இருந்து கெண்டைக் கால் வரை அவன் உருவி எடுக்க, மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள் நித்தியா.

அவனுடைய சொரசொரப்பான முடியடர்ந்த மார்பில் பாதம் பதிந்ததும் உள்ளே எதுவோ சிலிர்த்தது.

விழிகள் விரிய அவனைப் பார்க்க, அவனோ சிலைக்கு அபிஷேகம் செய்யும் பக்தன் போல, அவள் கால்களுக்கு ஆசையாக எண்ணெய் பூசிக்கொண்டிருந்தான். பின் அவளுடய பாவாடையை தொடைக்கு மேல் ஏற்ற, தடுத்தாள் நித்தியா.

“அங்க எல்லாம் வேணாம் மாமா...” திணற,

“அம்மா வந்திடப் போறாங்கடி... அமைதியா இரு..” சொல்லும்போதே எண்ணெய் பூசிய கரங்கள் அவளுடைய தொடையில் படிந்திருந்தது.

அவனால் அவளுடைய தொடையில் இருந்து கரங்களை விலக்கவே முடியவில்லை.

“என்னடி... நீ சாப்பிடுற சாப்பாடு முழுசும் தொடைக்கு போகுதா. அம்பிட்டு பெரிசா இருக்கு...” அவன் வியக்க, அவள் பாவாடையை இழுத்து விட முயன்றாள்.

“இருடி... எண்ணெய் போடுறேன்ல...” சொன்னவனின் கரங்கள் மெல்ல மெலம்ல முன்னேற, ஆபத்தான இடத்தை நோக்கி நகர்ந்தது அவளுடைய கரம்.

சட்டென்ற அவன் கரத்தைத் தடுக்க, எச்சில் கூட்டி விழுங்கினான் விமலநாதன்.

“ஏன்டி தடுக்கறே...”

“இ... இல்லை... வேணா... இது... இதுவரை போதும்..” திணறினாள் அவள்.

“இன்னும் பூசவே இல்லையே...” சொன்னவனின் கரங்கள் அவள் தடையையும் மீறி உள்ளே நுழைய, கவசம் அணிந்த பெண் பூவில் முட்டி நின்றது அவன் கரம்.

ஏமாற்றம் வந்தது அவனுக்கு. அடச் சே.. எண்ண போட்டு குளிக்கிறப்ப கூடவா இன்னர் போடுவா. மனதிற்குள் திட்டியவன், கரத்தை விலக்காமல் பெண்மையில் கரம் முட்டும் வகையில் பூசத் தொடங்க, நித்தியாவுக்கு அசையக் கூட முடியவில்லை.

“மா.. மாமா.. வே... வேணா...” அவள் தடுத்தாலும், அந்த கரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேற உடல் குழைந்து போனது.

இப்போது அவளுடைய கால்களுக்கு இடையில் மண்டியிட்டு அமர்ந்தவன், அவளுடைய இடையை நோக்கி கரத்தை எடுத்துச் சென்று தன்னை நோக்கி இழுக்க அவள் முன் உடல் அவனுடைய வெற்றுத் தேகத்தோடு மோதி நிற்க. கரங்களில் இன்னும் எண்ணெய் அள்ளி எடுத்தவன், இரண்டு தொடைகளிலும் பூசியவாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே எடுத்து வந்து உருட்டிப் பூச, கடையிலில் பெண்மையில் முட்டி நின்றது அவனுடைய கரம்.

“மா.. மாமா...” அவள் தடுமாற,

“ஷ்... என்ஜாய் பண்ணு...” அவளுடைய காதுக்குள் முணங்கியவன், மேலும் எண்ணெய் எடுத்து கவசத்திற்கு மேல் எண்ணெய் பூச துடித்தாள் நித்தியா.

“என்ன மாமா பண்றீங்க...” அவள் நடுங்க,

“பாத்தா தெரியல. எண்ணெய் பூசுறேன்டி..” சொன்னவன் விரல்களால் அவளுடைய பெண்மையை மறைத்த கவசத்திற்கு மேலேயே பூச, உதடுகள் கடித்து சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

எண்ணெயில் ஈரமாகிவிட்ட பான்டியின் கால் பக்கமாகக் கரத்தை உள்ளே நுழைக்க, அவனை அதிக முடியில்லா பெண்மை அவன் கரங்களை வரவேற்றது.

துடித்துப் போனாள் நித்தியா.

“மாமா... ஷ்.. என்னவோ பண்ணுது மாமா...” அவள்

தவிக்க, அவனுடைய விரலோ, அந்தப் பெண்மையின் நீள அகலத்தை அளந்த வாறே.

“ம்... என்ஜாய் பண்ணுடி... இனி இப்படி வாய்ப்ப கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ...” கிறக்கமாக சொன்னவன், சற்று நேரம் விரல்களால் பெண்மையில் விளையாடினான். ஒற்றை விரல் பெண்மையின் மகரந்த மொட்டைத் தேட, நடுவிரலோ பெண்மையின் ஆழத்தை அறிய வேண்டி இடம் தேடி அலைந்தது. இரண்டு விரல்களும் நகரும் வேகத்தில் துடித்தாள் நித்தியா.

“ஷ்... மாமா... என்னவோ பண்ணுது மாமா...” அவள் தவிக்க, இப்போது அவனுடைய மறு கரம் எண்ணெய் அள்ளி எடுத்து அவளுடைய தோள்களில் பூசி மேல் நெஞ்சு வரை வந்தது. மறு கமோ சங்குப் பூவை இஷ்டத்திற்கு கசக்கிப் பிழிந்துகொண்டு இருந்தது.

விமலநாதனுக்கும் தான் ஏதோ ஒரு சொர்க்கத்தில் இருப்பது போல உணர்ந்தான். இதுதான் முதன் முறை அவள் மென் உடலை இப்படித் தொடுவது. இதில் அவனுடைய ஆண்மை வேறு நான் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கேன். என்னைக் கொஞ்சம் கவனியேன்...” என்று அவனுடைய ஜட்டியைக் கிழிக்கத் தயாராகி இருக்க, அவனுக்கு அங்கே வலித்தது. உடனே அதற்கு விடுதலை கொடுத்து அதன் இடத்திற்கு அனுப்பி உறங்க வைக்க வேண்டும். இல்லைன்னா சைக்கோ மாதிரி படாத பாடு படுவான்.

எச்சில் கூட்டி விழுங்கியவன், அவளை மேலும் இழுத்து சரியாகத் தன் ஆண்மை அவளுடைய பெண்மையில் மோதி நிற்குமாறு அமர வைக்க, பதறினாள் நித்தியா.

“மாமா...”

“ம்..”

“நீங்க சும்மா பூசுறாப் போல நடிக்கிறதா தானே சொன்னீங்க...” அவள் சிணுங்க,

“ஷ்... சத்தம் போடாதே... அம்மா பின்னாடிதான் இருக்காங்க...” என்றான் அவளுடைய காதுகளுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில்.

அதைக் கேட்டதும் உடனே வாயை மூடிக்கொண்டாள் நித்தியா.

“என்னடா... நல்லா பூசுறியா...” சமையல் கட்டிலிருந்து அன்னபூரணி குரல் கொடுக்க,

“ஆ... ஆமாமா...” இங்கிருந்து சத்தம் போட, அதற்கு மேல் எதுவும் மறுப்பு சொல்லவில்லை நித்தியா.

அதுவரை போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தன் ஆண்மையை அவளுடைய பெண்மையில் உரசத் தடுமாறினாள் நித்தியா.

“மாமா... என்ன பண்றீங்க...” அவள் திணற.

“ஷ்... சத்தம் போடாதே...” சொன்னவன் தன் லுங்கியின் முடிச்சை அவிழ்த்து, அதுவரை கூட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த நாகப்பாம்பை வெளியே எடுத்து விட, பயந்து போனாள் நித்தியா.

“வே... வேணாம் மாமா... அத்தை வந்திருவாங்க...”

அவள் தடுக்க,

“ப்ச... வரமாட்டாங்க... வந்தாலும், நாம பண்றது அவங்களுக்குத் தெரியாது...” சொன்னவன், கண்ணிமைக்கும் நொடியில் எண்ணெயில் ஊறியிருந்த பெண்மைக்குள் தன் கஜகோலை ஒரே தள்ளில் நுழைத்துவிட்டிருந்தான்.

“ஆஆஆ” அலறிவிட்டாள் நித்தியா. தன் மறு கரத்தால் அவளுடைய வாயைப் பொத்தியவன்,

“சத்தம் போடாதே நித்திமா...” என்றுவிட்டு. முழங்காலில் நின்றவாறே அவளுக்குள் அசையத் தொடங்க, விழிகள் சொக்க விமலநாதனின் அடாவடியைப் அனுபவித்தாள் நித்தியா. உள்ளே நுழைத்த ஆண்மைக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் எண்ணெய் எடுத்து அவளுடைய நெஞ்சில் தேய்த்து அப்படியே சற்றுக் கீழே எடுத்து வர, அவன் கரங்களைத் தடுத்தாள் நித்தியா.

“அங்க வேணாம் மாமா...” அவள் மறுக்க,

“ப்ச்... தடுக்காதே நித்திமா...” சொன்னவன், அவளுக்குள் அப்படியே அவளுடைய அக்குள் வரையும் பூசி திரும்ப நெஞ்சு வரைக்கும் எடுத்து வந்து பாவாடையின் முடிச்சை அவிழ்த்து விட, விழிகளை மூடி பெண்மைக்குள் கிடந்த அந்த கொழுத்த கஜகோலை உணர்ந்தவாறு கிடந்தாள் நித்தியா.

“கொஞ்சமா அசையுறேன் நித்திமா...” சொன்னவன், முன்னும் பின்னும் அசைந்தவாறு, முடிச்சவிழ்ந்த பாவாடையைச் சற்று கீழே இறக்க, அதுவோ கொஞ்சம் கூட தயங்காமல் எண்ணெயில் வழுக்கியவாறு கீழ் இறங்கியது.

இப்போது இரட்டைக் கோபுரத்தின் வெடிப்பு கண்களுக்கு விருந்தாக, பித்தானான் அவன்.

ஆசையோடு எட்டிப் பார்த்த கலசங்களில் எண்ணெய்

பூசியவன், நான்கு விரல்களையும் சுழட்டிச் சுழட்டிப் பூசியவாறு மெல்ல மெல்லத் தன் கரங்களைப் பக்கவாட்டில் உள்ளே நுழைக்க, வழுக்கிச் சென்ற கரம், கச்சிதமாக அவளுடைய இடையில் படிந்தன.

கொஞ்ச நேரம் எண்ணெய் பூசுகிறேன் என்கிற பெயரில் இடையைக் கசக்கிவிட்டவன், இப்போது மெல்ல மெல்ல கரத்தை மேலே எடுத்து வந்து, தொங்கிக் கொண்டிருந்த கனியின் பக்கவாட்டில் கரங்களை எடுத்து வந்து கண்ணிமைக்கும் நொடியில் கலசங்களை அள்ளி எடுத்துக் கொள்ள, வெடித்தாள் நித்தியா.

“மாமா... அவள் முணங்க...” அவனுடைய பெரிய கரங்கள் இரண்டும் மார்புக் கச்சையாக அவளுடைய கலசங்களைக் கவ்விபப் பிடித்திருந்தன.

சிலிர்த்துப் போனான் அவன். நித்தியாவோ எச்சில் கூட்டி விழுங்கினாள்.

“மா... மாமா....” தடுமாற,

“ஷ்... கொஞ்சம் பொறுத்துக்கடி... அங்கனயும் பூசணும்ல...” கிறக்கமாகச் சொன்னவன் மெதுவாக அக்கனியின் அளவைத் தன் கரங்களால் அளவிட முயன்றவனாகத் தூக்கிப் பார்த்தான். மெதுவாக அழுத்திக் கொடுத்தான். கசக்கிப் பார்த்தான். ரப்பர் பந்துகளாக அவன் கைக்குள் பதமாக அடங்கிப் போக, இவனுக்கு வெறி வந்தது.

பித்தம் தலைக்கேற மீண்டும் பலமாகப் பிடித்து உருவியவன், பின் கரங்களில் தாங்கி அதன் எடையைக் கணக்கிட்டான்.

சும்மா சொல்லக் கூடாது கச்சிதமாக அவனுடைய உள்ளங்கைக்கு அளவாக கொழுத்த கலசங்கள்தான்.

சுக மூச்சுடன் கொஞ்சமாக அழுத்திக் கசக்க, இவளோ அவன் கரங்களைத் தள்ளிவிடும் முயற்சியில் இறங்கினாள். அவளுடைய காதுகளுக்கு தன் உதடுகளைக் கொண்டு வந்தவன்,

“ஷ்.. நா ஒன்னும் பண்ணலடி... கொஞ்சமா மசாஜ் பண்றேன்... என்ஜாய் பண்ணு...” என்றவன் ஆசை தீர கசக்கும் போதே ஆண்மை அவளுக்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அசையத் தொடங்கியது.

நித்தியாவாள் அந்த சுகத்தைத் தாங்கவே முடியவில்லை. அதுவும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைத்த ஆண்மையின் ஸ்பரிசம் அவளைத் திக்கு முக்காட வைக்க, உதடுகளைக் கடித்து விழிகளை மூடி அவன்

கொடுக்கும் இன்ப சுகத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினாள்.

மீண்டும் அவளுடைய காதுகளுக்கு அருகே தன் உதடுகளைக் கொண்டு வந்தவன்,

“ஷ்... செமையா இருக்குடி... என்ன சைஸ்டி... 36 ஆ..” கிறக்கமாகக் கேட்டவன், அதை அளவிடும் வகையில் கரங்களால் கவ்விப் பிடித்து அளந்து பார்த்தான்.

“36 ஆ... உன்னோட உடம்புக்கு இதுங்க ரெண்டும் ரொம்ப பெரிசு தெரியுமா...” சொன்னவன் இப்போது சுட்டுவிரலால் வருடி முலைக்காம்பைக் கண்டுபிடிக்க, சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

“மா...மா... வேணா...” அவள் தடுமாற, அதைக் கேட்கும் நிலையில் அவன் இல்லை. அவன் கரம் பட்டதும் அதுவரை பதுங்கிக் கிடந்த காம்புகள் இரண்டும் சட்டென்று விழித்து நின்று முறைத்துக் கொள்ள, அவற்றை இருவிரல்களால் பற்றி மெதுவாக உருட்டி விட,

“ஷ்... ஆ... மாமா...” இப்போது தன்னை மறந்து முணங்கினாள் நித்தியா.”

“எத்தனை நாள் ஆசை தெரியுமாடி...” சொன்னவன் பசுவில் பால் கறப்பது போல அந்த முலைக் காம்புகளை உருவி விட்டுக் கசக்கியவன்,

“இதில நா வாய் வச்சு சப்பணும்... அப்படியே உறிஞ்சி எடுக்கணும்... குழந்தையா மாறி இங்கன பால் குடிக்கணும்... இதுங்க ரெண்டும் மொத்தமா வேணும் நித்தி...” பிதற்றியவன், இடையைப் பலமாக அசைத்தவாறு கனிகளைக் கரங்களில் ஏந்திக் குலுக்கிப் பார்த்தான். கசக்கிப் பிழிந்தான்.

“மாமா... மெதுவா... வலிக்குது...” சிணுங்கினாள் அவள்.

“இருடி... சாறு எடுத்து குடிச்சிட்டு விடுறேன்...” சொன்னவன் மேலும் பிழிந்து எடுத்து,

“நா... டேஸ்ட் பண்ணனும் இதுங்களை... கிடைக்குமா” கிறக்கத்தோடு சொன்னவன், சற்று நேரம் இன்பமாக அவளுடைய பூ மொட்டுகளோடு விளையாடினான். பால் கறந்தான். நசித்தான். இழுத்தான். உருட்டினான். கால் இஞ்சில் இருந்த மொட்டுக்களை, அரை இஞ்ச் ஆக்கும் வேகத்தில் ஒற்றைக் கனியை வாயில் எடுத்துச் சப்பியவாறு தன் ஆண்மையை முழுசாக அவளுக்குள் திணித்துத் திணித்து எடுக்க, அவனுடைய முள்ளந்தண்டின் அடிப்பாகத்தில் இன்பமாய் ஒரு வலி. அது பல்கிப் பெருகி அப்படியே கீழிறங்கி அவன்

ஆண்மையைத் தொட, விமலநாதனின் ஆண்மை கன வேகமாக அவளுக்குள் நுழைந்து வெளியே வர, ஒரு சீறல் மூச்சோடு அவன் உச்சம் காண முயன்ற நேரம், அவனுடைய முதுகில் பலமாக ஒரு அடி விழுந்தது.

திடுக்கிட்டு விழித்தான் விமலநாதன்.

இங்கே சொர்க்கத்தின் திறப்புவிழா நடந்துகிட்டிருக்கிறப்ப, குறுக்கே யாரு? கோபத்தோடு திரும்பிப் பார்க்க,

“டேய்... நா என்ன செய்யச் சொன்னேன் நீ என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே...” தாய் கேட்க. பதறிப் போனான் விமலநாதன்.

“ஐயோ... அம்மா பாத்துட்டாங்களா.. அவன் வேற அவளுக்குள்ள நுழைஞ்சு...” அவசரமாக அவளிடமிருந்து தன் ஆண்மையை மீட்டெடுக்க முயன்ற நேரம், குழம்பிப் போனான் விமலாதன்.

இங்கே என்னதான் நடக்குது? அவனோட ஆண்மை அவளுக்குள்ள நுழைஞ்சு கிடந்துதே. ஆனா அப்படி எதுவும் நடந்ததா தெரியலையே... திரு திரு என்று விழித்தவாறு தன் கரங்களைப் பார்த்தான்.

அங்கே அவனுடைய கரம், அவளுடைய தோள்களில்தான் இன்னும் எண்ணெய் பூசிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போ... அவளோட கனிகளை அவன் அள்ளி எடுத்து கசக்கி அதன் காம்புகளின் மென்மையை உணர்ந்தானே... அது எல்லாம் வெறும் கற்பனையா? ஆண்மையை அவளுக்குள் நுழைத்து இன்பம் காண முயன்றது எல்லாம் பொய்யா? நம்ப முடியாமல் உற்றுப் பார்க்க அங்கே அவள் கட்டிய பாவாடை அதே இடத்தில் இறுக்கமாகக் கொஞ்சம் கூட இளகாமல் அவளுடைய அழகிய கனிகளை மறைத்திருக்க, இவனுடைய கரங்களோ வெறும் தோள்களில்தான் எண்ணெய் பூசிக்கொண்டிருந்தது.

அப்ப எல்லாமே கற்பனைதானா? ஏமாற்றம் வந்தது அவனுக்கு.

ஹீ... ஹீ... அது வந்து நான்...” அவன் தடுமாற,

“நல்லா பூசி விடுன்னு சொன்னா, சும்மா தேச்சுகிட்டு இருக்கே...” தாய் கடிய, உடனே எழுந்துவிட்டான் விமலநாதன்.

இதுக்கு மேல போனா, அவன் கன்ட்ரோலில் இல்லாமல், கற்பனையில் கண்டதை செயலில் செய்தாலும்

செய்துவிடுவான். ஆளை விடு சாமி.. அப்புறம் கிடைக்கிறதும் கிடைக்காம போயிரும்...

“அடப் போமா... எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. நீயே உன் மருமகளுக்கு பூசிவிடு...” சொன்னவன் நித்தியாவைப் பார்க்கும் சக்தியில்லாமல் தன் அறைக்குள் ஓட முயன்றான். அவசரமாக அவனுடைய ஆண்மைக்கு பாபவிமோஷணம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை.

கொஞ்சத்துக்கு முன்னாடி கற்பனையில் கண்ட உணர்ச்சி அவனை வதைத்தது.

ஐயோடா சாமி. எந்த ஆம்பளைக்கும் இந்த நிலை வரவே கூடாது.

தவித்தவன்,

“நா... குளிக்கணும்மா...” அவன் மறுக்க,

“நீ அவளுக்கு பூசிட்டே. இப்ப இவ உனக்கு பூசவேண்டாமா?” அன்னபூரணி கேட்க, அதுவரை குளியலறைக்குள் நுழையும் அவசரத்தில் இருந்தவன், இப்போது நின்று விழித்தான்.

இது அவன் லிஸ்ட்லயே இல்லையே. விழிகள் மின்ன, ஆசையும் சந்தேகமுமாகத் தாயைப் பார்த்தான்.

“வா... வந்து உக்காரு... உனக்கு நித்தி பூசி விடட்டும்...” ரொம்ப அழகா செஸ் காய்களை மூவ் பண்ணினார் அன்னபூரணி.

அவனே எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டம் கிடைக்கும் போதே அதை வேணாம்னு சொல்ல அவனுக்கு பைத்தியமா என்ன.

மறு பேச்சு இல்லாமல் வந்து அமர்ந்து விட்டான் விமலநாதன்.

அதே நேரம் அன்னபூரணி அவனுக்கு எண்ணெய் பூசணும்னு சொன்னதும் அதிர்ந்து போனாள் நித்தியா.

“அத்தை... நான் எப்படி மாமாவுக்கு பூசுறது...” தயங்க, தன் மருமகளை முறைத்தார் அன்னபூரணி.

“இது என்ன கேள்வி? அவன் உனக்கு பூசினான்ல. நீ இப்ப பூசிவிடு. ..”

“இல்ல அத்தை... நீங்களே...” அவள் தடுமாற,

“நா பூசினா என்னோட சேலை எல்லாம் எண்ணெய் ஆயிடும். நீ ஏற்கெனவே எண்ணெய் வழியத்தானே இருக்கே. நீயே பூசிடு...” சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து நழுவி

விட, உள்ளே எழுந்த பூரிப்போடு தன்னவளின் வருடலுக்காக அமர்ந்திருந்தனர் விமலநாதன்.

அவன் வந்த கோலத்தைக் கண்டு மூச்சை உள்ளே எடுத்து விட்ட நித்தியாவுக்கு தன் பார்வையை அவனை விட்டு விலக்கவே முடியவில்லை.

(12)

அகன்ற மார்பும். உறுதியான கை கால்களும். இறுகிய வயிறும் என்று ஆணுக்கு இலக்கணமாக இருந்தவனை ஒரு நொடி சத்தியனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சத்தியன் அந்த வயதுக்கே உரிய உடல் வாகோடு ஒல்லியாக, உயரமாக வெடவெட என்று இருப்பான். ஆனால் இவன், பொன்னியின் செல்வனில் வந்த கரிகாலன் போல அப்படி கம்பீரமாக இருக்கானே.

அவளையும் மீறி பெண்மை விழித்துக் கொள்ள, பொற்குடங்களோ சட்டென்று வீங்கி வலியைக்கொடுத்தது. அதன் முனை வேறு நமநமத்து, அவளிடம் தங்களுக்கு வேறு தேவை என்றன.

திணறிப் போனாள் நித்தியா.

“என்ன பாத்திட்டிருக்கே நித்தி. பூசிவிடு. செம கிளுகிளுதான் அவனுக்கு..”

எச்சில் கூட்டி விழுங்கியவள், வேறு வழியில்லமல் எண்ணெயை அள்ளி எடுத்து அவன் தலையில் வைத்தாள்.

இவனுக்கோ சொர்க்க வாசல் திறந்த உணர்வு. விழிகளை மூடி சற்று முன் விட்ட கற்பனையை தொடர, ஆண்மை திரும்ப பேயாட்டம் ஆடத் தயாரானது. கொஞ்ச நேரம் அவனுடைய தலையை மசாஜ் செய்து கொண்டிருக்க,

“ஏய் தலைக்கு தப்பினது போதும். உடம்புக்கு பூசி விடு...” அன்னபூரணி தள்ளி நின்றவாறு சொல்ல, வேறு வழியில்லாமல் அவன் உடலில் எண்ணெய் பூசி அழுத்தி விடத் தொடங்கினாள் நித்தியா.

விமலநாதனோ லாட்ரி சீட்டில் கிடைச்ச அதிர்ஷ்டம் போல கண்களை மூடி அவள் கரங்கள் உடல் முழுவது நகரும் சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். கைகள், கால்கள், மார்பு என்று அவளுடைய பட்டு கரங்கள் நகரத் தொடங்கின. தோள்களில் அழுத்திக் கொடுத்து அப்படியே கீழிறங்கி அவன் மார்பில் படர்ந்த போது, ஆவளுடைய விரல்கள் ஆண் முலையைத் தீண்டிச் செல்ல ஷாக் அடிச்ச உணர்வில் மயிர்க்கால்கள் எழுந்து

நிற்க சிலிர்த்துப் போய் நின்றான் விமலநாதன்.

“ஹ..” தன்னை மறந்து மெல்லிய ஓலிக் குறிப்புக் கொடுக்க, அவளோ இன்னும் குனிந்து அவனுடைய வயிறு வரை கரங்களைக் கொண்டு சொல்ல, இப்போது விமலாநாதனின் தலை, அவளுடைய கலசங்களில் மோதியது. அவள் மேலும் குனியும் போது அவன் தோள்களில் முட்ட, ஆண்மைக்குள் பெரும் சித்திரவதை. அதுவும் அவளுடைய கரங்கள் மெல்ல மெல்ல அவன் வயிற்றை நோக்கி நகர்ந்து செல்ல, விமலநாதனுக்கு வெடித்துவிடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

“ம்...” முனங்கியவன், அப்படியே அவளுடைய கரத்தை இன்னும் இழுத்து தவிக்கும் ஆண்மையில் பூசிவிடக் கேட்கலாமா என்று கூடத் தோன்றிவிட்டது அவனுக்கு.

கற்பனையில், அவள் கரங்களை அங்கு எடுத்துச் சென்று, சீறும் ஆண்மையைப் பற்றி முன்னும் பின்னும் தேய்த்துக் கொடுத்து சுகவலி கொடுக்கும் அதற்கு பாபவிமோஷனம் செய்வதை நினைத்து சிலிர்த்தான். கற்பனையே செமையா இருக்கே. நிஜத்தில் எப்படி இருக்கும். ஆனால் நடக்கும் காரியமா.

“என்ன... பூசியாச்சா...?” அன்னபூரணி கேட்டவாறு வர,

“ஆ... முடிஞ்சிடுச்சு அத்த...” நித்தியா சொன்னாலும்,

“இல்லமா... இன்னும் முடியல...” கத்தவேண்டும் போலத் தோன்றியது விமலநாதனுக்கு.

“சரி... சரி... போய் குளிங்க...” அன்னபூரணி சொல்ல,

“மாமா... நாந்தான் முதல்ல எண்ணெய் பூசிகிட்டேன். அதனால நான் போய் முதல்ல குளிச்சிடுறேன். சொன்னவள் சிட்டாகப் பறந்து விட, இவனோ தீர்க்கப்படாத சுக வலியில் திணறிப் போய் கிடந்தான். கடைசியாக இவன் குளிக்கப் போன போது, அடங்காது ஆடிக் கிடந்த ஆண்மையின் வலியில், தவித்துப் போனான்.

இதுக்கு ஏதாச்சும் செய்தே ஆகணுமே. இல்லைன்னா அவனைப் படுத்தி எடுக்கும். தண்ணீரைத் திறந்துவிட்டு இடையில் கட்டிய துண்டையும், உள்ளே போட்டிருந்த ஜட்டியையும் கழட்டி எறிந்தவன், நீட்டி நிமிர்ந்த நின்றிருந்த ஆண்மைக்கு சேவகம் செய்யத் தொடங்கினான்.

கற்பனையில், நித்தியா அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். கட்டித் தழுவினாள். அவள் கலசங்களில் இவன் முகம் முதைத்தான். சுவைத்தான். குட்டிக்

காம்புகளை வாய்க்குள் எடுத்து சுவைத்தான். கரங்களால் வெயில் படாத இடங்கள் எங்கும் தொட்டான். வருடினான். கசக்கினான். நுள்ளினான்.

புதருக்குள் மறைந்து கிடக்கும் இன்பக் கிணற்றில் விரல்களை நுழைத்து ஆழம் அறிந்தான். தன் எட்டு அங்குல ஆண்மையை அதற்குள் நிறுத்தாமல் நுழைத்தான். அசைந்தான். கடைசியில் வெடித்துச் சிதறினான். சொர்க்கம் முழுசாக அவனை அணைத்துக் கொண்டது.

ஆனால் அத்தோடு அவன் நரக வேதனை முடிவுற்றதா என்றால் இல்லை. திரும்பத் திரும்ப அவள் கரங்கள் அவன் மேனியில் பட்டதும், தன் கரங்கள் அவள் மேனியில் பட்டதும், கற்பனையில் அவளோடு இணைந்ததும்தான் அவனை சித்திரவதை செய்தது.

அன்று அவனால் சரியாகச் சாப்பிடக் கூட முடியவில்லை. விழிகள் அவளைத்தான் பின் தொடர்ந்தது.

அவனுக்கு இருக்கும் அவஸ்தை அவளுக்குள்ளும் இருக்கா இல்லையா? இப்படி உணர்ச்சியை உசுப்பிவிட்டு போய்ட்டாளே... உடல் அவளுக்காக ஏங்கித் தவித்தது.

அன்றைய பகல் பொழுது இப்படி ஏக்கத்துடனே கடந்து சென்றது.

அன்று இரவு இருவரும் உறங்கப் போக முதல், நித்தியாவை அழைத்தார் அன்னபூரணி.

“நித்திமா... இந்தா... இந்த பாலை குடி...” சொல்ல, அன்னபூரணியை வியப்பாகப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“பாலா? எதுக்கு அத்தை பாலு?”

“இன்னிக்கு எண்ணெய் குளியல் குளிச்சிருக்கே. அதுக்குதான் இந்த பால். குடி. செமையா தூக்கம் வரும்...” சொல்ல வாங்கிக் குடித்தாள் நித்தியா.

“என்ன அத்தை... பால் ஒரு மாதிரி டேஸ்டா இருக்கு?”

“அதுவா... கொஞ்ச மூலிகைப் பொடி போட்டு காய்ச்சி இருக்கேன். உடம்புக்கு நல்லது. குடி...” சொல்ல உடனே மறுக்காமல் வாங்கிக் குடித்தாள் நித்தியா.

அவள் குடிப்பதையே இமைக்காமல் பார்த்த அன்னபூரணி. கூடவே இன்னொரு கிளாஸ் பாலை அவளிடம் கொடுத்து,

“இதை விமலனுக்கு குடுமா...” என்று கூற, சரி என்று வாங்கிச் சென்றாள் நித்தியா.

அங்கே படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தவனிடம், கிளாசை நீட்டியவள்,

“அத்தை கொடுத்து விட்டாங்க மாமா...” சொல்ல, மறுக்காமல் வாங்கிக் குடித்தான் விமலநாதன்.

குடித்த கிளாசை வாங்கிச் சென்று சமையல் கட்டில் கழுவி வைத்தவள் திரும்பி அறைக்குள் நுழைய, அதை தன் அறையிலிருந்து பார்த்து ரகசியமாகச் சிரித்தார் அன்னபூரணி.

அவர் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் மூலிகைகள் சிலது போட்டுத்தான் பால் காய்ச்சிக் கொடுத்திருந்தார்.

அது வேலை செய்தால், ஆசைப்பட்டது நடந்துவிடும். அவருடைய கவலையும் தீர்ந்து விடும். அவருக்க வேண்டியது எல்லாம் இருவரும் சந்தோஷமாக வாழ்வது மட்டும்தான். மனதிற்குள் எண்ணியவாறு உறங்கிப் போக, இங்கு தன் அறையில் சுத்தமாக உறக்கமில்லாமல் கிடந்தான் விமலநாதன்.

ஏனோ உடம்பு முறுக்கிக் கொண்டது. அவனுடைய ராஜகோல் வேறு லுங்கிக்குள் முறுகி நீட்டி நிமிர்ந்து கூடாரமிட்டு இருந்தது.

இன்னிக்கு அவனுக்க என்ன ஆச்சு. ரொம்ப ஆசையா இருக்கே.

புரண்டு புரண்டு படுத்தவனுக்கு ஒரு கட்டத்தில் முடிந்திருக்கவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தான். இவனுக்கு முதுகு காட்டிப் படுத்திருந்தாள் நித்தியா.

அன்னபூரணி வந்திருப்பதால், அவள் சேலைதான் அதிகம் அணிகிறாள். அதன் விளைவு அவளுடைய துடியிடை அவனுடைய கண்களுக்கு விருந்தாக, உடனே அவனுடைய ஆண்மை கூடாரம் இட்டது.

அதற்கு செல்லமாக ஒரு அடி போட்டவன்,

“டேய்... இன்னிக்க உனக்கு என்ன ஆச்சு. ரொம்ப ஆடுறே... வேணாம்டா. அடங்கு. அப்புறம் ஏமாந்துட்டு வருத்தப்படாதே...” தன் கஜகோலிடம் பேரம் பேசினான்.

அது கேட்பேனா பார் என்று உள்ளிருந்து நெளிந்தது.

இப்படியே போனால் பைத்தியம் பிடிச்சிடும். அன்னிக்கு வேறு அவளுக்கு எண்ணெய் பூசி அடங்கிக் கிடந்த உணர்ச்சியைக் கிளப்பி விட்டாச்சு. இப்ப அவனுடைய ஆண்மை ஆடாத ஆட்டம் ஆடுகிறது.

ஐயோ இந்த உணர்ச்சிகளை எப்படி அடக்கிக்கறது? பெருமூச்சு கிளம்பியது அவனுக்கு.

யோசனையோடு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். இடை அவனை வா வா என்றது.

அதற்கு மேல் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளருகே உருண்டு சென்றான். அவள் வாசனை மூக்கைத் துழைக்க மேலும் உணர்ச்சி அடி ஆழம் வரை சென்றது. அதன் வெளிப்பாடாக பெரிய மூச்சு ஒன்றை எடுத்து விட்டவன், பட்டும் படாமலும் அவளுடைய இடையில் தன் கரத்தைப் பதிக்க உணர்ச்சி சுள் என்று உச்சியில் சென்று அடித்தது.

அவளை நோக்கி மேலும் நகர்ந்தவன், நாசியை அவள் கழுத்தில் புதைத்தான். சிலிர்த்தது தேகம்.

அப்படியே இறங்கி, ஜாக்கட்டுக்குள்ளாக வெளியே தெரிந்த முதுகில் மெல்லிய முத்தம் ஒன்றை வைக்க, நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தவளுக்கு அது தெரியவில்லை. இப்போது விமலநாதனின் கரம் இடையில் படிந்து அப்படியே வயிற்றை சென்றடைய, சற்று நெழிந்தாள் நித்தியா.

உடனே அசையாமல் அப்படியே நிற்க, மீண்டும் அவள் உறங்கத்துக்குச் சென்றாள். நிம்மதி கொண்டவனாக, அவள் வயிற்றை கொஞ்சமாக பிடித்து விட்டான். தொப்புளைக் கண்டு அதற்குள் விரலை நுழைத்து நோண்டினான்.

“ம்...” அவளிடம் மெல்லிய ஒலிக் குறிப்பு.

அதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லை விமலநாதனுக்கு. மேலும் அவளை நெருங்கி முட்டி நின்ற ஆண்மையை அவளுடைய அழகிய மத்தளத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்து தேய்க்க கிண் என்று எதுவோ உச்சியில் சென்று அடித்தது.

அவளை அணைத்துக் கொண்டவன் சற்று நேரம் தன் ஆண்மையால் அவள் மத்தளத்தில் சித்திரம் வரைந்தான். பின் உணர்ச்சி மேலிட, கரத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே எடுத்துச் சென்று பெண்மையின் திரட்சியை நெருங்க முற்பட அவளிடம் அசைவு. உடனே தன் முயற்சியை விடுத்து அவளை அணைத்தவாறே கிடந்தான் விமலநாதன்.

இதயம் வேறு பலமாக அடித்துக் கொண்டது. அச்சத்தோடு அவளைப் பார்க்க, மீண்டும் அவள் உறக்கத்திற்குள் சென்று விட நிம்மதியானவன், இப்போது பட்டும் படாமலும் அவளுடைய கலசங்களில் கரங்களைப் பதித்து கொஞ்சமாக வருடிக் கொடுக்க, உணர்ச்சி பயங்கரமாகக் கொந்தளித்தது.

எச்சில் கூட்டி விழுங்கியவன், ஆசைப்பட்டு சற்று அழுத்தமாகக் கசக்கிவிட, மீண்டும் துயில் கலைந்து விழிகளைத் திறக்க முயன்றாள் நித்தியா.

சற்றும் தாமதிக்காமல், தள்ளிப் படுத்துக் கொள்ள, இப்போது இவன் பக்கமாகத் திரும்பிப் படுத்தாள். முந்தானை விலகி அவள் கலசங்கள் இரண்டும் அப்பட்டமாக அவனுக்கு விருந்தாகியிருந்தது.

முன் கழுத்து நன்றாகவே இறங்கிய ஜாக்கட்டிற்குள் அடங்காது வெளியே குதிக்கத் தயாராகி இருந்த இரட்டைக் கலசங்களும் அவனைப் பித்தாக்கின.

உள்ளே அவள் எதுவும் அணியவில்லை என்பது பார்க்கும் போதே தெரிந்தது.

பேசாமல் ரேப் பண்ணிடலாமா? யோசனை வந்தது. அவனுக்கு.

உடனே தன் தலையில் குட்டிக் கொண்டான்.

விழிகளோ அவள் முன்னழகில்தான் மொய்த்தது.

எத்தனை நேரம் இப்படி வெறுமனே பார்த்திட்டு கெடக்கிறது. பொறுமை இழந்தவனாக, உருண்டு அவளுக்கு அருகே வந்தான். ஏக்கத்துடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தவன் விழிகளைக் கீழே இறக்கினான்.

திரும்பவும் தொட்டு பாக்கலாமா? ஆசை வந்தது. ஆனா அவ முழிச்சிட்டா? நிமிர்ந்து அவள் விழிகளைப் பார்த்தான்.

நல்ல தூக்கம் போலத்தான் தெரிந்தது. என்ன பண்ணலாம். மெல்ல மெல்ல தன் கரத்தை பெண்மையின் திரட்சிகளை நோக்கி எடுத்து வந்தவன், அவளைப் பார்த்தவாறே கனிகளை வருடிக் கொடுத்தான். அவன் வருடலில் விடைத்து நின்ற காம்புகள் ஜாக்கட்டைத் துருத்திக் கொண்டிருக்க, குனிந்து நாவினால் அதை நக்கிக் கொடுத்தான்.

அந்த நொடியே அவற்றைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிற ஆசை வந்தது. அதற்கு மேல் அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை. விலகியிருந்த முந்தானையை முற்றாக விலக்கிவிட்டு, ஒற்றைக் கனியில் உள்ளங்கையை வைத்து அழுத்திக் கொடுக்க கிக் பயங்கரமாக ஏறியது. இரட்டைக் கோபுரத்தின் வெடிப்பில் சுட்டுவிரலை நுழைத்து எடுக்க, அதே போலத் தன் ஆண்மையை அவளுடைய புதை குழிக்குள் நுழைத்து எடுக்கும் வெறி வந்தது.

காமம் வந்தால் பாவமாவது, இரக்கமாவது. அவள்

விழித்தால் விழிக்கட்டும். இன்னிக்கு அவளை அடைஞ்சிடணும். அந்த சத்தியனை மறக்கடிச்சிடணும். இன்னிக்கு அவளைக் கூடும் கூடலில், இவன் காலடியில் அவள் விழுந்து கிடக்கணும். முடிவு செய்தவிட்டான் விமலநாதன்.

கரங்களோ அதற்குப் போட்டியாக அவளுடைய கலசங்களை அழுத்திக் கொடுத்தது.

அதற்கு மேல் எதைப் பற்றியும் யோசிக்காமல், ஜாக்கட் ஹூக்குகளை விடுவிக்க அவளிடம் மெல்லிய அசைவு. ஆனாலும் அவன் கவலைப் படவில்லை. இப்பவே அவனுக்கு அவள் வேணும். முடிவு செய்துவிட்டான்.

ஏற்கெனவே இரண்டு ஹூக் அவிழ்த்தாச்சு. அதற்கே வெளியே வந்து விழத் தயாராக இருந்தன கனிகள்.

சட்டென்று குனிந்தவன் பிதுங்கி நின்ற ஒற்றைக் கனியில் தன் உதடுகளைப் புதைத்தான். பின் அவிழ்த்த ஜாக்கட்டின் மற்றைய ஹூக்கையும் அவிழ்த்து விட, கனம் தாங்காமல் கனியில் ஒன்று பிதுங்கி விழுந்தது. அதன் அழகைக் கண்டவனுக்கு மூச்சு அழைத்தது. அவன் கற்பனையில் கண்டதை விட செமையாக இருந்தது கோபுரக் கலசம்.

வட்ட நிலாவாக, பாலில் தேய்த்த கிண்ணமாக... வாவ்

அவன் சந்தேகப் பட்டது போல 36 தான். பாலில் தொய்த்த அக் கலசத்தின் மத்தியில் உணர்ச்சியால் விடைத்துக் கிடந்த கால் அங்குல முலைக் காம்பு. அதைச் சுற்றி ஐம்பது பைசா அளவுக்கு காம்பு விட்டம். அதைச் சுற்றி புள்ளி புள்ளியாக இருந்தது. அதுவே அவனைப் பைத்தியமாக்கப் போதுமானதாக இருந்தது.

எச்சில் ஊறியது அவனுக்கு. மெதுவாக பெருவிரலால் அக்காம்பை அவன் வருடிக் கொடுக்க, மேலும் விடைத்துக் கொண்டது முலைக் காம்பு.

இன்னும் அவளை நெருங்கித் தலையைக் கீழே வாகாக எடுத்து வந்தவன். நாக்கால் அவளுடைய காம்பை தொட்டுப் பார்க்க,

“ஷ்...” என்கிற முனங்கல் நித்தியாவிடமிருந்து வந்தது.

நிமிர்ந்து பார்த்தான். உறக்கத்தில் கனவு காண்டிருப்பாள் போல. முகம் ஒரு மாதிரி பூரித்து இருந்தது.

அவள் முகத்தில் இருந்து விழிகளை விலக்காமலே, அவளுடைய கலசத்தைக் கசக்கினான். கிள்ளினான். முலைக்காம்பை இழுத்து விட்டுப் பின் உருட்டினான். இப்போது அவளுடைய உதடுகளில் சின்னதாகப்

புன்னகை. தைரியம் வந்தது விமலநாதனுக்கு.

அவளைப் பார்த்தவாறே அந்த ஒற்றை முலைக்காம்பு முழுவதையும் தன் வாயில் எடுத்தவன், குழந்தை தாயிடம் பால் குடிப்பது போல உறிஞ்சி எடுத்துச் சூப்ப, நித்தியாவின் கரங்கள் பெட்ஷீட்டை சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டது.

அவளும் உணற்சிக் கொந்தளிப்பில் இருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட விமலநாதனுக்கு பழம் தானாக நழுவி பாலில் விழுந்த கதையாக, சீ அவன் வாயில் விழுந்த கதையாகிப் போக, இழுத்து இழுத்து சப்பத் தொடங்கினான் அவளுடைய ஒற்றைக் கனியை.

நித்தியாவின் கரமோ, அவன் தலையைப் பற்றி மேலும் கலசத்தோடு அழுத்திக் கொடுக்க, காற்றாட்டு வெள்ளமானான் விமலநாதன்.

“ஷ்... ஆ...” துடித்தாள் நித்தியா.

நக்கினான். கடித்தான். சுவைத்தான். நாவால் கோலம் போட்டான். விரல்களால் பிடித்து இழுத்தான். மீண்டும் சப்பினான். கசக்கினான்.

அரை மணி நேரம் இடை விடாது ஒற்றைக் கலசத்தில் உதடுகளை வைத்திருந்தவன், இப்போது தன் கவனத்தை மறு கலசத்திற்கு செலுத்த முயல, அவள் சரிந்திருந்ததால் வெளியே எடுக்க சிரமமாக இருந்தது. அவசரமாக மிச்ச ஹூக்குகளையும் கழற்றி கரங்களை உள்ளே விட்டு கலசத்தை வெளியே எடுக்க, அதுவோ வீங்கி வெடிக்கத் தயாராக இருந்தது. ஆசையோடு பெருவிரலால் அதை வருடிக் கொடுத்தவன், சரிந்து படுத்து அதை வாயில் எடுத்துச் சப்பத் தொடங்க மறு கரமோ, முன்பு உறிஞ்சி சக்கையாக்கிய மறு கலசத்து முலைக் காம்பைப் பற்றி ஆசையோடு உருட்டத் தொடங்கியது.

இந்த இரட்டைத் தாக்குதலில் நித்தியாவின் கால்கள் பின்னின.

அதைக் கண்டவன் மேலும் வெறி வெறிகொண்டு சப்பத் தொடங்கினான்.

எப்படியாவது அதில் அமிர்தத்தை வரவழைத்தே தீருவது என்கிற வெறியில் இழுத்து உறிஞ்சி எடுத்தான். நீண்ட நேரப் போராட்டத்திற்குப் பிறகும் அமிர்தம் வரவில்லை. ஆனால் காமம்தான் வழிந்து அவன் வயிற்றை நிரப்பியது. ஆசை அதிகமாக கனியைக் கசக்கிக் கொண்டிருந்த கரத்தை விடுவித்தவன், மெல்ல மெல்ல கீழே இறக்கிப் பட்டு வயிற்றைக் கசக்கிக் கொடுத்தான். இடையைக் கிள்ளினான். மீண்டும் வயிற்றைப்

பிசைந்தான். அப்படியே சேலைக்குள் நுழைத்து, பெண்மையின் மென்மையைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

கரங்களுக்கு தட்டுப் பட்டது ஜட்டி. அதன் மீது விரல்களை ஓட்டியவன் கொஞ்சகமாகக் கசக்கி விட துடித்தாள் நித்தியா.

“ம்... ஆ...” அவள் தவிக்க, ஒரு கரத்தால், கனி ஒன்றைப் பற்றி, அதன் முனையை முழுதாக வாயில் எடுத்துச் சப்பிய நேரம், மறு கரமோ, அவளுடைய தாமரைப் பூவைக் கசக்கி விட்டது. அப்படியே நிக்கருக்குள் கரத்தை நுழைக்க தட்டுப் பட்டது குட்டி மயிர் கற்றைகள்.

ஆசையோடு விரல்களால் அதை அளைந்தவன் கொஞ்சம் இழுத்து விட்டான். சுருட்டினான். பின் விரல்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கீழே இறக்க முயன்றான். சிரமமாக இருந்தது.

தற்காலிகமாக அவளுடைய கனியை விடுவித்தவன், எழுந்து அவளுடைய சேலையைக் களைந்து எறிந்தான். பாவாடையின் முடிச்சையும் இளக்கிக் கழற்றி எறிந்து விட்டுப் பெண்மையை மறைத்திருந்த நிக்கரையும் கீழே இழுத்து விட்டுக், கரத்தை நுழைக்க, துடித்தாள் நித்தியா.

இன்னும் அவள் விழிகளைத் திறக்கவில்லை. ஆனால் அவன் கரங்கள் செய்யும் விளையாட்டில் சொக்கிப் போய் மூச்செடுக்க மறந்தவளாக அப்படியே கிடந்தாள்.

விமலநாதனின் விரல்களோ, ஆசையோடு பெண்மையின் நீள அகலத்தை அளந்தது. அதன் வெடிப்பில் விரல்களை அங்கும் இங்கும் ஓட்டினான்.

பெண்மை ஈரம் சிந்தி ஆண்மையை வரவேற்கத் தயாராக, இருக்க, கொஞ்சமாக விரலை உள்ளே நுழைந்தான்.

சூடான பட்டுக் கம்பளம் அவனை வரவேற்க அதை விழிகளை மூடி ரசித்தான்.

புதையலுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் மாணிக்கக் கல்லைக் கண்டு பிடிக்கும் நோக்கில் விரல்களை அங்கும் இங்கும் அலைய விட, அவன் வில்களுக்குள் சிக்கிக் கொண்டது அந்த விலைமதிப்பற்ற மாணிக்கக் கல்.

அவள் மட்டுமில்லை, அவனும் சிலிர்த்துத்தான் போனான்.

முதலில் சுட்டு விரலால் அந்த மாணிக்கக் கல்லை வருடிக் கொடுத்து பாலிஷ் பண்ணினான். பின் விரலால் அதைச் சுற்றிக் கோலம் போட்டான். பின் கொஞ்சமாகத் தேய்த்து விட்டான். பின் இரண்டு விரல்களால் பற்றி மெதுவாக நசித்து உருட்டினான்.

நித்தியாவோ அவன் விரல்கள் செய்த சேட்டையில் வெடித்து விடும் நிலைக்குச் சென்றவளாக உடலை முறுக்கிக் கொண்டாள்.

அவளுடைய முகமோ அதீத சுகத்தில் கசங்கிப் போனது. உதடுகள் துடித்தன. அதைப் பற்களால் கடித்து அடக்க முயல, அதைக் கண்டவன் சட்டென்று குனிந்து அவள் பற்களில் சிக்கிக் கிடந்த உதடுகளை விடுவித்து அதற்குப் பதிலாகத் தன் உதட்டைக் கொடுத்து நாக்கை உள்ளே நுழைக்க, நடுங்கினாள் நித்தியா.

அவனுடைய உதடுகள் அவளுடைய உதடுகளை இழுத்து இழுத்துச் சப்ப, ஒரு கரம் அவளுடைய ஒற்றைக் கனியை அழுத்திக் கொடுத்து நசிக்க, மறு கரம், மாணிக்கக் கல்லைக் கசக்கி உருட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி முழ்முனை தாக்குதலால் அவளுக்கு சித்திரவதை செய்தவன், அவளுடைய நாக்கை இழுத்துச் சப்பியவாறு தன் நடுவிரலை அவளுடைய புதை குழிக்குள் நுழைக்கத் துடித்தாள் நித்தியா.

“ம்...ஹ... ஷ்...” அவள் முனங்க, அந்த சத்தத்தை உறிஞ்சி எடுத்து விழுங்கிக் கொண்டான் விமலநாதன்.

பின் கீழே வந்தவன், அவன் விரல்களை நுழைத்து எடுக்கும் போது குலுங்கி ஆசைந்த கனியில் ஒன்றை வாயில் எடுத்துப் பலமாகச் சப்பிக் கடிக்க, மேலும் துடித்தாள் நித்தியா.

“ஆஆஆஆம்... ஷ்...” என்று அவள் தவிக்க அதை ரசித்துப் பார்த்தவனின் கரத்தின் வேகம் அதிகரிக்க, உதடுகளைக் கடித்தவள், இன்ப வேதனை தாங்க முடியாமல் அவன் உதடுகள் படாத கனியைத் தன் கரத்தில் எடுத்துக் கசக்கிக் கொடுக்க, அவள் கசக்கிய கனியைத் தன் வாயில் எடுத்துக் கொண்டான் விமலநாதன். சற்று நேரம் அவளை இன்ப வதை செய்ய அதற்கு மேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் வெடித்துச் சிதறினாள் நித்தியா.

காட்டாற்று வெள்ளமாக, மதனநீர் விமலநாதனின் கரங்களை நனைக்க, உள்சுவர் விரிந்து சுருங்க அவள் உச்சம் கண்டுவிட்டாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் விமலநாதன்.

அந்த மகரந்தத் தேனைச் சுவைக்கும் ஆசையில் சட்டென்று அவளுடைய கால்களுக்கு மத்தியில் வந்தமர்ந்தவன், அவளுடைய கால்களை மடக்கி விரிக்க அவனுக்காக விழிகளைத் திறந்தது அழகிய நந்தவனத் தோட்டம்.

அந்த மங்கிய வெளிச்சத்திலும் கச்சிதமாகத் தெரிந்த அந்த அழகிய பூவைக் கண்டவன் சொக்கித்தான் போனான்.

ஆசையோடு சற்றுப் பிளந்திருந்த பூ இதழ்களை விரிக்க, அவனைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டியது சென்னிற மாணிக்கக் கல்.

பித்தானான் விமலநாதன்.

குனிந்தவன் உதடுகளைக் குவித்து அந்த மாணிக்கக் கல்லை உறிஞ்சி எடுக்க, நெஞ்சை நிமிர்த்தித் துடித்தாள் நித்தியா.

அவனோ அள்ளி எடுத்து உறிஞ்சியிவிட்டுப் பின் பற்களால் கடித்து இழுத்தான். பின் சற்றுக் கீழிறங்கி நாவால் அந்தப் பெண்மையின் நீளத்தைத் துடைத்து எடுத்தான். சிந்திக் கொண்டிருந்த தேனை உறிஞ்சி எடுத்துச் சுவைத்தான்.

நாவோ அவள் பெண்மையின் வெடிப்பில் நுழைந்து, தேன் சிந்தும் மலரிட்குள் நுழைந்து அந்த சுவை மிக்க தேனை அள்ளி எடுத்துச் சப்புக் கொட்டிக் குடிக்க, நித்தியாவின் கால்களோ நடுங்கின.

இவனுக்கும் ஆண்மை வெடித்துவிடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தது. முதலில் வலிக்கும் அவன் ஆண்மைக்கு விடுதலை கொடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் ஆர அமர அவளை ரசித்து செய்யணும்.

முடிவு செய்தவன், லுங்கியைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு, ஆசையோடு குனிந்து அவளுடைய தொடைகளை முத்தமிட்டுக் கடித்தவன் நாவால் வருடிக் கொடுத்தவாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெண்மையை நோக்கி நகர, நித்தியா கால்களை ஒடுக்க முயன்றாள்.

ஆனால் இவன் கால்ளைப் பிரித்து வைக்க, சங்குப் பூ அவனுக்காகவே விரிந்து கொண்டது. அதன் அளவு அவனை யோசிக்க வைத்தது. ரொம்ப குட்டியா இருக்கே. அவனோட எட்டங்குல கஜகோலை அது ஏத்துக்குமா? சந்தேகம் வந்தது.

முயன்று பார்க்காமல் முடிவு செய்ய முடியாது. முயன்று பார்த்து விடுவது. ஆவேசத்தோடு அடங்காது ஆடிக் கிடந்த தன் கஜகோலைப் பற்றி சரியாக அதன் ஜோடியிடம் வைத்து பலமாக ஒரு அழுத்து அழுத்த, பெண்மையின் சுவரைக் கிழித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தது அவனுடைய பருத்த கஜகோல்.

துடித்துப் போனாள் நித்தியா.

“ஆஆஆஆவ்...” அவள் அலற, அவள் அலறிய சத்தம் வெளியே போகாதவாறு தன் உதடுகளால் அழுந்த மூடி, அந்த சத்தத்தை விழுங்கிக் கொண்டான் விமலநாதன்.

“ம்... கொல்றேடி...” சென்னவன், இப்போது அவளுடைய உதடுகளை உறிஞ்சி எடுத்தான். கடித்தான். இழுத்துச் சப்பினான். அவளுடைய மேல் உதடுகளை மென்றான். கீழ் உதட்டை கடித்த்தான். தன் நாக்கை உள்ளே விட்டு அவளுடைய நாக்கை வரிந்து அணைத்தான். தட்டினான். அவள் நாக்கை இழுத்து வைத்து சப்பினான்.

அதே நேரம் அவனுடைய கரங்கள் அவளுடைய தேகம் முழுக்க அளைந்தன. கைக்கு சிக்கிய இளம் பந்துகளைப் பற்றிக் கசக்கி எடுத்தன. உருவின. அதன் முனை கண்டு நசித்துக் கசக்கின. அதே நேரம் அவனுடைய இடையோ ஆவேசத்துடன் அவளுக்குள் நுழைவதும் வெளிவருவதுமாக ஆட்டம் காட்டியது.

நீண்ட நேரம் தன் எச்சிலை அமிர்தமாக அவளுக்குள் திணித்து அவள் அமிர்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்தவன், ஆசை அடங்காதவனா அந்த உதடுகளை விடுவித்துக் கன்னத்தைக் கடித்தான். அப்படியே கீழிறங்கி நாடியை வலிக்காமல் கடித்தான். கழுத்தில் முகத்தைப் புதைத்து சப்பினான்.

அதன் பிறகு அவளுடைய கனி ஒன்றைப் பற்றித் தூக்கி அதைச் சப்பி எடுத்தான். கூடவே தன் ஆண்மையை வெளியே எடுத்து மீண்டும் பலமாக ஒரு தள்ளுத் தள்ள. அவனுடைய ஆண்மையை முழுசாக வாங்கிக் கொண்டது அவளுடைய பெண்மை.

திணறிப்போனாள் நித்தியா. அதையும் மீறி அவனுடைய ஆண்மை அவளுடைய பெண்மையைத் தீண்டித் தீண்டித் தீ மூட்டத் துடித்தாள்.

அவனோ தன் ஆண்மையை உள்ளுக்குள்ளே வைத்து வட்டமடித்தான். தேய்த்தான். உராய்ந்து கொடுத்தான். எம்பித் தள்ளினான். திரும்ப வெளியே எடுத்துத் தள்ளினான். பின் சீற்றமாக அவளுக்குள் அசைந்தான். கரங்களோ, அவளுடைய கனிகளைக் கசக்கிக் கொடுக்க, உதடுகளோ அவளை முத்தமிட்டது. ஒற்றை முலையைக் கடித்துச் சப்பினான்.

ஒரு கட்டத்தில் நித்தியாவால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

“ஆஆஆஆ... அம்மா... முடியல...” அவள் கதற, அவனோ எம்பி எம்பி அவளுக்குள் நுழைய, மீண்டும் வெடித்துச் சிதறினாள் நித்தியா. இப்போது வந்த உச்சம்

முன்னையதை விடப் பல மடங்கு அதிகமாக இருக்க மூச்சடைத்து மயங்கிப் போகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவளாக, பெரிய பெரிய மூச்சுகளாக எடுத்து விட்டாள்.

விமலநாதனோ இடை விடாமல் அவளுக்குள் தொடர்ந்து அசைய, அவன் அடிவயிற்றிலிருந்து பொங்கிய உணர்ச்சிப் பெருக்கு, ஆண்மை வழியாக வெடித்துச் சிதறி வெண் குறுதியாக அவளுடைய கர்ப்ப வாசலைச் சென்றடைய, அப்படியே ஓய்ந்து போய் அவளுடைய நெஞ்சின் மீது விழுந்தான் விமலநாதன்.

உதடுகளோ ஆசையோடு ஒற்றைக் கனியை அள்ளி எடுத்துச் சப்பத் தொடங்கியது.

(13)

விமலநாதனுக்கு அவளை விட்டு விலகவே முடிந்திருக்கவில்லை. உயிர் குருதியைக் கக்கிய பின்னும், நீட்டி நிமிர்ந்து அவளுக்குள் கிடந்த ஆண்மையை உணர்ந்து வியந்தான் விமலநாதன்.

நிமிர்ந்து நித்தியாவைப் பார்க்க அவளோ களைத்து ஓய்ந்து கிடந்தாள்.

ஆசையோடு அவள் தேகம் எங்கும் கரங்களால் வருடிக் கொடுத்தவன், அவன் வாயில் சிக்கிப் படாத பாடு பட்டு நொந்து நூடுல்சாகப் போயிருந்த கனியைப் பற்றிக் கசக்கினான்.

அப்படியே குனிந்து அவளுடைய உதடுகளில் முத்தமிட, நித்தியா மறுக்காமல் அவனுடைய உதடுகளைத் தன் உதடுகளால் கவ்விக் கொண்டாள். மீண்டும் உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து ஓடியது விமலநாதனுக்கு.

“ம்... ம்ஹூம்... ம்...” அவளுடைய இன்ப முணங்கலைக் கேட்டவாறு அவளுடைய உதடுகளைச் சப்பி எடுத்தவன், தன் எச்சிலை அவளுக்குக் கடத்திவிட்டு அவளுடைய எச்சிலை அள்ளி எடுத்துச் சுவைத்தான். மீண்டும் தன் கவனத்தைக் கனிகளிடம் கொண்டு வந்தான்.

அவனுடைய அயரா உழைப்பால் கொஞ்சம் தொய்ந்து இளப்பாறியிருந்தன அவளுடைய கனிகள்.

இரண்டையும் கரங்களால் அள்ளி எடுத்துக் கசக்கியவன், திரும்ப அவளுக்கு மேல் படர்ந்தான்.

இப்போது நித்தியாவின் விழிகள் விரிந்திருந்தன. அவனைத்தான் இமைக்காமல் பார்த்தவாறு இருந்தாள் நித்தியா. குனிந்தவன் அவளுயைட கண்களில் முத்தமிட்டு விலகினான். மூக்கைக் கடித்தான். உதடுகளை மீண்டும் சப்பினான். பின் அவளை அள்ளி அணைத்தவாறு உருண்டு படுக்க இப்போது அவன் கீழும் அவள் மேலுமாக இருந்தார்கள்.

வியப்பில் விரிந்தன நித்தியாவின் விழிகள்.

தன் கண் முன்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கனிகளை ஆசையோடு பார்த்தவன் அவற்றை வருடிக் கொடுத்து அள்ளி எடுத்து தொங்க விட்டான். அவனுடைய அந்த

செய்கையில் குலுங்கி அடங்க, அதன் அழகில் மெய் மறந்து ஒற்றைக் கனியில் மெல்லியதாய் ஒரு அடி கொடுக்க, திரும்பவும் ஆடி அடங்கியது அவளுடைய தொங்கு தோட்டம்.

இன்னும் விடாமல் கசக்கியவாறு மேலே தூக்கி விட, மீண்டும் தொங்கி ஆடியது அவளுடைய அழகிய கனிக்கூட்டம்.

ஆசை அடங்காதவனாக, அவற்றைத் திரும்பவும் கசக்கிப் பிழிந்து விட்டு, அவளுடைய இடையைப் பற்றி,

“அசைஞ்சு கொடு நித்திமா...” என்றாள் முணங்கலாக.

அவளோ என்ன செய்வது என்று விழிக்க, அவள் இடையைப் பற்றி அசைத்துக் காட்டினான் விமலநாதன்.

அவள் எம்பி இறங்க, சட்டென்று வெளியே வந்துவிட்டிருந்தது அவனுடைய ஆண்மை.

அதைப் பற்றி, சரியாக அவள் பெண்மையில் வைத்து,

“உட்காரு நித்தி...” என்றான் திணறலாக. அவள் அவனுடைய ஆண்மையின் மீது அமர, சுலபமாக உள்ளே சென்றிருந்தது அவனுடைய ஆண்மை. அது கொடுத்த சுகம் தாங்க முடியாமல் அவளுடைய பிட்டத்தில் பலமாக ஒரு அறை கொடுத்தவன்,

“அசைடி...” என்றான் வெறிகொண்டவனாக.
நித்தியாவோ, அவன் ஆசைக்கு ஏற்ப அவனுக்கு மேல் அமர்ந்தவாறு சவாரி செய்யத் தொடங்கினாள்.

குலுங்கிய புறாக்களைக் கண்டு பித்தம் கொண்டவனாக, பசுமாட்டில் பால் கறப்பது போல அவளுடைய கனிகளை உருவி விட்டுக் கொள்ள, நித்தியாவுக்கோ, உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது.

“ம்.... ஹ... ஷ்...” முனங்கியவள், இப்போது எம்பி எம்பி அவனுடைய ஆண்மையை உள்வாங்க, அவனுடைய ஆண்மை சரியாக அவளுடைய உணர்ச்சிப் பொட்டில் உரச, சீறலான மூச்சு வரத் தொடங்கியது நித்தியாவுக்கு.

அதை உணர்ந்த கொண்டவன், அவளைப் புரட்டிப் போட்டு இப்போது அவள் மீது படர்ந்து, மின்னல் வேகத்துடன் அசையத் தொடங்க, நித்தியாவுக்கு மூச்சு அடைத்தது.

“ஆஆஆஆம்... ஆஹ்... ஷ்... ஆஆஆஆஆஆ” என்று பலமாக அவள் அலறியவாறு உச்சம் கண்டு வெடிக்க, விமலநாதனோ தன் அசைவை நிறுத்தினானில்லை.

இன்னும் அவளுக்குள் பலமாக அசைந்தவன், ஒரு

தலையணையை எடுத்து அவளுடைய முதுகில் வைத்து அவளுடைய பெண்மையை உயசரச் செய்து பலமாக அவளுக்குள் தன்னைத் திணிக்க, புது சுகம் கிடைத்தது விமலநாதனுக்கு.

மீண்டும் அசுர வேகமாக அவளுக்குள் அசைந்தவன், கடைசியா சக்தி அணைத்தையும் சேர்த்து அவளுக்குள் உயிர் அணுக்கலாகச் செலுத்திவிட்டு ஓய்ந்து பொய் சரிந்தான் அவன்.

இருவருக்குமே களைப்பில் நெஞ்சம் ஏறி இறங்கியது.

இருவருக்கும் அந்த நேரம் மிக இதமாக இருந்தது. பேச எதுவும் தோணவில்லை.

ஆனால் விமலநாதனின் கரங்கள் மட்டும் அவளுடைய கனிகளைப் பிசைவதை மட்டும் விடவில்லை. அவளும் தடுக்கவில்லை.

மெதுவாக அவனுடைய ஆண்மை போராடிக் களைத்து அவளுடயை பெண்மையை விட்டு வெளியே வந்திருக்க, நித்தியாவுக்கோ நித்திரை கண்ணைச் சுழட்டியது.

அப்படியகே திரும்பிப் படுத்தவாறு உறங்கிப் போக, விமலநாதன் அவளை அணைத்தவாறு விழிகளை மூடிக்கொண்டான்.

மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள் நித்தியா. அங்கே விமலநாதனின் அணைப்பில் கிடந்தவளுக்கு எதுவோ உறுத்தியது.

என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கு? குழம்பியவளாக விமலநாதனை விட்டு விலக முயல, அவனோ அவளை மேலும் இழுத்துத் தன்னோடு அணைத்தவாறு இடையை அசைக்கத் தொடங்க, அதிர்ந்து போனாள்.

அவளைப் பின்பக்கமாக அணைத்தவாறு இருந்த விமலநாதனின் ஆண்மை அவளுடையபெண்மையை நிறைத்துக் கிடந்தது.

அதிர்ந்து போனாள் நித்தியா. அவளுக்கு கொஞ்ச நேரம் எதையும் தெளிவாகச் சிந்திக்கக் கூட முடியவில்லை.

ஏதோ கனவு போல அவளுடைய உடல் இன்பம் அனுபவித்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அது கனவு அல்ல, நிஜம் என்பது அப்போதுதான் அவளுக்குப் புரிந்தது. பதறியவளாக அவனிடமிருந்து விலக முயல, விமலநாதனோ அவளை இறுக அணைத்தவாறு அவளுக்குள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

“மாமா... என்ன பண்றீங்க. விடங்க...” அவள் திணற,

“ஷ்... கொஞ்சம் பொறுத்துக்க... இதோ முடிச்சிடுறேன்...” சொன்னவனின் கரங்கள் மேலும் கீழும் அசைந்து அவளுடைய கனிகளைக் கசக்கின. இவளோ அவனுடைய கரங்களைத் தட்டிவிட முயல, கரத்தைக் கீழு இறக்கி வந்தவன், சங்குப் பூவில் கரங்களை நுளைத்து மாணிக்கக் கல்லை நசுக்கிக் கசக்க, சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

“மாமா... வேணாம் மாமா... என்னை... ஹ... வி... ம்.. விடுங்க...” அழுகையும், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பாகவும் அவள் சொல்ல,

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கடி... இதோ முடிஞ்சிரும். இடையில விட முடியாது... இருடி...” சொன்னவன் இப்போது அவளுக்குள் பலமாக அசைந்தவாளு அவளுடைய சங்குப் பூவைக் கசக்க, என்னதான் மறுத்தாலும் ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் நித்தியாவாலும் மறுக்க முடியவில்லை.

அவன் அசைய அசைய. கரங்களோ அதற்கேற்ப அவள் மகரந்த மொட்டைக் கசக்கி உணரச்சி குவியும் இடத்தில் சுரண்ட அது கொடுத்த சுகத்தில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் நித்தியா சீற்ற மூச்சோடு வெடித்துச் சிதற, பின்புறமாக இருந்து அவளுக்குள் அசைந்துகொண்டிருந்த விமலநாதன் அவளைக் குப்பிறப் போட்டு அவள் மிது படர்ந்து வேககம் கொண்டு அசைந்து, கடைசியாகத் தன் உயிர் அணுவை அவளுக்குள் சீறவிட்ட நேரம், அத்தனை பலத்தையும் கூட்டி அவனை ஒரு தள்ளுத் தள்ளிவிட்டு, படுக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றாள் நித்தியா.

அப்போதுதான் தன் உடலில் பொட்டுத் துணி இல்லாமல் இருப்பதே அவளுக்குத் தெரிந்தது. அதிரந்து போனாள்.

தரையில் கிடந்த தன் சேலையை உருட்டி எடுத்து உடலைச் சுற்றியவள், அழுகையுடன் விமலநாதனைப் பார்த்தாள். அவனும் அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மூனு முறை அவளை எடுத்தாச்சு. இன்னும் ஆசை அடங்கவில்லை அவனுக்கு.

“நித்திமா...” அவன் ஆசையாக அழைத்தவன்,

“இன்னொரு வாட்டி பண்ணலாமாடி?” போதை தெளியாமல் கேட்டான் அவன். இன்னும் அவனுக்கு அங்கே நடப்பது எதுவும் சரியாகப் புரியவில்லை.

“மாமா... என்ன பண்ணி வச்சிருக்கீங்க” கோபமும் அழுகையுமாகக் கேட்க, குழப்பத்தோடு எழுந்தான் விமலநாதன்.

ஆடையைத் துறந்த ஆண்மை நீட்டி நிமிர்ந்து அடுத்த ஆட்டத்திற்கு ரெடி என்று கூற, அதைப் பார்த்த நித்தியாவின் விழிகள் தெறித்து விழும் அளவுக்கு விரிந்தன. அவசரமாகத் தன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ள,

அவனோ பொம்மை பறிபட்ட குழந்தையாக அவளைப் பாரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“சா.. சாரிடி... எனக்கு நீ வேணும்... பிளீஸ்...” அவன் சொல்ல, அவனைப் பார்த்து முறைத்தாள்.

இன்னும் அவளுக்கு என்ன நடந்தது என்ற சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் உருகிக் குழைந்த உடல், என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவளுக்கு அப்பட்டமாகச் சொன்னது. அதுவும் பெண்மையின் கசகசப்ப, எதுவரை அவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அவளுக்குக் கூற, நித்தியாவுக்கு அழுகை வந்தது.

“ஏன்.. ஏன் இப்படி பண்ணினீங்க மாமா?” அவள் அழ, விமலநாதனோ குழப்பமாக அவளைப் பார்த்தான்.

“என்னடி பண்ணினேன்... நாம கணவன் மனைவிதானே. இதில என்ன தப்பிருக்கு. வாடி இன்னொரு வாட்டி பண்ணலாம். பார்டி என்னோட பார்ட்னரை. உன்னை ரொம்பத் தேடுறான்...” முனை சிவந்து நரம்புகள் புடைக்க நின்றிருந்த தன் தோழனை அவளுக்குப் பற்றிக் காட்ட, வெறுப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள் நித்தியா.

“நான் சத்தியனை காதலிக்கிறேன்னு உங்களுக்குத் தெரியும். என்னையும் சத்தியனையும் ஒன்னா சேத்து வைக்கிறேன்னு நீங்க சொல்லியிருக்கீங்க. அப்படியிருக்கிறப்ப நீங்களே இப்படி செய்யலாமா?” கேட்கும் போதே விம்மல் வெடித்தது இவளுக்கு. இவனுக்கோ கோபம் வந்தது.

“போதும் நிறுத்து நித்தி... நா உன்னைத் தொட்டப்ப ரசிச்சுட்டுதானே இருந்தே. ரெண்டு மூணு வாட்டி பண்ணிட்டோம். ஆறு முறை உச்சம் கண்டுட்டே. அப்பலாம் நல்லாத்தானே ரசிச்சிட்டு இருந்தே. இப்ப மட்டும் என்ன வந்துச்சு...” என்றவன் உச்சத்தில் அவன் உடலில் அவள் தீட்டிய நக ஓவியங்களை அவளுக்குக் காட்டியவன், தன் தோளில் இருந்த பல் தடத்தைக் காட்டி, “இதைப் பாரு... கடிச்சு வச்சிருக்கே. இதுக்கு மேலயும் என் மேல ஆசை இல்லைன்னு சொல்லாதே...” அவன் கோபமாகச் சொல்ல, என்ன பதில் சொல்றது என்று தெரியாமல் தடுமாறினாள் நித்தியா.

“நா தூங்கிட்டு இருந்தேன் மாமா. என்ன நடந்துச்சுன்னு

எதுவும் புரியல. எல்லாம் கனவில நடந்தது போலதான் இருந்துச்சு.” அவள் சொல்ல அதைக் கேட்டு எரிச்சலானான் விமலநாதன்.

“அதனால என்ன... உன்னைத் தொட எனக்கு உரிமை இல்லையா?”

“இப்படிலாம் பேசாதீங்க மாமா... என்னைத் தொட சத்தியனுக்கு மட்டும்தான் உரிமை இருக்கு...” அவள் சொல்ல ஆத்திரமானான் விமலாதன்.

“போதும்டி நிறுத்து... அவன் யாருடி உனக்கு. ஏதோ காதலிச்சே... தப்பு பண்ணிட்டே. அவனோட சப்டர் க்ளோஸ் ஆயிடுச்சு. இப்ப நான்தனர் உன்னோட தாலி கட்டின புருஷன். எனக்குத் தான்டி உன்மேல அத்தனை உரிமையும் இருக்கு. என்னை விட அவன் உனக்கு உசத்தியா போய்ட்டானா...”

“மாமா... நா சத்தியனை காதலிக்கறேன். உங்களுக்கும் அது தெரியும்... அவனை தவிர இன்னொருத்தனை என்னால ஏத்துக்க முடியாது...”

“அப்புறம் எதுக்குடி என்னோடதை உள்ளே விட சம்மதிச்சே. எதுக்கு உச்சம் அடைஞ்சே. உள்ள நுழைச்சு எடுத்தப்ப உனக்கு நல்லாதானே இருந்துச்சு. ரொம்ப நேரமா உன் மார்பில வாய் வச்சு கடிச்சு உறிஞ்சி இருக்கேன். அப்போலாம் அது நான்னு உனக்குத் தெரியலையா?. அவன் சீற்றமாகக் கேட்க அதற்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று தெரியாமல் அழுதாள் அவள்.

இப்ப வரைக்கும் அவங்களுக்குள்ள நடந்ததை நம்பவே முடியல. இது எப்படி ஆச்சுன்னும் புரியல. எல்லாம் ஒரு மாதிரி மந்தமா இருந்தது. விமலநாதன் அவளை அணைத்தது, தழுவியது எல்லாம் கனவில நடக்கிறது போலத்தான் அவளுக்கு இருந்துச்சு. அது நிஜமா நடந்திருக்கு என்கிறதை அவளால ஏத்துக்கவே முடியல. மேலும் அவள் விசும்ப, அதுவரை இருந்த கோபம் சட்டென்று வடிந்து போனது அவனுக்கு.

ஆழ மூச்செடுத்து தன்னை சமப்படுத்தியவனாக அவளை நெருங்க, அவளோ பயத்தோடு இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்தாள்.

அதைக் கண்டு முகம் வாடியவன்,

“நிஜமா சாரிடி... நா உன்னைத் தொட்டேன்னா அதுக்கு காரணம், நீ எனக்கு சொந்தமானவ என்கிற உரிமை. புரிஞ்சுகோ. எனக்கு நீ வேணும். ஐ லவ் யு நித்தி... உன்னை என்னால அந்த சத்தியனுக்கு தாரை வார்த்துக் கொடுக்க முடியாது... ஏன்னா... எனக்கு... உன்னை

புடிச்சிருக்கு. உன்னோட அழகு, உன்னோட சிணுங்கல், குழந்தைத் தனம் எல்லாமே எனக்கு புடிச்சிருக்கு. எனக்கு நீ வேணும் நித்தி... உன்னை அந்தளவு சுலபத்தில யாருக்கும் தூக்கி கொடுத்திட முடியாது...” சொன்னவன் மேலும் அவளை நெருங்க, அவளோ அச்சத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“கி... கிட்ட வராதீங்க மாமா... எனக்கு உங்களைப் பாக்க புடிக்கல...” அவள் விசும்ப, உடனே நின்றான் விமலநாதன்.

“ஏன் நித்தி நமக்கு திருமணமாகி எட்டு மாசமாச்சு. இத்தனை மாசத்தில உன்கிட்ட தப்பா நடந்திருக்கேனா? இல்லைல... ஆனா... இப்ப நீ எனக்கு பக்கத்தில இருக்கிறப்ப, தள்ளி இருக்க முடியல. நீ எனக்கு சொந்தமானவ... எனக்கு உன்னைத் தொட அத்தனை உரிமையும் இருக்கு....”

“மாமா... நானும் சத்தியனும் எப்படி இருந்தோம்னு உங்களுக்கு தெரியும். அவன் குழந்தையை வேற நா சுமந்திருக்கேன். நா எப்படி இன்னொருத்தர் கூட.. இது தப்பு மாமா...” அவள் அழ,

“அழாதேடி... இது தெரியாமலா உன்ன கட்டிகிட்டேன். ஒத்துக்கறேன். ஆரம்பத்தில உன்ன அந்த பையன் கூட சேத்து வைக்கணும்னு நினைச்சேன்தான். அப்போ என் மனசில இருந்தது சரிதா. அவளை விட்டு இன்னொருத்திகிட்ட போக முடியும்னு தோணல. ஆனா நாள் போகப் போக சரிதா இருக்கிற இடத்தில இப்ப நீதான்டி இருக்கே. உன்ன அப்படி சும்மாலாம் தூக்கி கொடுத்திட முடியாது...”

“நா... என் காதலையும் என்னால தூக்கி எறிஞ்சிட முடியாது...?” அழுதாள் அவள்.

“முட்டாள் போல பேசாதே நித்தி... நீயும் அந்தப் பையனும் தப்பு செஞ்சீங்கன்னா அந்த தப்புக்கு முழுக் காரணம் உங்க ரெண்டு பேரோட வயசு. இளமை ஆசையை தீர்த்துக்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் பயன்படுத்திகிட்டீங்க. அது தப்பாயிடுச்சு. மத்தும்படி இதை காதல்னு சொல்ல முடியாது... அப்படியே அதை காதல்னு வச்சுகிட்டாலும், ஒருத்தனுக்கு இரண்டு வாட்டி காதல் வரக் கூடாதா. எனக்கு வந்திருக்கே நித்திமா... முன்னாடி சரிதாவ காதலிச்சேன். இப்ப உன்னை காதலிக்கிறேன். சரிதாவை காதலிச்சதுக்கு அப்புறமா கட்டிகிட்டேன். உன்ன கல்யாணம் செஞ்சதுக்கு அப்புறமா காதலிக்கிறேன். இந்த எட்டு மாசமா கொஞ்சம் கொஞ்சமா என்னை நெருங்கிட்டே நித்தி. நீ இல்லாம என்னால கஷ்டம்...

புரிஞ்சுக்கோ...” அவன் கெஞ்ச மறுப்பாகத் தலையை அசைத்தாள் நித்தியா.

“இல்ல மாமா... என்னால சத்தியனை மறக்க முடியாது.” அவள் திரும்ப அதிலயே நிற்க, இவனுக்கு கோபம் கட்டுக்கடங்காம வந்தது.

ஆத்திரம் தலைக்கேற,

“போதும் நிறுத்துடி... திருமபத் திரும்ப அதே பல்லவியைப் பாடாத... மொத்தமா மூனு வாட்டி உனக்குள்ள என்னோட விந்த கக்கி இருக்கேன். ஒரு வேளை என்னோட குழந்தைய நீ சுமந்தா என்ன பண்ணுவே. அப்பவும் சத்தியன்தான் வேணும்னு போயிருவேயா...” அவன் கேட்க அதிர்ந்தாள் நித்தியா.

இதை அவள் யோசிக்கலையே. கலக்கத்தோடு விமலநாதனைப் பார்க்க.

“சொல்லுடி.. என்ன செய்வே? இந்த குழந்தையையும் அழிச்சிட்டு அவன் கூடப் போயிருவேயா...?” கேட்க அவளோ விக்கித்து நின்றாள்.

பதில் சொல்லாது நின்றிருந்தவளை முறைத்தவன்,

“உனக்கு அந்த சத்தியன்தான் வேணும்னா நாளைக்கே அவன் கிட்ட போயிடு... என் முகத்தில முழிக்காத...” சீறியவன் கோபமாகக் குளியலறைக்குள் நுழைய, இவளோ கால்கள் நடுங்க, அங்கிருந்த இருக்கையில் வேகமாக அமர்ந்தாள். அழுகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

“எப்படி நித்தி.. என்னை விட்டு உன் புருஷன் கூட உடம்பை பகிர்ந்துக்க முடிஞ்சுது. அப்போ என்மேல வச்ச காதல் எல்லாம் பொய்தானா?” பரிதாபமாகக் கேட்டவாறு வந்த சத்தியனை நினைத்துக் குன்றிப்போனாள் நித்தியா. அழுகையோ முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

இன்னும் அவளால் விமலநாதனின் தொடுகையை ரசித்ததும், உச்சம் கண்டதும், இன்னும் வேண்டும் வேண்டும் என்று உடல் ஆர்பணித்ததையும் அவளால் நம்ப முடியவில்லை. சத்தியனைத் தவிர வேற யாராலும் அவள் பெண்மையை சிலிர்க்க வைக்க முடியாது என்றுதான் நினைத்திருந்தாள். ஆனால், விமலநாதனாலும் முடியும் என்பதைக் கண்டுகொண்டவளுக்கு தன் பலவீனத்தின் மீது கோபம் வந்தது.

கூடவே சத்தியனுக்கு துரோகம் செய்துவிட்டேன் ன்னறு கலங்கியும் போனாள்.

இப்ப கூட கலசங்களின் கூரிய முனையில் நமநமப்பு. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் விமலநாதனை அங்க விட்டிருக்கலாமோ? இன்னொரு மனசு ஏங்க திடுக்கிட்டாள் நித்தியா.

சீ சீ.. என்ன சிந்தனை இது? கலங்கி நிற்கையில் உடல் இறுக பாத்ரூமை விட்டு வெளியே வந்தான் விமலநாதன்.

இவளோ அச்சத்தோடு அவனைப் பார்க்க, விமலநாதன் அவளை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்காமல் அறையை விட்டு வெளியேற,

“எ... எங்க போறீங்க மாமா?” தன்னை மறந்து கேட்டாள் நித்தியா.

“நா எங்க போனா உனக்கு என்ன...? உன்னோட வேலைய பாரு...” சொன்னவன் அங்கிருந்து சென்றுவிட, கண்கள் கலங்கி நின்றாள் நித்தியா.

அவளுக்கு எப்படி உணர்வது என்று கூடத் தெரியல. ஒரு பக்கம் அவன் வேணும்னு மனது அடித்துக் கொண்டது. மறு பக்கம் சத்தியனை நினைத்து தப்பு செய்வது போலக் குன்றினாள். இரண்டுக்கும் மத்தியில் திணறிப்போய் நின்றாள் நித்தியா.

(14)

வெளியே வந்த சத்தியனுக்கு ஆத்திரம் கட்டுப்பட மறுத்தது. இது என்னடா வாழ்க்கை என்று தோன்றியது. இதோ இப்ப கூட அவ மேல கோபம் இருந்தாலும், திரும்ப அவளை எடுத்துக்க ஆண்மை ஏங்குவதை எண்ணி எரிச்சல்தான் வந்தது.

அவதான் இவன் வேணாம்னு தெளிவா இருக்காளே. அப்புறம் எதுக்கு திரும்பத் திரும்ப அவ வேணும்னு நினைக்கணும். கோபம் வந்தது அவனுக்கு.

அவனுக்கும் என்னாச்சுன்னு புரியல. திடீர் என்று நாடி நரம்புகள் எல்லாம் உணர்ச்சியில் கொந்தளிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தது. அவனை அடக்க முடியாமல்தான் நித்தியாவை நெருங்கினான்.

அவளும் அவனுடைய அணைப்பை மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ள தயங்காமல் எடுத்துக் கொண்டான். இப்ப என்னன்னா, ரசிக்கிற வரைக்கும் ரசிச்சிட்டு, இப்ப துரோகம், மண்ணாங்கட்டின்னு பைத்தியம் போல உளறுகிறாள்.

இந்த எட்டு மாசத்தில அவனோட மனசு மாறிடுச்சு. ஆனா அவ மனசு இன்னும் மாறாம பழைய சகதியிலயே கெடக்கே. என்ன பண்றது.

சோர்வோடு இன்னொரு அறையில் போய் படுத்துக்கொண்டான் விமலநாதன்.

மறு நாள் அன்னபூரணி நித்தியாவைக் குறுகுறு என்று பார்த்தார். தொய்ந்து களைத்த உடலும், சிவந்த முகமும், அவர் விரும்பியது நடந்துவிட்டது என்பதை சொல்லாமல் சொல்ல, தான் வந்த காரியம் வெற்றியடைந்ததில் பெருத்த நிம்மதி. இனி அவர்களின் வாழ்க்கை சரியாயிடும் என்கிற நம்பிக்கை அவருக்கு வந்துவிட்டிருந்தது.

ஒரு வாரம் கடந்து சென்றது. இந்த ஒரு வாரமும், விமலநாதன் நித்தியாவோடு பேசுவதை அறவே தவிர்த்தான். அன்னபூரணி இருக்கும் போது மட்டும், முகத்தில் எதையும் காட்டமாட்டான். தனியே இருக்கும் போது, அவள் பக்கமே திரும்ப மாட்டான்.

இதில் தாய் எதையாச்சும் கண்டு கொள்வாளோ என்கிற பயத்தில் அதிகாலையே எழுந்து உடற் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு குளித்து ஏழு மணிக்கெல்லாம் வேலைக்கு ஓடிவிடுவான். நித்தியா எழும்போது அவன் விட்டில் இருக்க மாட்டான். வேலை முடிந்து நேரம் பிந்திதான் வீட்டிற்கே வருவான்.

எதற்காக அவன் அத்தனை தாமதமாக வீட்டிற்கு வருகிறான் என்று நித்தியாவுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. அவளைத் தவிர்க்கத்தான் அவன் அப்படிச் செய்கிறான் என்று புரியவே செய்தது. ஆனாலும் அவனுடைய அந்த பாராமுகம் அவளை வதைக்கவே செய்தது.

அவனைத் திருமணம் முடித்த இத்தனை மாதத்தில், இப்படிலாம் அவன் முகம் திருப்பியதில்லை. எப்போது அவளைக் கண்டாலும் கனிவாகப் பார்த்து புன்னகைப்பான். ஏதாவது பேசுவான். விசாரிப்பான். குறைந்தது அவளுடைய படிப்பைப் பற்றியாவது பேசுவான். ஆனால் இந்த ஒரு வாரமும் அவனிடமிருந்து சின்ன விசாரிப்பும் வராது போக, எதையோ பெரிதாக இழந்தது போலத் தவித்தாள் நித்தியா.

அன்றும் அப்படித்தான். விமலநாதன் அதிகாலை எழுந்து குளித்து விட்டு ஆடை மாற்றும் பொது, எழுந்துவிட்டிருந்தாள் நித்தியா.

அவன் வேலைக்குத் தயாராவதைக் கண்டதும், வியந்தவள்,

“மாமா... இன்னிக்கு ஞாயித்துக் கிழமை...” என்றாள் அவனுக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில். இவனோ பதில் சொல்லாமல், பையை எடுத்துக்கொண்டு கிழம்ப, படுக்கையை விட்டு எழுந்தவள் அவனுக்குக் குறுக்காக வந்து நின்றாள்.

“மாமா... ஏன் மாமா இப்படி பண்றீங்க. இந்த ஒரு வாரமா நீங்க என் கூட சரியா பேசவே இல்லை தெரியுமா...” குரல் கம்ம அவள் சொல்ல, அவனோ அவளை அலட்சியமாகப் பார்த்தான்.

“உனக்கு அதுதானே வேணும்... அப்புறம் எதுக்கு கம்பிளைன்ட் பண்றே...” அவன் எரிச்சலுடன் கேட்க, விமலநாதனை முறைத்தாள் நித்தியா.

“நா எப்ப அப்படிச் சொன்னேன்... பிளீஸ் மாமா... இப்படி பண்ணாதீங்க. ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு...” அவள் அழுகையுடன் சொல்ல அவளை வெறுமையாகப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

“போதும் உன் நடிப்பெல்லாம்... நிறுத்திடு. அதுதான்

அன்னிக்கு தெளிவா என்கிட்ட சொல்லிட்டியே நீ இன்னும் சத்தியனைத்தான் நினைச்சிட்டு இருக்கிறதா. அப்புறம் உன்கிட்ட பேசி எனக்கு என்ன ஆகப்போகுது. இன்னும் கொஞ்ச மாசம்தான். வெய்ட் பண்ணு. உனக்கும் ஒரு கும்பிடு, உன் பக்கமும் ஒரு கும்பிடுன்னு உன்னை அந்த சத்தியன் கிட்டயே அனுப்பி வச்சிடுறேன். அதுக்கு அப்புறமா நீ அந்த சத்தியன் கூட சேர்ந்து வாழு...” வெறுப்போடு சொன்னவன், அவள் விக்கித்து நிற்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் வெளியேறிச் செல்ல அழுதவாறு நின்றாள் நித்தியா.

அவளால் விமலநாதனின் வெறுப்பையும் பாராமுகத்தையும் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. கூடவே அவனை எப்படிச் சமாதானம் செய்வது என்றும் தெரியவில்லை.

அன்று காலையே அன்னபூரணி தொடங்கி விட்டார்.

“ஏம்மா உன் புருஷனுக்க என்னாச்சு? இப்பலாம் அவன் வீட்லயே இருக்க மாட்டேங்கிறான்?” அவர் யோசனையுடன் புருவங்களைச் சுருக்க, இவளுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

“அது வந்து... அத்தை... அங்க ஆபிசில நிறைய வேலை பென்டிங்கல இருக்குன்னு சொன்னாரு. அதுதான்... காலையே எந்திரிச்சதும் போயிட்டார்...” சொல்ல, பெருமூச்சு விட்டார் அன்னபூரணி.

“இன்னிக்கமா வேலை பாக்கணும். என்னவோ... முன்னாடிலாம் நான் வந்தேன்னா என்ன சுத்திச் சுத்தியே திரிவான். இப்ப என்னன்னா வேலைக்கு போயிட்டான். குடும்பத்தில இருக்கிறவங்களை பாத்துக்காம அப்படி ஓடிப் பணம் சம்பாரிச்சு என்னத்த பாக்க போறான்?” கோபம் வந்தது அன்னபூரணிக்கு.

அன்று இரவு விமலநாதன் வந்த பிறகு அவனை ஒரு பிடி பிடித்து விட்டார்.

“ஏன்டா... கட்டின பொண்டாட்டிய விட உனக்கு வேலை அம்பிட்டு முக்கியமா போயிடுச்சா. இங்க நான் வந்து ஒரு வாரமாச்சு. இத்தனை நாள்ல அவ கூட நீ நேரம் செலவழிச்சு நா பாக்கவே இல்லை. இன்னிக்கு கூட வீட்டில இருக்காம, வேலைன்னு போனா என்ன அர்த்தம்?” அவர் கோபமாகக் கேட்க, சலிப்போடு தாயைப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

“அம்மா... வருட இறுதி. நிறைய கணக்கு வழக்கு பாக்கணும்மா... இங்கனயே கிடந்தா அதை யாரு பாக்கிறது?” சலித்தவன்,

“சரி... நா குளிச்சுட்டு வர்ரேன். சாப்பாடு எடுத்து வை...” அவன் சென்றுவிட மகனை முறைத்தார் அன்னபூரணி.

“டேய் உனக்கு எதுக்கு ஒருத்திய கட்டிவச்சேன். இந்த வேலைய செய்யத்தானே. அவகிட்ட கேக்காம என் கிட்ட கேக்கிறே...” அதுக்கும் அன்னபூரணி முறைத்துக் கொள்ள, உதவிக்கு வந்தாள் நித்தியா.

“எதுக்கு அத்த அவரை திட்டுறீங்க. பாவம் களைச்சு விழுந்து வந்திருக்கார். தள்ளுங்க நா எடுத்து வைக்கிறேன்...” அவள் சொல்ல சாப்பாட்டை எடுத்து வைக்கும்போதே விமலநாதன் வந்துவிட்டிருந்தான்.

தாய் பக்கத்திலேயே இருந்ததால் அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. சாப்பாட்டு மேசையில் வந்தமர, தயக்கத்தோடு நித்தியா உணவு பரிமாற, எதுவும் பேசாமல் சாப்பிடத் தொடங்கியவனின் கண்கள், அவளுடைய மார்பில் ஊஞ்சலாடிய மஞ்சள் கயிற்றில் கட்டிய தாலியில் நிலைத்தது. அதைக் கண்டவன் ஏளனத்துன் சிரித்தான்.

அவன் கட்டிய தாலி மட்டும் கழுத்தில தொங்குது. ஆனா அவனை சுமக்க கசக்குது. விரக்தியாக நினைத்தவன், சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்ததும்,

“ஏன்பா... உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்...” என்றவாறு வந்தார் அன்னபூரணம்.

“சொல்லுமா...”

‘நாளைக்கு நீ வேலைக்கு போகாதே...”

“ஏம்மா?”

“அது ஒன்னுமில்லப்பா.... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணமாகி எட்டு மாசம் ஆயிடுச்சு. இன்னும் தாலி பிரிச்சு கோர்க்கல. நா ஊருக்கு போறதுக்குள்ள, உனக்கு தாலி பிரிச்சு கோக்கணும்னு நினைக்கிறேன். நாளைக்கு நல்ல நாளு. அதனால நாளைக்கே அதை செஞ்சிடலாம்னு நினைக்கிறேன்...”

“அதுக்கு எதுக்குமா நானு... நீங்களே பாத்தக்கங்க. எனக்கு வேலை இருக்கு...” அவன் முடிக்கவில்லை கோபமாக எகிறிக் கொண்டு வந்தார் அன்னபூரணி.

“டேய்... என்னோட வாயக் கெளறாத. அப்புறம் எதையாச்சும் பேசிடப் போறேன்... நா வந்து ரெண்டு வாரமாகுது. இன்னும் பொண்டாட்டிகிட்ட அணுசரணையா நடக்கிறத நா பாக்கல. காலை எந்திரிச்சதும் வேலைக்கு போறே, சாமத்தில வீட்டுக்கு வர்ரே... கேட்டா வேலைங்கிற.... உன்னோட மனசில என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே...” கோபமாகக் கேட்டவர்,

“இதோ பாருடா... நாளைக்கு நீ எங்கயும் போகல. வீட்டிலதான் இருக்கே. பக்கத்தில இருக்கிற சுமங்கலி பொண்ணுங்களா வரச் சொல்லி இருக்கேன். வந்திடுவாங்க. வாய மூடிட்டு சொல்றத செய்... அவ்வளவுதான்...” உறுதியாகச் சொல்ல, அதற்கு மேல் தாயோடு எதிர்த்துப் பேச அவனால் முடிந்திருக்கவில்லை.

மறுநாள் தாலி பிரித்துக் கோர்க்கும் சடங்க சிறப்பாக நடந்தேற, சுமங்கலிப்பெண் கொடுத்த பொன் தாலியை நித்தியாவின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டா விமலநாதன். ஆனாலும் அவனுக்கு முகம் இறுகியிருந்தது. நித்தியாவோ, அமைதியாக அவன் கட்டிய தாலியை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“இந்தாங்க தம்பி, தாலில இந்த குங்குமத்தை வச்சு விடுங்க. அப்படியே நெத்திலயும், வகிட்டிலயும் வையுங்க. சொல்ல, மறுக்காமல் வைத்துவிட்டான் விமலநாதன்.

எல்லாம் நிறைவாக முடிந்து அனைவரும் விடைபெற்றுச் செல்ல, அன்னபூரணி தன் ஆடைகளை எடுத்து பெட்டியில் அடுக்கத் தொடங்கினார். அதைக் கண்டு கலங்கிப்போனாள் நித்தியா.

அவளுக்க இருக்கும் ஒரே ஆதரவு அன்னபூரணிதான். அவரும் கிளம்பிவிட்டால் அவள் கூட பேச யாரும் இருக்க மாட்டார்களே. விமலநாதன் வேறு இன்னும் கோபம் குறையாமல் உர் என்று இருக்கிறான். இதில் அவள் யார் கூட பேசுவாள். காலேஜ் இருந்தாலாவது நேரம் போகும். அதுக்கும் வழியில்லையே.

தயக்கமாக அன்னபூரணியின் அறைக்கு வந்தாள் நித்தியா.

“ஏன் அத்தை ஊருக்கு கட்டாயம் போகணுமா?” கேட்க புன்னகைத்தார் அன்னபூரணி.

“இங்கனயே தங்கிக்க முடியாதேமா... ஊருல இருக்கிற தோட்டம் துறவ யாரு பாத்துக்கறது. அது மட்டுமில்ல, இங்க எனக்கு ஒத்துக்காதுடா. ரெண்டு வாரம் தாக்கு பிடிச்சதே அதிகம்..” என்றவர், நிமிர்ந்து தன் மருமகளைப் பார்த்தார் அன்னபூரணி. என்ன நினைத்தாரோ, அவளுடைய கரங்களைப் பற்றி அழைத்து வந்து படுக்கையில் அமர்த்தியவர்,

“நித்திமா... வாழ்க்கைல நாம நினைக்கிற எதுவும் நடந்திடுறது இல்ல. ஆனா கிடைக்கிற வாழ்க்கைய கெட்டியா புடிச்சிட்டு அதன் போக்கில வாழ்றதுதான் புத்திசாலித்தனம். கிடைக்ககாததுக்கு எண்ணி ஏங்கிறத விட, கிடைச்சதை நினைச்சு வாழ்றதுதான் நம்ம

வாழ்க்கைக்கு சுகம் கொடுக்கும். நான் சொல்றது உனக்கு புரியுதில்ல...” என்றவர், தன் மருமகளை இறுக அணைத்து விடுவித்தார்.

“உன் கிட்ட நா கேக்கிறது ஒன்னே ஒன்னுதான். நா கண்ண மூடுறதுக்குள்ள, பேரனையோ பேத்தியையோ நா பாத்துடணும். அதுக்கு நீதான் பாத்து பக்குவமா நடந்துக்கணும். ஆம்பளைங்கன்னா அப்படி இப்படித்தான் இருப்பாங்க. ஆனா அவங்களை முந்தில முடிஞ்சு வச்சிட்டா, காலை சுத்திட்டே கிடப்பானுங்க...” என்றவர் தன் மருமகளை உற்றுப் பார்த்தார்.

“நா சொல்றது உனக்கு புரியுதில்ல. அவன் என்னதான் கோபமா இருந்தாலும் விட்டுக் கொடுத்து போ... அப்பதான் அவனும் விட்டுக் கொடுத்து போவான்... ரெண்டு பேரும் முறைச்சுட்டிருந்தா, அதுக்கு விடிவே இருக்காது...” அவர் சொல்ல எதற்கு இப்போது இதை சொல்கிறார் என்கிற குழப்பத்தோடு அவரைப் பார்த்தாள் நித்தியா. அதைக் கண்டு சிரித்தவர்,

“இப்ப எதுக்கு இதெல்லாம் சொல்றேன்னு நினைக்கிறியா... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் இடையில இன்னும் எதுவும் சரியாகலைன்னு எனக்குத் தெரியும்...”

“அத்தை...”

“மத்தவங்களை ஏமாத்தலாம். என்னை ஏமாத்த முடியாதுமா... என்னோட அனுபவத்தையும் ஏமாத்த முடியாது. நா வந்த அன்னிக்கே உங்க ரெண்டு பேருக்கு இடையில எதுவும் சரியாகலைன்னு கண்டு புடிச்சிட்டேன். அதுதான் உங்களை சேத்து வைக்க ஏதேதோ பிலான்லாம் போட்டேன். அப்புறம் அன்னிக்கு நீ குடிச்ச பால்ல உணர்ச்சியைத் தூண்டுற மூலிகை கலந்து கொடுத்தேன்...” அவர் சொல்ல அதிர்ந்தாள் நித்தியா.

அதுதான் அன்னிக்கு அவன் தொட்டப்ப இவளால் மறுக்க முடியலையா. அம்மாடி. என்ன வேலைலாம் பாத்திருக்காங்க? கோபம் வர அத்தைக் காரியைப் பார்த்தாள் நித்தியா. ஆனால் அது எதையும் கருத்தில் எடுக்கவில்லை அன்னபூரணி.

இங்க பாருமா... நீ ஒருத்தன லவ் பண்ணினே. அது சரி வரல. இப்ப உனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கை அமைஞ்சிடுச்சு. இனி இதுதான் உன் வாழ்க்கை. இந்த வாழ்க்கைய வாழ்ந்துகிட்டு நடந்து முடிச்ச வாழ்க்கையப்பத்தி யோசிக்கிறது ரொம்ப தப்பு. அப்படி இருந்தா நீ மட்டுமில்ல, உன்ன சுத்தி இருக்கிறவங்களும் பாதிக்கப் படுவாங்க. சத்தியன் என்கிறது இறந்த காலம். இனி

நினைச்சாலும் அந்த காலத்துக்கு உன்னால போக முடியாது. உன்னோட புருஷன்தான் உன்னோட நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லாமே. உன்கூட கடைசி வரை வரப்போறது அவன்தான்.”

“ஏன் அத்தை ஒருத்தனை மனசார காதலிச்சுட்டு அவனை மறந்திடுறது அம்பிட்டு சுலபமா?” அழுதாள் நித்தியா.

“முதல் காதல் எப்பவுமே மறக்க முடியாத ஒன்னுன்னு எனக்குத் தெரியும். அனா அதையே புடிச்சு தொங்கிட்டிருந்தா, வாழ்க்கை நரகமாயிரும். காதலிச்சவனத்தான் கல்யாணம் கட்டிக்கணும்னா, இன்னிக்கு உலகத்தில யாருமே கல்யாணம் கட்டி வாழ மாட்டாங்க. உன்னோட விதி, அந்த பையன் உனக்கு இல்லைன்னு முடிவாயிடுச்சு. அதுக்கு கருவியா உன்னோட அப்பனும் ஆத்தாவும் இருந்திருக்காங்க. அவ்வளவுதான்மா. புரிஞ்சுகோ. வாழ்க்கைங்கிறது நிரந்தரமில்ல. யாருக்கு எந்த நேரம் என்ன நடக்கும்னு தெரியாது. கிடைக்கிற வாழ்க்கைய சந்தோஷமா அனுபவிச்சிட்டுப் போறதுதான் புத்திசாலித்தனம்....” நிறைய அறிவுறை சொன்னவர், மறு நாள் கிளம்பி ஊருக்கு சென்றுவிட்டிருந்தார்.

அன்னபூரணி இருக்கும் வரைக்கும் வீடு ஓரளவு நன்றாக இருந்தது அவர் சென்றதும் பழையது போல ஒரு வெறுமை அந்த வீட்டை நிறைத்துக் கொண்டது. அவர் சென்ற அன்றே. நித்தியா மீண்டும் தன் அறைக்கு உடமைகளை மாற்றிக் கொண்டாள். விமலநாதனும் தடுக்கவில்லை.

(15)

மீண்டும் நாட்கள் அதன் போக்கில் பயணிக்கத் தொடங்கியது. பழையபடி நித்தியா காலேஜ் செல்லத் தொடங்கினாள். முன்பு விமலநாதன்தான் அழைத்துச் சென்று காலேஜில் விட்டு வருவான். இப்போது ஒரு டிரைவரை நியமித்திருந்தான்.

அது நித்தியாவுக்கு பெரும் கவலைதான். அவனோடு போகும் போது ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். அவள் எதைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டாலும் உடனே வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். இப்போது எதையும் ஆசைப்பட முடியவில்லை.

அவன்தான் இவளைக் கண்டாலே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போகிறானே. இதில் என்னத்தை பேசுறது.

விமலநாதனுக்கும் நித்தியாவைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு எதையும் தெளிவாக யோசிக்க முடியவில்லை. எல்லாமே வெறுப்பாக இருந்தது. வீட்டிற்கு வரவே பிடிக்கவில்லை.

அவளைப் பார்த்தால், அவனையும் மீறி தீனி கேட்கும் ஆண்மைக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அனுபவித்த இன்பத்தை திரும்பத் திரும்ப அனுபவிக்க ஆசை வந்தது. அதைத் தணிக்க குளிர் நீரில் குளித்தும் பார்த்தாச்சு. தியாணமும் செய்தாச்சு. ஆனாலும் மனசு கட்டுக்குள் வர மறுத்தது.

அதனால் இப்போதெல்லாம் நீண்ட தூரம் நடந்துவிட்டு வருகிறான். அப்போதுதான் உடல் களைத்துப் போகிறது. கொஞ்சம் தூங்கவும் முடிகிறது.

அதே போல நித்தியாவுக்குள்ளும் இப்போதெல்லாம் நிறைய மாற்றம். விமலநாதனைக் கண்டாலே இதயம் படபடக்கிறது. அவள் அனுமதியையும் மீறிப் பெண்மை அவனை ரசிக்கிறது. இப்போதெல்லாம் அவனைப் பார்த்தாலே அவளுடைய அடி வயிற்றில் ஒரு வித சிலிர்ப்பு. சட்டென்று இரட்டைக் கனிகளும் இறுகி வலிக்க, பெண்மைக்குள் ஓருவித அவஸ்தை.

ஒரு வேளை மஞ்சள் கயிற்றின் மாஜிக்கா இல்லைன்னா அன்னிக்கு அவன் தொட்டதா என்ன காரணம்னு

தெரியல. அவன் வேண்டும் என்று கெஞ்சுகிறது ஆசை கொண்ட பெண்மை.

ஒரு முறை சுவை கண்டால் அதையே தேடி மனசு ஓடுவது போல, அன்று விமலநாதனின் கைங்கரியத்தால், உச்சத்தைத் தொட்டிருந்தவளுக்கு திரும்ப அதை அனுபவிக்கும் ஆசை வந்தது. அவளும் பாவம் என்ன செய்வாள். இளமைக்குரிய தீனி போட்டுத்தானே ஆகணும்.

அன்று அதிகாலை எழுந்ததும், நித்தியா விமலநாதன் எழுந்து விட்டானா என்று முன்னறையைப் பார்த்தாள். அவனைக் காணோம்.

இந்த இரண்டு மாதமாக, அவளையும் மீறி அவனைத் தேடுகிறாள். எப்போதும் அதிகாலையில் எழுந்ததும், வாக் போயிட்டு வந்து செய்தி வாசிப்பான். பிறகு குளித்துவிட்டு வேலைக்குப் போய்விடுவான். இதுதான் அவனுடைய ருட்டின். அது தெரிந்தே இவளும் காலையில் எழுந்து அவனைக் கடைக் கண்ணால் பார்ப்பான். இவன்தான் கவனிக்க மாட்டான்.

ஆனால் இன்று அவனை முன்னறையில் காணோம்.

என்னாச்சு இந்த மாமாவுக்கு. பொதுவாக நேரத்திற்கு அவர் வந்துவிடுவாரே? ஒரு வேளை மழை பெய்வதால், வேலைக்குப் போகவில்லையோ? யோசனையோடு காப்பி குடித்து முடித்ததும், காலை உணவைச் செய்யச் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அன்னிக்கு வேலையாட்கள் யாரும் வரவில்லை. இங்கே அதுதான் பிரச்சனை. தொடர்ந்து மழை என்றால், யாரும் வரமாட்டார்கள். எச்சரிக்கைதான் காரணம். கடந்த ரெண்டு நாட்களாக அடை மழை. அந்த ரெண்டு நாட்களும் அவள்தான் சமைக்கிறாள். நல்லவேளை எதுவும் சொல்லாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு வேலைக்குப் போய்விடுகிறான் விமலநாதன்.

அதுவே அவளுக்கு சந்தோஷம்தான்.

காலை சமையலை முடித்துக் கொண்டு, விமலநாதனை அழைத்துவருவதற்காக அவனுடைய அறைக் கதவைத் தட்ட, உள்ளிருந்து எந்த சத்தமும் வரவில்லை.

“மாமா... சாப்பாடு ரெடி..” அவன் அழைத்தால் மட்டும் அவன் பதில் சொல்லப் போகிறானா என்ன? திரும்பவும் தட்டிப் பார்த்தவள், மெதுவாகக் கதவைத் திறக்க, அங்க விமலநாதன் படுக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“மாமா...” இவள் மெதுவாக அழைக்க, அவனோ

அசையாது படுத்துக் கிடந்தான். ஏனோ நெஞ்சு படபடத்தது அவளுக்கு.

“மாமா... உங்களைத்தான்...” இப்போது அவனிடத்தில் சிறு அசைவு.

“மாமா... சாப்பாடு ரெடி...” அவள் சொல்ல,

“ப்ச்... மேசையில எடுத்து வச்சிட்டு போ... அப்புறமா சாப்பிடுறேன்...” முனங்கலாக வந்தது பதில். பதறிப்போனாள் நித்தியா.

ஏன் இத்தனை பலவீனமாகப் பேசுகிறான். உடல் சரியில்லையோ? நெஞ்சம் துடிக்க, அவனை நெருங்கியவள்,

“மாமா..” அழைத்தவாறு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். விழிகள் மூடியிருந்தன. பார்க்கும் போதே ஏதோ சரியில்லை என்று தெரிந்தது,

சந்தேகத்துடன் அவனுடைய நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்க காய்ச்சல் அனலாகக் கொதித்தது.

“ஐயோ... மாமா... காய்ச்சலா இருக்கே?” பதறிக் கேட்டவள், அவனை நிமிர்ந்து படுக்க வைக்க முயல, அவளுக்கு சிரமம் கொடுக்காமல் திரும்பிப் படுத்தான் விமலநாதன். அவன் கழுத்தில் கையை வைத்தவளுக்கு அதன் சூட்டில் கலங்கினாள்.

“மாமா... உடம்பு சுடுது... வாங்க டாக்டர் கிட்ட போகலாம்...” சொல்ல, அவளுடைய கரத்தைத் தட்டிவிட்டவன்,

“ப்ச்... எதுக்கு என்ன எழுப்பறே. நான் தூங்கணும்...” முணங்கியவன் திரும்பவும் விழிகளை மூட,

“மாமா... இங்க பாருங்க... எந்திரிங்க மாமா... வாங்க டாக்டர் கிட்ட போகலாம்...” அவள் அழைக்க, மறுத்தான் அவன்.

“இந்த மழையில எந்த டாக்டர் இருக்கப் போறாரு. விடு. ரெண்டு நாளையில சரியாயிரும்...” அவன் சொல்ல, இவளால் சரின்னு விட்டுட்டு இருக்க முடியல. ஓடிப்போய் தன் செல்லை எடுத்தவள் அன்னபூரணியை அழைத்தாள்.

ஊரிலும் நல்ல மழை.

“அத்தை.. உங்க மகனுக்கு உடம்புக்கு முடியல.. காய்ச்சல் காயுது. நான் என்ன செய்யட்டும்?” கலங்கியவாறு கேட்க, அங்கே அன்னபூரணியும் கொஞ்சம் பதறினார்.

“அவனுக்கு சில வேளைங்களில் காலநிலை ஒத்துக்காது. அதனாலதான் காய்ச்சல் வந்திருக்கு போல. இங்க பாரு... நா சொல்ற கசாயத்த செஞ்சு கொடு...” காய்ச்சல் சரியாயிரும்.” அன்னபூரணி சொல்ல, உடனே அன்னபூரணி சொன்னது போல கசாயம் வைத்து, ஒரு தட்டில் இட்டலியும் எடுத்துவைத்து, விமலநாதனின் அறைக்கு எடுத்துச் சென்றாள்.

அவனோ போர்வைக்குள் நடுங்கியவாறு இருந்தான்.

“மாமா... எந்திரிங்க மாமா... இந்த கசாயத்த குடிங்க...” அவள் எழுப்ப, அவனோ மறுத்தான்.

“வேணா... என்னை கொஞ்சம் தூங்க விடு...”

“பிளீஸ் மாமா... ரெண்டு வாய் சாப்பிட்டு படுங்க... எந்திரிங்க மாமா...” சொன்னவள் கையிலிருந்த கசாயத்தையும், சாப்பாட்டுத் தட்டையும் அங்கிருந்த மேசையில் வைத்துவிட்டு, அவன் மீது கிடந்த போர்வையை இழுத்து எழுக்க, லுங்கி அவிழ்ந்து கிடந்தது. கொஞ்சம் இறங்கினாலும் போதும். அவனுடைய ஆண்மை வெளியே தெரியும்.

அவசரமாக லுங்கியை இழுத்து சரியாக்கியவள், அவளுடைய தோளைப் பற்றி எழுப்பி அமர வைக்க முயன்றாள். அவனோ மறுத்தான்.

“என்னடி பண்றே... என்னை நிம்மதியா தூங்க விடு. கனவிலதான் தொல்லை செய்றேன்னா, நிஜத்திலயும் வந்து எரிச்சல் மூட்டாதே. தள்ளிப் போ...” முனங்கியவன் போர்வையைக் கரங்களால் தேட, அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தவள், அவனுடைய கரங்களைப் பற்றி எழுப்ப, வேண்டா வெறுப்பாக எழுந்தமர்ந்தான் விமலநாதன்.

“இந்தாங்க இதை குடிங்க...”

“வேணா நித்தியா... பிளீஸ் என்னை சும்மா விடேன்...”

“மாமா காய்ச்சல் சரியாகணுமா வேணாமா... ஒரு வாய் குடிங்க மாமா...” அவனிடம் நீட்ட அவனோ படுக்கையில் சரியப் போனான். உடனே அவனைத் தன் தோள் மீது சாய்த்தவள், ரெண்டு மாத்திரையை அவன் வாயில் போட்டு கசாயத்தையும் வலுக்கட்டாயமாகப் புகட்ட, வேண்டா வெறுப்பாகக் குடித்து முடித்தான் விமலநாதன். கையோடு இட்டலியைப் பிய்த்து சாம்பாரில் தோய்த்து அவன் வாயில் வைத்து,

“சாப்பிடுங்க...”

“பிடிக்கல நித்தி..”

“ஒரு வாய் சாப்பிடுங்க. அப்பதான் காய்ச்சல் சரியாகும்...”

“வேணா நித்தி...” அவன் முடிக்கவில்லை, ஒரு விள்ளலை அவன் வாயில் திணித்து விட்டிருந்தாள் நித்தியா. வேண்டா வெறுப்பாக சாப்பிட்டான் விமலதான். எப்படியோ கெஞ்சி ஒரு இட்டலியை அவனுக்கு ஊட்டிவிட்டவள், அவனுடைய வாயை முந்தானையால் துடைத்துவிட்டு, எழப் போக, சட்டென்று அவளுடைய மடியில் சரிந்துவிட்டான் விமலநாதன்.

“மாமா...” அவள் திணற,

“பிளீஸ்... கொஞ்ச நேரம் உன் மடில படுத்துக்கறேன் நித்தி...” முனங்கியவன் உடலைக் குறுக்கிக் கொண்டு படுத்துக் கொள்ள, அவளால் அவனைத் தள்ளிவிட முடியவில்லை.

தவிர, நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் உரிமையாய் அவன் மடி சாய, அவளாலும் மறுக்க முடியவில்லை.

அதனால் மெதுவாக அவன் முடியை வருடிக் கொடுக்க,

“குளிருது நித்தி...” என்றான் விமலநாதன் நடுக்கத்தோடு. உடனே போர்வையை எடுத்து அவனைப் போர்த்தி விட அவனோ திரும்பி அவள் வயிற்றில் முகம் புதைத்து விழிகளை மூடினான்.

அவனுடைய அந்த செயலில் சிலிர்த்தது நித்தியாவுக்கு. அதுவும் அவனுடைய சூடான மூச்சுக்காற்று வயிற்றில் பட்டுத் தெறிக்க உடல் குழைந்தது.

தன்னை மறந்து அவன் தலை முடியை அவள் வருடிக் கொடுக்க, அப்படியே உறங்கிப் போனான் விமலநாதன்.

(16)

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு உடல் வியர்த்துக் கொட்ட விழிகளைத் திறந்தான் விமலநாதன். தலையிடி குறைந்திருந்தது. உடல் சோர்வும் மட்டுப்பட்டிருந்தது.

எழுந்து கழிவறை போக நினைத்தவனாக விழிகளைத் திறந்தவனுக்கு கண்ணுக்கு விருந்தாகத் தெரிந்தது வெண் வயிறும் அதன் மத்தியில் அழகான தொப்புளும்.

குழம்பிப் போனான் விமலநாதன். மெதுவாக நிமிர்ந்து பார்க்க, பளிச் என்று தெரிந்தன ஜாக்கட்டிற்குள் மறைக்கப்பட்டிருந்த இரட்டைக் கனிகள். அப்போதுதான் தான் நித்தியாவின் மடியில் படுத்த உறங்கிக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

அதிர்ந்து போனான் விமலநாதன். இவ எப்ப வந்தா? நா எப்படி இவ மடில படுத்தேன்? குழப்பத்தோடு அவள் முகத்தைப் பார்க்க அவளோ, கட்டில் சட்டத்தில் தலையை வைத்த நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

எத்தனை நேரமாக இவ மடியில படுத்திருக்கோம்? யோசித்தவாறே மெதுவாக எழுந்தான். அவன் விழித்தது கூடத் தெரியாமல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் நித்தியா. எழுந்தவன் கழிவரை போய்விட்டு வர, இன்னும் அப்படியேதான் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவன் நேரத்தைப் பார்க்க, மதியம் ஒரு மணி. இத்தனை நேரமாவா தூங்கிட்டிருந்தோம். அதுவும் அவ மடியில.

மெதுவாக அவளை நெருங்கியவன், அவளுடைய தோள்களில் கரத்தைப் பதித்து,

“நித்தி... போ... போய் உன் அறையில படுத்துக்கோ...” அவன் சொல்ல, மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள் நித்தியா.

“என்ன மாமா... எந்திரிச்சிட்டீங்களா.. இப்போ காய்ச்சல் எப்படி இருக்கு?” கேட்டவள் எழுந்து அவன் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்க இவனோ அவளுடைய கரத்தைத் தட்டி விட்டான்.

“ப்ச்... எனக்கு ஒன்னுமில்ல. லேசா காய்ச்சல்... அவ்வளவுதான்...” அவன் சொல்ல அவனை முறைத்தாள் நித்தியா.

“லோசான காய்ச்சலா... நா தொட்டப்ப அப்படி சுட்டுச்சு தெரியுமா. அப்புறம் அத்தையை கூப்பிட்டு அவங்க சொன்ன மாதிரி காசயம் செஞ்சு கொடுத்தேன்...” சொன்னவளை கோபமாகப் பார்த்தாந் விமலநாதன்.

“நீ எதுக்கு இதெல்லாம் செய்றே...? நீ காலேஜ் போகல?” அவன் கேட்க, உதடுகளைப் பிதுக்கினாள் நித்தியா.

“உங்களுக்கு முடியாம இருக்கிறப்ப நா எப்படி காலேஜ் போறது. அப்புறம் மழை கொட்டுறதால காலேஜுக்கு லீவ் விட்டிருக்காங்க.” சொன்னவள் எழுந்து மேசையில் இருந்த வெற்றுப் பாத்திரங்களை எடுத்துதவாறு,

“உங்களுக்கு சாப்பிட என்ன வேணும்? ஈசியா டைஜஸ்ட் பண்து போல கஞ்சி வச்சு கோடுக்கவா?” கேட்டவளிடம் மறுப்பாகத் தலையை அசைத்தான் விமலநாதன்.

“நீ ஒன்னும் எனக்கு எதுவும் செய்ய வேணாம். உன் வேலையை மட்டும் பாரு...” முறைப்போடு சென்றவன் அறையை விட்டு வெளியேற, முணுக் என்று அழுகை எட்டிப் பார்த்தது நித்தியாவுக்கு. ஏனோ அவனுடைய அந்த முறைப்பை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஏன் மாமா இப்படி கோபமா பேசுறீங்க... உங்க நன்மைக்காகத்தானே கேக்கறேன்” கேட்டவளின் கண்களில் கண்ணீர் கோர்த்தது.

“ப்ச்... இப்ப எதுக்கு கண் கலங்கிறே... உனக்கு நான் யாரு... யாரோ ஒருத்தன்தானே... பிறகு எதுக்கு எனக்காக நீ கஷ்டப்படணும் என்னை பாத்துக்க எனக்குத் தெரியும்... நீ போ.. பொய் படி...” அவன் சொல்ல,

“சாரி மாமா... அன்னிக்கு ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி வேகத்தில அப்படி பேசிட்டேன். வேணும்னா எனக்கு ரெண்டு அறை வேணா கொடுத்துடுங்க. வாங்கிக்கறேன். ஆனா இப்படி தள்ளி வைக்காதீங்க மாமா. கஷ்டமா இருக்கு... பிளீஸ்...” அவள் அழுகையுடன் கெஞ்ச, விமலநாதனால் அதற்கு மேல் இறுக்கமாக இருக்க முடியவில்லை. அதுவும் அவளுடைய கண்ணீரைக் கண்டவனுக்குத் தன் கோபத்தை இழுத்துப் பிடித்திருக்க முடியவில்லை.

“இப்ப எதுக்கு கண்ண கசக்கிறே நித்தியா. நீ அழுதா எனக்கு கஷ்டமா இருக்கும்னு உனக்குத் தெரியும்ல... தயவு செஞ்சு கண்ண தொடச்சுக்கோ..” அவன் சொல்ல,

“அப்ப என்னை மன்னிச்சிட்டேன்னு சொல்லுங்க மாமா...” என்றாள் விசும்பலாக.

“உன்னை மன்னிக்க நான் யாரு நித்தியா. யாரோ

ஒருத்தன் தானே... சரி... போய் வேலைய பாரு..” என்றவன் நேராக சமையலறைக்குள் நுழைய. இவளோ கண்களைத் துடைத்தவாறு அவன் பின்னால் ஓடினாள்.

“மாமா... என்ன மன்னிச்சிட்டீங்கன்னா, உங்களுக்கு கஞ்சி வச்சு கொடுக்கறேன். சாப்பிடுங்க...”

“ப்ச்... எனக்காக நீ சிரமப்பட வேணாம். இப்ப நா ஓகேவாதான் இருக்கேன். நானே பாத்துக்கறேன்...”

“அப்போ நீங்க என்னை மன்னிக்கல அப்படித்தானே...” அவள் திரும்ப கண்ணைக் கசக்க, ஐயோ என்றானது இவனுக்கு.

“சரி... சரி... திரும்ப அழாதே. கஞ்சி வச்சு கொடு. குடிக்கிறேன்...” சொல்ல மலர்ந்தாள் நித்தியா.

“இதோ மாமா...” பரபரவென்று அவனுக்கு கஞ்சி வைப்பதற்காக ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரை ஊற்றி அடுப்பில் வைக்க, இவன் முன்னறைக்கு வந்து கோபாவில் அமர்ந்தான்.

நித்தியாவோ அவனுக்கு கஞ்சி காச்சும் பரபரப்பில் பம்பரமாகச் சுற்றினாள். ரெண்டு மாசத்துக்கு பிறகு அவன் பேசியது ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

தண்ணீர் கொதித்ததும் அரிசியைக் களைந்து போடும் போது, அவசரத்தில் அவளுடைய கை அடுப்பில் தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தைத் தட்டிவிட, கொதிக்கும் தண்ணீர் அப்படியே அவள் மீது கொட்டிவிட, துடித்துப் போனாள் நித்தியா.

“மாமா...” என்கிற அலறலில் அவள் வயிற்றைப் பற்றப் பதறித் துடித்து ஓடிவந்தான் விமலநாதன்.

“நித்தி என்னாச்சு...”

“ஷ்... ஆ... சுடதண்ணி கொட்டிடுச்சு...” அழுகையில் அவள் சொல்ல, அவளை அதிர்வோடு பார்த்தான். சேலை வயிற்றுப் பகுதியோடு ஒட்டியிருந்தது. பார்த்ததுமே தெரிந்தது, வயிற்றில் சுடு நீர் கொட்டியிருக்கிறத என்று.

நிலைமை புரிந்து மறு கணம் அவளைத் தன் கரங்களில் தூக்கிக் கொண்டான் விமலநாதன்.

“எல்லாத்துக்கும் உனக்கு அவசரம்தான். நான்தான் கஞ்சி வச்சு குடிக்கிறேன்னு சொன்னேல்ல... கேட்டாதானே...” கோபமாகச் சொன்னவன் அவளை ஏந்தி வந்து சோபாவில் கிடத்தியவன் ஓடிப்போய் ஃபிரிஜ்ஜைத் திறந்து ஐஸ் கியூபை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“ஒன்னுமில்லடி... சரியாயிரும்...” வலியில் துடித்தவளைப்

பார்த்து பதட்டத்தோடு சொன்னவன், கரத்திலிருந்த ஐஸ் கியூப் டிரேயை டீ டேபிலில் வைத்து விட்டு அவளுடைய சேலையைக் களைந்து எறிந்து விட்டு, இடையில் இறுக்கிக் கிடந்த பாவாடை நாடாவை அவிழ்த்துப் பாவாடையைக் கீழே இறக்கியவன், அவளுடய வயிற்றைப் பார்த்தான்.

வலது பக்க வயிற்றுப் பகுதி சுடநீர் பட்டதால் சிவந்து போயிருந்தது.

“ஒன்னுமில்ல... ஒன்னும் இல்லடி... சரியாயிடும்... அழாதே..” சொன்னவன், ஐஸ் கியூபை அள்ளி எடுத்து காயம் பட்ட இடத்தில் வைக்க, சில்லிட்டது அவளுக்கு.

கூடவே எரிந்தது.

“ஷ்... குளிருது மாமா. கூடவே எரியுது...”

“சரியாயிரும்.. பெரிசா காயம் படல நித்திமா. ஐஸ் கட்டி வச்சதும் சரியாயிரும்...” அவன் சொல்ல உதடுகளைக் கடித்து வலித்த இடத்தில் அவன் ஐஸ் கட்டிகளை வைப்பதை ஏற்றவாறு விழிகளை மூடிக் கிடந்தாள் நித்தியா.

நல்ல வேளை, அரிசி களைந்து போட்டதால் கொதி நீரின் சூடு ஓரளவு மட்டுப்பட்டிருந்தது. இல்லை என்றால் கொப்பளங்கள் வந்திருக்கும்.

ஆனாலும் அவளுடைய பால் வண்ண மேனியில் சுடுதண்ணீர் பட்ட இடம் சிவந்து போயிருந்தது.

“இவனோ ஐஸ் கியூபால் சிவந்து போன இடங்களை மென்மையாக வருடி விட, எரிச்சலில் விழிகள் மூடி அவன் செய்யும் சேவையை ஏற்றவாறு கிடந்தாள் நித்தியா.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வயிறு, தொப்புள் என்று பூசி வந்தவவனின் கரம் மெல்ல மெல்லக் கிழிறங்கி பான்டியின் ஆரம்பப் பகுதியை வந்தடைந்தது. அதுவரை அவளுக்கு வலிக்குமே என்று பதட்டத்தோடு சேவகம் செய்து கொண்டு வந்த விமலநாதனுக்கு வாயில் எச்சில் ஊறியது. கரமோ தயங்கியது.

அப்போதுதான் அவளை முழுதாகப் பார்த்தான் விமலநாதன்.

இரட்டைக் கலசங்களையும் மறைக்க முடியாது மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தது பிங்க் நிற ஜாக்கட். அதற்குள் வெள்ளை நிற பிரா அணிந்திருந்தாள். அதுவும் லேஸ் வைத்தது. அதைக் கண்டவனுக்கு தான் செய்துகொண்டிருந்த காரியம் மொத்தமாக மறந்து

போனது.

அன்று இரவில்தான் அவளுடைய கலசங்களைக் கண்டான். சுவைத்தான் இன்று பட்டப் பகலில் அவளுடைய கலசங்களின் அழகையும் அதன் கனத்தையும் கண்டவனுக்கு அத்தனை சுலபத்தில் அங்கிருந்து விழிகளை விலக்க முடியவில்லை. அதுவும் குளிரைத் தேகம் உணர்ந்து கொண்டதாலோ என்னவோ முலைக் காம்புகள் இரண்டும் விடைத்து ஜாக்கட்டைக் கிழிப்பது போலத் துருத்திக் கொண்டு இருந்தது,

அதைக் கண்டதும் இனிப்பு பண்டத்தைக் கண்டதும் வாய் ஊறுவது போல இவன் வாயும் ஊறியது.

அதே நேரம் ஐஸ் கியூபோ இப்போது கரைந்து போக அவனுடைய வெற்றுக் கரம்தான் அவளுடைய வயிற்றை வருடிக் கொண்டிருந்தது.

“ம்... இப்ப கொஞ்சம் சுகமா இருக்கு மாமா...” என்றாள் அவனுடைய கரத்தின் வருடலை உணர்ந்தவாறு.

“வேற எங்காச்சும் காயம் பட்டிருக்கா நித்திமா...” கிசுகிசுப்பாகக் கேட்டவனின் பார்வை இன்னும் செழித்த கலசங்களை விட்டு விலகுவதாக இல்லை.

“இல்ல மாமா...” அவள் சொல்ல, அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தான் சத்தியன்.

அவளுடைய விழிகள் மூடியிருந்தன. ஆனால் இவனுடைய ஆண்மையோ விழித்துக் கொண்டது.

அது பாட்டுக்கு நீட்டி நிமிர்ந்து அக்காடா எனக்கு விடுதலை என்பது போல அவன் லுங்கிக்குள் கூடாரமிட்டிருக்க, அவனால் அதற்கு மேல் தன்னை அடக்க முடிந்திருக்கவில்லை.

அழகிய கோவில் சிற்மாக அவன் கண் முன்னால் மனைவி படுத்துக் கிடக்க, ஒரு ஆண் மகனால் எப்படித்தான் அமைதி காக்க முடியும்.

அன்று அவள் மீது ஏற்பட்ட மனக் கசப்பை மொத்தமாக மறந்தவனாக, மீண்டும் ஐஸ் கியூபை எடுத்து அவளுடைய வயிற்றில் பூசியவாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கீழே கொண்டு வந்தவன், சட்டென்று பான்டியின் மிது பெண் பூவில் வைக்க, துடித்தாள் நித்தியா.

“மாமா... என்ன பண்றீங்க...” அவள் திணற,

“ஷ்... வயித்தில பட்ட சுடு தண்ணி அங்க பட்டிருக்காதா?” என்றான் கிசுகிசுப்பாக.

“அது... அங்கெல்லாம்...” அவள் தடுமாற,

“என்ஜாய் பண்ணு நித்திமா...” முனங்கியவன் பெண்மையின் பூ மொட்டு மறைந்திருக்கும் இடத்தில் ஐஸ் கியூபால் வட்டமடிக்க புதிய அந்த சுகத்தில் திக்கு முக்காடினாள் அவள்.

இப்போது அவளை நோக்கி குனிந்தவன், அவனுக்கு வெளிச்சமிட்டு மலர்ந்து கிடந்த கனிகளில் இரண்டிலும் சின்னச் சின்னதாய் முத்தம் வைக்க உணர்ச்சிப் பெருக்கில் சிக்கித் தவித்தாள் நித்தியா.

இப்போது அவனுடைய கரம் பான்டிக்குள் நுழைந்து, ஐஸ் கட்டியை நந்தவனத் தோட்டத்தில் நுழைக்கத் துடித்தாள் அவள்.

“நல்லா இருக்கா நித்தி...” என்றான்.

“ம்...” என்றாள் அவள் திணறலாக.

“குளுறுதா...”

“ஷ்... ம்..” அவள் முணங்க, அவன் செயில் விடைத்த மகரந்த மொட்டைச் சுற்றி ஐஸ்கட்டியால் வட்டமடிக்க நடுங்கிப் போனாள் நித்தியா.

பிங்க் நிற ஜாக்கட்டின் முனையோ வட்டமாக ஈரமாகியிருக்க, அதன் ஊடே பெண்மையின் தித்திக்கும் முனை அப்பட்டமாக வெளியே தெரிய, அதைக் கண்டவன் பித்தாகிப் போனான். அவளோ அவனுடைய அந்த புதிய அணுகு முறையில் சிலிர்த்துப் போய் கிறங்கிக் கிடந்தாள்.

“ரொம்ப குளுறுதாடி..” அவன் கேட்க, உதடுகளைக் கடித்தவள்,

“ம் என்றாள் முணங்கலாக.

“விறைச்சிடுச்சா...”

“ம்...” அவள் சொல்ல, ஈராகிவிட்ட கலச முனையைப் பற்றி அழுத்திக் கொடுக்க,

“ஷ்... என்றாள் நித்தியா.

“நா... இதுங்களை பாக்கணும் நித்தியா...” சொன்னவன் அவளுடைய அனுமதியையும் வேண்டாமல் ஹுக்குகள் தெறித்து விழ ஜாக்கட்டைப் பிய்த்து எடுக்க, வெண்ணிற லேஸ் வைத்த பிரா, அவள் கலசங்களைத் தாங்கி நிற்க முடியாமல், குலுங்கி அவன் கண்களுக்கு விருந்தாகப் பித்தாகிப் போனான் விமலாதன்.

அதற்கு மேல் அவனைக் கட்டுப்படத்தவே முடியவில்லை.

அவளுடைய கலசங்களை பிராவோடு சேர்த்து அள்ளி எடுத்துக் கசக்கியவன், அவளைத் தமக்குள் அடக்க முடியாது திணறிக் கிடந்த பிராவை ஒரு இழுவையில் கீழே இறக்கத் துள்ளிக்கொண்டு வெளியே வந்து விழுந்தன இரட்டை முயல் குட்டிகள்.

அதைக் கண்டவளுக்கு தன் விழிகளை விலக்கவே முடியவில்லை.

அன்று இருட்டில் கண்ட அழகை இப்போது பட்டப் பகலில் காண அவனால் உணர்ச்சிகள் காட்டாற்று வெள்ளமாகப் பாய்ந்தது. அவளுக்குள் நுழையாமலே வெடித்து விடுவோமோ என்கிற அச்சம் வேறு அவனுக்கு வந்தது.

ஆனாலும் தன்னை அடக்கியவனாக ஆசையோடு அவள் கனிகளை நோக்கிக் குனிந்தவன், இரண்டு முலைக் காம்புகளிலும் முத்தமிட்டான். அவற்றுக்கு மத்தியில் முகத்தைப் புதைத்து அப்படியும் இப்படியும் அசைந்தான். உதட்டால் அந்தக் கலசத்தின் நீள அகலத்தை அளந்தான். கொஞ்சமாகக் கடித்தான். நாவால் வட்டமடித்தான். சுவைத்தான். கடித்து மென்றான். பின், ஒரு கரத்தால், ஒற்றைக் கனியைப் பற்றி நசுக்கி, அதன் முனையை உதட்டால் கவ்வி எடுத்துப் பலமாக உறிஞ்ச. மறு கரமோ ஐஸ் கட்டி ஒன்றை எடுத்து பான்டிக்குள் நுழைத்துச் சங்குப் பூவில் வைத்தான்.

கீழே பயங்கரக் குளிரும், மேலே அவன் வாயின் வெம்மையும் அவளைத் திக்கு முக்காட வைக்க, துடித்தாள் நித்தியா.

“மாமா... ஷ்... முடியல மாமா...” அவள் தவிப்பைப் பார்த்தவாறு, வாயால் முலைக் காம்பை இழுத்து எடுத்து விட்டான். அதுவோ ரப்பர் பந்தாகத் துள்ளி பழைய இடம் சென்று சேர்ந்தது.

மற்றைய முலைக் காம்பையும் அப்படியே அவன் வாய்க்குள் எடுத்துப் பலாமாகச் சப்பி எடுத்து விடுவிக்க, இப்போது சத்தியனின் கரத்தில் இருந்த ஐஸ் கட்டி கரைந்து போய் வெற்றுக் கனியைக் கரம் அளைந்துகொண்டிருக்க அவளுடைய பெண்மையோ முழுதாக ஈரமாக்கியிருந்தது.

இப்பொது கரத்தை வெளியே எடுத்தவன், அவளைப் பார்த்து,

“இன்னும் பூசவா...” அவன் கேட்க, எப்படி மறுப்பு சொல்வாள்.

“ம்...” அவள் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் முணங்கினாள்.

இப்போது இரு கரத்திலும் ஐஸ் கட்டிகளை எடுத்தவன், இரண்டு முலைக் காம்புகளிலும் வைத்து உருட்ட,

“ஷ்... ஆ... ம்...” தன்னை மறந்து முணங்கினாள் அவள்.

அவள் சுக வேதனையில் திணறுவதை ஆசையோடு பார்த்தவன்,

“நித்தி...”

“ம்..”

“நீ எனக்கு வேணும். எடுத்துக்கவா?” ஏக்கமாகக் கேட்டான்.

“எ.. எடுத்துக்கோங்க மாமா...”

“நிஜமா...”

‘ம்...”

“அப்புறம் இடையில என்ன நிறுத்தி மாட்டியே...”

“இ... இல்ல மாமா...”

“நீ... நிறுத்தினாலும் என்னால ஸ்டாப் பண்ண முடியாது நித்தி...”

“நிறுத்த மாட்டேன் மாமா... எடுத்துக் கோங்க...” அவள் அனுமதி கொடுக்க, குளிரிலும், இன்ப உணர்ச்சியிலும் விறைத்துப் போயிருந்த முலைக் காம்பைக் கண்டு வெறி கொண்டவனாக,

“செம அழகுடி இதுங்க...” சொன்னவன், விரல்களால் அக் காம்பை வருடி, தடவி அள்ளி எடுத்து நசிக்க, துடித்தாள் நித்தியா.

“மாமா...” அவள் தவிக்க,

“என்னடி...”

“வா.. வாய் வைங்க மாமா.. முடியல...” அவள் சொல்லும் போதே, அவனுடைய கையிலிருந்த ஐஸ் கட்டி கரைந்து போயிருந்தது.

ஈரத்தில் பளபளத்த கனி மொட்டை ரசித்துப் பார்த்தவன், ஆசையோடு தன் வாயைத் திறந்து நாக்கால் தொட்டு உதடுகளை மூடி, அதை அள்ளி உறிஞ்சி எடுக்க, அதுவரை குளிரில் சிலிர்த்துப் போன பெண் கனித் தோட்டம், அவனுடைய வாய் கொடுத்த சூட்டில், பாவ விமோஷனம் பெற்றது போல அவன் வாய்க்குள் துடித்து அடங்கியது.

“ம்... மாமா... கடிங்க மாமா... நல்லா சப்புங்க... ஷ்... அப்படித்தான்...” அவள் துடிக்க, பசுவில் கன்று பால்

குடிப்பது போல முட்டி முட்டி அந்த ஒற்றைக் கனியச் சுவைத்து முடித்தவன், மறு கணம் அவளுடைய ஜாக்கட்டையும், பிராவையும் கழற்றி எறிந்து விட்டு அந்த இரட்டைக் கனியையும் வெறி கொண்டு பார்த்தான். இரண்டையும் கரங்களால் அள்ளி எடுத்தவன் குலுக்கினான். நசித்தான். பிசைந்தான். முலைக் காம்பை விரல்களைக் குவித்து அள்ளி இழுத்து விட்டு கனிகள் ஆடும் அழகைக் கண்டு ரசித்தான். பின் பிசைந்தான். காம்புகளை இழுத்து இழுத்து விட்டான். பின் முலை விட்டத்தோடு உறிஞ்சி எடுத்து சப்பினான். குடித்தான்.

கிட்டத்தட்ட அரை மணி நேரம் அங்கே சேவகம் செய்தவன், கடைசியா அவற்றை விடுவித்து, அவளை ஏந்தியவாறு படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தான்.

இன்று அவள் மறுத்தாலும் விடுவதாக இல்லை. போதும் காத்திருந்த நாட்கள். இனிக் காத்திருப்பதாக இல்லை.

அவளைப் படுக்கையில் கிடத்தியவன் மறு கணம் தன் பான்டைக் கழற்றி எறிய, அங்கே தன் வீறு கொண்ட ஆண்மையைக் காட்டி நின்றிருந்த விமலநாதனைக் கண்ட நித்தியாவுக்கு மூச்சு அடைத்தது.

“அடி ஆத்தி... என்ன இவன் இப்படி வளர்த்து வச்சிருக்கான்... இதுவா அன்னிக்கு அவளுக்குள்ள போய் வந்துச்சு. அதனாலதான் ரெண்டு நாளா ஒரு மாதிரியே இருந்துச்சா” அதிர்ச்சி அவளுக்கு.

சத்தியனுக்கும், அவளுக்கும் இடையில் நெருக்கம் இருந்தப்ப, இருவருக்குமே ஒருவித அவசரம் இருந்தது, யாரும் வந்துவிடுவார்களா என்கிற அச்சத்திலும் பதட்டத்திலும் கூடி விலகுவார்கள். அந்த நேரத்தில் இருவருமே ஆடை விலக்கியதில்லை. இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் முழுதாகப் பார்த்ததில்லை. ஒரு வித கூச்சம். சங்கடம். ஆனால் சுகம் மட்டும் வேண்டிக் கிடக்க அவசரமாக ஒரு உறவு.

ஆனால் இப்போது கொண்ட கணவனால் உறவு கொள்ளும் போது உரிமை இருந்தது. யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது என்கிற தைரியம் இருக்க சுதந்திரமாக அவனைப் பார்க்க முடிந்தது.

கிரேக்க சிலை போல நெடு நெடு என்ற உயரத்தில், உடற்பயிற்சியால் இறுகித் திரண்ட உடல் கட்டோடு, அந்த உயரத்திற்கு ஏற்ப எட்டு அங்குலத்திற்குப் படம் விரித்தாடும் நாகம் என்று அவன் ஆண்மையைக் காட்டி நின்ற கோலம், எந்தப் பெண்ணையும் பித்தாக்கும்.

ஆனால் இவளோ வெட்கத்தில் விழிகளை மூடிக்

கொள்ள, மெதுவாக அவளை நெருங்கினான் சத்தியன்.

(17)

இப்போது அவளை நோக்கி வந்தவன், ஏற்கெனவே அவிழ்ந்திருந்த பாவாடையையும், பான்டியையும் ஒன்று சேரக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, அவளுக்கு இரு பக்கமும் கால்களைப் போட்டு, அவளை நோக்கிக் குனிந்து அவளுடைய உதடுகளைக் கவ்விக் கொள்ள, அவனுடைய அசுரத் தனமான அந்த முத்தத்தில் தன்னை மறந்தாள் நித்தியா.

அன்று அவன் எடுத்துக் கொண்ட போது கனவில் நடந்தது போல இருந்தது. இப்போது நிஜமாகவே நடக்கும் போது அதன் கிக் வேறாக இருந்தத,

ஆசையோடு அவளுடைய மேல் உதட்டை எடத்துச் சப்பியவன், அப்படியே கீழ் உதட்டைக் கடித்து மென்று விடுவிக்க, இவளோ அவசரமாக அவன் உதடுகளை அள்ளி எடுத்து உறிஞ்சி விடுவித்தாள். மீண்டும் அவளுடைய மேல் உதட்டை வாய்க்குள் எடுக்க இவளோ அவன் கீழ் உதட்டைப் பற்களால் கடித்து மென்றாள். அப்படியே தன் நாக்கை அவளுடைய வாய்க்குள் நுழைத்து நுழைத்து எடுத்தான்.

“நாக்கை சப்பு நித்திமா...” சொன்னவன் தன் நாக்கை மீண்டும் அவளுடைய உதட்டுக்குள் நுழைத்து சப்பக் கொடுக்க, அவன் கேட்டதை மறுக்காமல் இழுத்து உறிஞ்சினாள் நித்திய. முறுகிக் கொண்டது அவனுடைய ஆண்மை.

அதன் வலி தாங்க முடியாது அவளுடைய கரத்தைப் பற்றியவன், வீறு கொண்ட தன் ஆண்மையின் மீது வைத்து, மேலும் கீழும் அசைத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்று கற்றுக் கொடுத்தவன், தன் ஆண்மையையும், உதட்டையும் அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு தனக்குப் பிடித்த கனிகளிடம் கைகளால் விளையாடத் தொடங்கினான் விமலநாதன்.

அவனுடைய கரம் பட்டு கனிகள் கண்டின. சிவந்தன. நசி பட்டன. உதடுகளோ அவளுடைய உதடுகமை மென்று சப்பின.

ஆண்மை பெண்மைக்குள் நுழைந்து வருவது போல தன் நாவை அவள் உதட்டுக்குள் விட்டு விட்டு எடுத்தான்.

அவள் நாக்கை கொக்கி போட்டு இழுத்தான். வருடிான்ன. கடித்தான். அவள் நாக்கை சப்பி எடுத்தான். வறண்ட தொண்டைக்கு தன் எச்சிலை அனுப்பி தாக சாந்தி செய்தான். அதே போல அவளிடம் சுரந்ததை தான் அருந்தித் தாகம் தீர்த்தான். பின் எழுந்து அவளை ஆசையாகப் பார்த்தான்.

இன்னும் அவளுடைய கரங்கள் அவன் ஆண்மையில் அங்கும் இங்கும் விளையாடிக் கொண்டிருக்க, சுகத்தில் விழிகள் சொருகினான் விமலநாதன்.

“ஷ்... நல்லா இருக்குடி...” முனங்கியவன், அவளை ஆசையோடு பார்த்தான்.

“செம அழகுடி நீ...” திரண்ட கனிகளும், அதைத் தாங்க முடியாது ஒடிந்து விழும் இடையும். அந்தக் கொடி இடையைத் தாங்கி நின்ற தொடையும். அதன் மத்தியில் சொர்க்க வாசலும் என்று அந்தப் பட்டப் பகலில் கச்சிதமாகத் தெரிந்தாள் அந்தப் பாவை.

“நெஜமாவா...”

“நா பொய் சொல்றேன்னு நினைச்சேயா...” என்றவன் அவள் கனிகளை ஆசையோடு வருடிக் கொடுத்து,

“உன்னோட வயசுக்கும் உடம்புக்கும் இதுங்க சம்பந்தமில்லாம தொங்குது தெரியுமா...” சொன்னவன் ஒரு கட்டத்தில் அவனால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவசரமாக அவளுடைய கரத்தை தன் ஆண்மையிலிருந்து விலக்கியவன்,

“சாரிடி... எனக்கு நீ வேணும். இப்பவே வேணும். என்னால முடியல... மன்னிச்சுக்கோ...” சொன்னவன் சொன்னவன், வெறி கொண்டவனாகத் தன் ஆண்மையைப் பற்றி, மெண்மையின் உணர்ச்சி மொட்டில் வைத்து ஒரு சில விநாடிகள் தேய்த்து சுகம் கொடுத்தவன், அடுத்து சரியான அதன் பாதுகாப்புப் பெட்டகத்திற்குள் நுழைத்துப் பலமாக ஒரு தள்ளுத் தள்ள, அவனுடைய நீண்ட கஜகோல், அவளுடைய பெண்மைச் சுவரை உரசிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல, துடித்து நிமிர்ந்தாள் நித்தியா.

“மாமா....” அலறியவளுக்கு அத்தனை வேகமாக அவன் தன் ஆண்மையைத் தனக்குள் நுழைப்பான் என்று அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“சாரிடி... பொறுத்துக்கோ...” சொன்னவன்,மேலும் உள்ளே நுழைக்கப் பார்த்தான்.

அந்தப் பெட்டகம் அவனுடைய அரைவாசி

ஆண்மையைத்தான் உள் வாங்கி இருந்தது.

அன்னிக்கும் இப்படித்தான். முழுசா போக கஷ்டப்பட்டுகிட்டுதான் போச்சு.

திரும்ப தன் ஆண்மையை வெளியே எடுத்தவன்,

“சாரிடி... உன்னோடது கொஞ்சம் சின்னதா இருக்கு...” குறை சொன்னவன், திரும்பவும் தன் ஆண்மையை எடுத்து அவளுடைய கால்களை நன்றாக விரித்துப பிடித்தவன், முன்னை விடப் பலமாக உள்ளே நுழைக்க, இப்போது அவள் பெண்மையைக் கிழித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றிருந்தது அவனுடைய கஜகோல்.

அவளுக்கோ ஒரு பக்கம் தாளமுடியாத சுகம். மறுபக்கம் அந்தப் பெரிய கஜகோலை வாங்க முடியாமல் வலித்தது. அன்றும் இப்படித்தான் வலித்ததா? நினைவில்லை.

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கடி....” சொன்னவன், திரும்ப தன் ஆண்மையை கிட்டத்தட்ட வெளியே எடுத்து, ஆதே வேகத்தடன் அவளுக்குள் தள்ள, துடித்தாள் நித்தியா.

“ஷ்... மாமா... ஆ... வலிக்குது... உங்களோடது ரொம்ப பெரிசு...” அவள் துடிக்க,

“ஷ்... ம்... அன்னிக்கும் இப்படித்தான் இருந்துச்சு. அப்புறம் ஈசியா போயிடுச்சு. ரெண்டு மாசமா ஒன்னும் பண்ணலைல. அதுதான்... கொஞ்சம் வலிக்குது. சரியாயிரும்... ஆனா... உன்னோடது அப்படியே என்னோடத இறுக்கமா பிடிச்சிருக்கிறது செம ஃபீலிங்கா இருக்கு நித்தி... சுகமா இருக்கு...” சொர்க்கத்தில் கிடந்தவாறு அவன் பிதற்ற, அவளோ அவனுடைய அந்தப் பேச்சில் மேலும் உணர்ச்சி பெருக அவனுக்கு தோதாக தன் இடையை அசைத்து அவனை முழுசாக உள் வாங்க முயன்றாள்.

அவனுடைய கரங்களோ அவளுடைய கனிகளைப் பிசைந்து பிசைந்து அமிர்தம் வரவைக்க முயன்றது.

இடையைப் பலமாக அசைத்தவாறே, குனிந்து அவளுடைய கழுத்தில் முகம் புதைத்து அவளுடைய வாசனையை நுகர்ந்தான். கழுத்தை மெதுவாகக் கடித்து பின் நாவால் நக்கினான். முத்தமிட்டான். மேலும் கீழிறங்க, பட்டு நெஞ்சில் முத்தமிட்டான். இன்னும் நகர திரட்சியின் ஆரம்பம் அவனை வரவேற்க இரண்டுக்கும் சமமாக முத்தமிட்டான். வலிக்காமல் கடித்து விடுவித்தான். இரண்டு கரங்களாலும் அள்ளி எடுத்துத் துக்கியவன், கசக்கிப் பிடித்தவாறே எம்பி நின்ற காம்புகளை உதடுகளால் உறிஞ்சிச் சப்பினான். கையோடு தன் ஆண்மையை ஒரு முறை வெளியே

எடுப்பது போல எடுத்து அவளுக்குள் நுழைக்க, அதில் நித்தியா துடிக்க, அந்த நேரம் பற்களால் முலைக் காம்பைக் கடித்துச் சப்பினான். நுள்ளினான். உருவினான்.

“ம்... தூக்கி கொடு நித்தி... முழுசா என்னை உள்ளே வாங்கு... பத்த மாட்டேங்குது. அசைடி...” இன்பச் சீற்றத்தோடு முனங்கியவனுக்கு உடல் முறுக்கிக் கொள்ள.

“ம்... வந்துடு நித்திமா... நா வரப்போறேன்.. வந்திடு...” சீற்ற மூச்சோடு சொன்னவன், இப்போது தன் முழு ஆண்மையையும் அவளுக்குள் நுழைத்து நுழைத்து எடுக்க, ஒரு கட்டத்தில் நித்தியாவாலும் முடிந்திருக்கவில்லை.

“ஆஆஆஆ மாமா... ம்... ஷ்... முடியல... ம்...” சீற்ற மூச்சோடு சொன்னவள், ஒரு கட்டத்தில் முடியாமல்,

“ஆஆஆஆஆஆ...வ்ஹ்க்ம்...” என்று அந்த அறையே நடுங்கும் வகையில் சத்தமிட்டவள், வெடித்துச் சிதறிய சுகத்தைத் தாங்கும் சக்தியற்றவளாக, கிட்டத்தட்ட மயங்கும் நிலைக்குச் செல்ல, அவனோ தன் அசைவை நிறுத்தாது சீற்ற மூச்சோடு அவளுக்குள் அசைய, கொஞ்ச நேரத்தில் அடி முள்ளந்தண்டிலிருந்து சுர் என்று எழுந்த உச்சம் ஆண்மை வழியே இன்ப வலியாகப் பாய்ந்து வெண் குறுதி மொத்தமும் அவள் பெண்மைக்குள் சீறிப் பாய்ந்து நுழைய, அது கொடுத்த இன்ப சுகத்தை ஓங்காரத்தோடு அனுபவித்தவன், கடைசியாக, அத்தனை சக்தியும் வடிந்தவனாக அவளுடைய மார்பின் மீதே சரிந்தான் சத்தியன்.

இருவருக்குமே அந்த குளிரிலும் வியர்த்துக் கொட்டியது. இதயம் பலமாக அடித்தது.

நித்தியாவோ இன்னும் அந்த சுகத்திலிருந்து வெளி வராதவளாக அப்படியே விழிகள் மூடிக் கிடந்தாள்.

பெண்மையே ஆஃப்டர் ஷாக்கில் இன்னும் சுருங்கி விரிந்துகொண்டிருக்க, அவளால் அந்த சுகத்திலிருந்து வெளி வரவவே முடிந்திருக்கவில்லை.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவளிடமிருந்து சரிந்து விழுந்தவன், அவளை இழுத்துத் தன் கைவளைவில் வைத்துக் கொண்டு விழிகளை மூட, ஒற்றைக் கரமோ இன்னும் ஆசையோடு அவளுடைய செழித்த கனிகளை வருடியும் தடவியும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதன் ரோஜா மொட்டை ஆசையுடன் பற்றி உருட்டி விட்டது. தடவிக் கொடுத்தது. பின் மொத்தக் கனியையும் அள்ளி எடுத்துக் கசக்கியது. பின் அவள் பக்கமாக

சரிந்தவன், குனிந்து அவளுடைய உதடுகளை அள்ளி எடுத்து முத்தமிட்டு விடுவித்தான்.

“ஓகேவா...” அவன் கிசுகிசுப்பாகக் கேட்க, பதில் சொல்லாமல் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள் நித்தியா.

அவனோ அவள் கனியிலிருந்து தன் கரத்தை விட்டானில்லை.

“நித்திமா...”

“ம்...”

“ரொம்ப நாளாச்சுடி இப்படி சந்தோஷமா இருந்து...” சொன்னவன், அவள் ரோஜா மோட்டைக கிள்ளிக் கிள்ளி விட்டான்.

பின் சட்டென்று கீழிறங்கி ஆசையோடு ஒற்றைக் கனியை வாயில் எடுத்துக் குழந்தையாக மாறிச் சப்பத் தொடங்க, இவளோ அவன் தலை முடியை வருடிக் கொடுத்து சுகமாய் அவன் உறிஞ்சுவதை ரசிக்கத் தொடங்கினாள்.

கிட்டத் தட்ட, அரை மணி நேரம் இடை விடாமல் அவன் சப்ப, கனிகள் வலிக்கத் தொடங்கின.

“மாமா..”

“ம்...” மாறி மாறி சப்பியவாறு அவன் பதில் சொன்னான்.

“கழுவிட்டு வரவா...”

“வேணாம்டி... இப்படியே இரு...” சொன்னவனின் ஒரு கரம் சட்டென்று கீழே இறங்கி பெண்மையைத் தொட கசகச என்று இருந்தது. உடனே அவன் கரங்களைத் தட்டி விட்டவள்,

“பிளீஸ் மாமா... போயிட்டு வந்துடுறேனே...” சொல்ல பிடிக்காமல் அவளை விடுவிக்க, போர்வையால் தன் உடலை மறைத்தவள், கழிவறை சென்று தன்னை சுத்தப்படுத்தி விட்டு வந்தாள்.

வந்தவளைத் திரும்ப தன் மீது எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான் விமலநாதன்.

அவசரமாக போர்வை இடுக்குக்குள் கரத்தை விடட்டவன் ஸ்டிரஸ் பாலை அழுத்தத் தொடங்க,

“ஷ்... மாமா... வலிக்குது..” சிணுங்கினாள் அவள்.

“வலிக்கட்டும்டி...” சொன்னவன், போர்வையை விலக்கி கனிகளை ஆவலோடு பார்த்தான்.

“உனக்கு செம அழகுடி இதுங்க ரெண்டும். அப்படியே வாய் வச்சு கிடக்கணும் போல இருக்கு..” முனங்கினான் அவன்.

சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

கடிங்க மாமா. அவள் சொல்ல, மறுக்காமல் தன் ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொண்டான் விமலநாதன்.

நித்தியாவுக்கும் இந்த உணர்ச்சிகள் சற்று அதிகம்தான். அதனாலதான் சத்தியன் தொட்டப்ப அவள் மறுக்கல. சுகமாக சம்மதித்தாள். ஆனால் உள்ளே பயம் இருந்ததாலோ என்னவோ ரொம்ப டீப்பா அனுபவிக்க முடியல. ஆனா இப்ப இவன் கிட்ட அனுபவிச்சது. அதை வார்த்தைகளால் கூட அவளால் சொல்ல முடியவில்லை.

இதோ இப்ப கூட அவனோட கைகள் அவள் கனிகளைக் கசக்கிக் கொணடிருக்கு. கீழே பெண்மை திரும்பவும் அவனை ஏத்துக்க தயாரா நிக்குது. இப்பதான் கொஞ்சத்துக்கு முன்னாடி மூச்சை அடைக்கிற அளவுக்கு சுகம் கிடைச்சுது. திரும்பவும் அது வேணும்குது உடம்பு.

வியந்து நின்றவள், சற்று நேரம் அவன் விரல்கள் ஆசையோடு வருடுவதையும் கிள்ளுவதையும், நசிப்பதையும் ரசித்தவாறு இருந்தாள்.

(18)

“நித்திமா...”

“மாமா...”

“இன்னொரு வாட்டி பண்ணலாமா...? இப்ப நிதானமா. ஸ்டெப் பை ஸ்டெப்பா...” அவன் கேட்க, எப்படி வேணாம்னு சொல்லுவாள்.

“ம்...”

‘உனக்கு வலிக்குதுன்னா வேணாம்...”

“இல்ல மாமா... எடுத்துக்கங்க...” அவள் முடிக்கவில்லை, அவளுடைய இரட்டைக் கனிகளுக்கு மத்தியில் தன் முகத்தைப் புதைத்தவன். ஆழ சுவாசித்தான். கடித்தான். நாவால் நக்கினான். முத்தமிட்டான். மீண்டும் கடித்தான். கடித்த இடத்தில் முத்தமிட்டான். அப்படியே இரண்டு கரங்களாலும் அள்ளி எடுத்துப் பிதுக்கிப் பார்த்தான்.

குலுக்கினான். ஆசையோடு குட்டி குட்டி முத்தங்கள் இட்டவன், குனிந்து இடது பக்கத்துக் கனியின் முலை விட்டத்தைச் சுற்றி நாவால் நிரடினான். கடைசியாக முலையின் உச்சியில் நாவால் நிரடி நக்க,

“ஆ... ம்... மாமா...” அவள் துடிக்க, ஆசையோடு அந்த முலையை வாயில் அள்ளி எடுத்து உறிஞ்சிக் கொண்டான். இடது கரமோ அவளுடைய வலது கனியைக் கசக்கிச் சாறு பிழிந்து எடுக்க முயன்றது.

வாயில் அதக்கிய முலைக் காம்பை தொண்டை வரை இழுத்து எடுத்து சப்பியவனின் ஆவேசம் மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கத் தொடங்க, அதுவரை சப்பிக்கொண்டிருந்த பழத்தை விடுவித்து மற்றைய பழத்தை நோக்கி நகர்ந்தான்.

அதையும் சப்புக் கொட்டி உளிஞ்சிக் குடித்தான். பின் அதை விடுவித்து எச்சிலால் பளபளத்த காம்பைக் கண்டு பித்தம் கொண்டான்.

விரல்களால் அவற்றை நசித்துக் கசக்கி இழுத்துப் பார்த்தான். பின் கரத்தில் எடுத்து கனம் பார்த்தான்.

“ஏன்டி... சுமக்கிறப்ப உனக்கு இது பாரமா இருக்காதா...” கேட்டவனுக்கு தன் கைவண்ணத்தில் மேலும் பெரிதாகி

வீங்கிக் கிடந்த காம்புகளையும், மார்பகங்களையும் கண்டு ஆச்சர்யம் வந்தது. அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க அவளோ அவனுடைய தொடுகையில் பைத்தியம் பிடித்து விடும் நிலையில் உதடுகளைக் கடித்துக் கிடக்க, நிமிர்ந்து அந்த உதடுகளை முத்தமிட்டான் விமலநாதன்.

திரும்பவும் அவளுடைய கனித் தோட்டத்தில் நேரத்தை செலவு செய்தவன், இப்போது எழுந்து அவளுக்கு இரண்டு பக்கமும் கால்களைப் போட்டு அமர்ந்து அவளை நோக்கிக் குனிந்தான். அவளுடைய நெற்றி, கழுத்து மார்பு என்று முத்தமிட்டு நகர்ந்த வந்தவன், அவளுடைய கனிகளில் இருந்து கரங்களை எடுக்காமலே மெல்ல மெல்ல வயிற்றை நோக்கி நகர்ந்தான்.

இப்போது அவளுடைய வயிற்றில் முத்தமிட்டான். தொப்புளில் நாக்கை நுழைத்து சுழற்றினான். முத்தமிட்டான். கடித்தான். சுடுநீர் பட்டு சிவந்த இடத்தை இஞ்ச் பை இஞ்சாக முத்தமிட்டான். மெல்ல மெல்மல கீழிறங்க, கரத்தால் பெண்மையை மறைத்து. தடுத்தாள் நித்தியா.

தடுத்த கரத்தை விலக்க முயன்றவன்,

“கையை எடு நித்தி...”

“வே.. வேணாம் மாமா..” திணறினாள் அவள்.

“ஏன்டி...?”

“வெ... வெட்கமா இருக்கு...” முகம் சிவந்தாள் அவள்.

“என்னடி என்கிட்ட வெட்கம். அன்னிக்கு நைட்ல செஞ்சப்ப சரியா பாக்க முடியல. இப்ப பாக்கணும். கையை எடுத்துக்கோ நித்திமா...” சொல்ல மெதுவாக கரங்களை விலக்க அந்த அழகிய தாமரை மொட்டு இப்போது அவனுடைய கண்களுக்கு விருந்தானது.

எத்தனை நாள் ஏக்கம் இது எல்லாம். அவனுக்கு சரிதாவின் பெண்மையைப் பார்க்க பல முறை முயன்றிருக்கிறான். ஆனால் அவளோ விடமாட்டாள். கீழே எல்லாம் ஆடைகளை அவிழ்க்க சம்மதிக்க மாட்டாள். இவன் முயன்று கடைசியில் தோற்று இதாவது கிடைத்ததே என்று தன் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்வான். ஆனால் இப்போது மொத்த சொத்தும் அவனுக்கு.

ஆசையோடு விழி விரித்து இஞ்ச் பை இஞ்சாக அவளைப் பார்க்க, அவளோ கூச்சம் கொண்டு கால்களை ஒடுக்க முயல சட்டென்று அவளுடைய கால்களைப் பற்றி அவள் முயற்சியைத் தடுத்தான்.

எச்சில் கூட்டி விழுங்கியவனாக, தன் கரங்களால் பெண் பூவைத் தொட்டுப் பார்த்தான். மென் காட்டைக் கண்டு பித்தானான். விரல்களால் அளைந்தான். முடியை இழுத்து விட்டான். பெண்மையின் வெடிப்பின் ஆரம்பப் பகுதியில் விரலை நுழைத்துப் பார்த்தான். கொஞ்சம் இறக்கினால் மகரந்த மொட்டு சிக்கும்.

திரும்ப அந்த புதருக்குள் கரங்களால் விளையாடியவன், பின்பு பெண்மையை முழுசாக அள்ளி எடுத்துக் கசக்கினான். அளைந்தான். கிள்ளினான். அந்த மென்மையை உணர்ந்தான். பின் சுட்டு விரலால் அந்தப் பெண்மையின் வெடிப்பை வருடிக் கொடுக்க, நெளிந்தாள் நித்தியா.

“மாமா... ஷ்... ம்...” அவள் முனங்க, இப்போது அவனுடைய சுட்டுவிரல் அந்த வெடிப்பைப் பிளந்து உள்ளே நுழைந்து கொஞ்சமாய் தேய்த்து விட, அதுவரை ஒடுக்கியிருந்த கல்களை இளக்கினாள் நித்தியா.

“ம்...” அவளையும் மீறி முனங்க, இப்போது அவனுடைய விரல்கள் சுதந்திரமாக அந்தப் பெண்மையின் பொக்கிஷத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று தேடத் தொடங்கியது.

அதோ சிக்கிக் கொண்டது மாசற்ற மரகதக் கல்.

அந்த இடத்தை கொஞ்சமாய் நிரண்ட,

“ஆஆஆம்.... மாமா....” சீறலாக முணங்கினாள் நித்தியா. இப்போது சுட்டுவிரலில் சிக்கிய அந்த மரகதக் கல்லை பெருவிரலும் கொண்டு நசித்தவன், அதை மெதுவாக உருட்டி துடித்துப் போனாள் நித்தியா.

“ம்.... ம்... ஆ....ஹக்...” அவள் நெறிய, இப்போது அவளுடைய தொடைக்கு இரண்டு பக்கமும் கால்களைப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டான் விமலநாதன்.

ஆசையோடு மகரந்த மொட்டைப் பாதுகாப்பாக மூடியிருந்த பூ இதழை மெதுவாக விரித்து அந்த விலைமதிக்க முடியாத தேன் மொட்டை ஆசையோடு தரிசித்தான். குனிந்து முத்தமிட்டான். உணர்ச்சி மேலிட்டதால் நீண்டிருந்ததை உதடுகளால் கவ்விப் பற்றி விடுவித்தான். பின் நிமிர்:து அதை விரல்களால் முன்னும் பின்னும் வருடியவன், இரண்டு விரலால் பற்றி இழுத்தான். உருட்டினான். நசித்தான். அழுத்தினான். அந்த மொட்டை முன்னும் பின்னும் இழுத்து மலர வைக்க முயன்றான்.

மலர மறுத்த மொட்டின் சுவையை கண்டறியக் குனிந்து அந்த மொட்டை முழுவதுமாக உதடுகளில் அள்ளி

எடுத்து உறிஞ்சிச் சுவைக்க, அதற்கு மேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் வெடித்துச் சிதறிவிட்டாள் நித்தியா.

“மாமாஆஆஆஆஆஹ்க்...” அவள் துடிக்க விட்டானா அவன். அவள் சிந்திய தேனை முழுவதுமாக உறிஞ்சிக் குடித்து மோட்சம் அடைந்தான்.

அவனுடைய அந்த செயலில் அவளுடைய வயிறு கிடு கிடு என்று நடுங்கியது. தேகம் குளிர்ந்தது. வியர்த்தது.

அவளால் அந்த உச்சத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

“மாமா... போதும் மாமா... விட்டுடுங்க...” அவள் கெஞ்ச விடவில்லை அவன். அவள் மேலும் கால்களை ஒடுக்க முயல, அவளுடைய கால்களைப் பற்றி அகல விரித்து அந்தச் சங்குப் பூவை விரியச் செய்தவன், கோட்டையைத் தகர்த்தெறிய முறுகி நின்ற தன் வீரனைப் பற்றி, அந்தப் பெண்மையில் படபடவென்று அடித்தான். தேய்த்தான். நித்தியாவால் அந்த சுகவேதனையைத் தாங்க முடியவில்லை.

“மாமா.. போதும்... என்னை விடுங்க...” அவள் கெஞ்ச, அவனோ பெருவிரலால் உணர்ச்சி மொட்டைத் தேய்த்தவாறு தன் ஆண்மையால் அவள் பெண்மையின் மீது ஊர்வலம் சென்றான். பின் அதன் காலான் மொட்டைப் பற்றி, பெண்மையின் துளையில் வைத்து மேலும் கீழும் ஆட்டினான். அந்த நேரம் பெருவிரலோ அவளுடைய மகரந்த மொட்டை நசித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அவளால் அந்த இன்ப சித்திரவதையைத் தாங்க முடியவில்லை.

“மாமா முடியல...” அவள் கிட்டத்தட்ட அலற, ஆண்மையை உள்ளே நுழைக்காமல் வெளியே எடுத்து, அந்த மகரந்த மொட்டைத் தன் ஆண்மையால் தேய்த்து முத்தமிட வைத்தான். உச்சம் திரும்ப அவளை ஆட்சி செய்யத் தொடங்கியது,

“மாமா...”

“என்னடி...”

“உ... உள்ளே வாங்க மாமா... எனக்கு நீங்க வேணும்...” அவள் கெஞ்ச, புன்னகைத்தான் அவன்.

மலர்ந்து கிடந்த பெண்மையை ஆசையோடு பார்த்துவிட்டு திமிறிக் கிடந்த தன் ஆண்மையை அவளுடைய பெண்மையில் வைத்து பலமாக ஒரு தள்ளுத் தள்ள, அது பக்கத்துச் சுவரை எல்லாம் கிழித்துக் கொண்டு தன் இருப்பிடம் சென்று இன்பத்தில் துடித்தளர் நித்தியா.

“ஆஆஆஆவ்... மாமா..” அவள் சுகத்தில் கிறீச்சிட, மீண்டும் அவளுக்குள் நுழையும் போது ஏற்படும் சுகத்தை அனுபவிக்கும் ஆசை வந்தது. திரும்பத் தன் ஆண்மையை வெளியே எடுத்தவன், மறு கணம் திரும்பவும் அதே வேகத்தில் உள்ளே நுழைத்து வெளியே எடுக்க, சிலிர்த்து அடங்கினாள் நித்தியா.

“ம்ஆஆஆவ்... ஷ்...” அவள் அலற, திரும்பவும் அவளுக்குள் நுழைத்து பின் வெளியே எடுத்து அவளை வதை செய்தான்.

மீண்டும் மீண்டும் அதையே செய்தவன், கடைசியாக அவளுக்குள் நுழைத்து அவள் மீது பரவிப் படர்ந்தான்.

அவனுடைய ஆண்மை சென்ற வேகத்தில் ஏற்பட்ட இன்பத்தைத் தாங்க முடியாமலம் கலங்கிக் கிடந்த கண்களை முத்தமிட்டவன், அப்படியே கரங்களால் அவளுடைய கனிகளை அள்ளி எடுத்துக் கசக்கி நசித்துப் பிழிய, இப்போது மீண்டும் துடிக்க ஆரம்பித்தாள் நித்தியா.

அவனோ பற்களால் அவள் கன்னத்தைக் கடித்தான். உதடுகளைச் சப்பி மென்றான். அப்படியே கீழிறங்கி கனிகளை உறிஞ்சிக் குடித்தான். கூடவே இடையை அசைத்து அசைத்து தன் ஆண்மைக்கு சுகம் கொடுத்தான்.

ஆஹா... சொர்க்கம் என்றால் இதுதானோ. சரிதாவிடம் கூட அவன் இத்தனை இன்பத்தைக் காணவில்லையே.

சுகம் தாள முடியாமல் அவன் எம்பி எம்பி அவளுக்குள் நுழைய, நித்தியாவோ இன்ப வேதனை தாங்க முடியாமல் துடித்துக் கதறினாள்.

“முடியல மாமா... ஆவ்... ம்... மாமா... மெதுவா... ஷ்... ஆ... ம்... நல்லா இருக்கு... பலமா... கடிங்க மாமா... அசைங்க... ம்... அப்படித்தான்... சப்புங்க... உறிஞ்சி குடிங்க... ஷ்... ஆ... முட்டுங்க. இன்னும் பலமா முட்டுங்க” அவள் ஏதேதோ பிதற்ற அவனுடைய ஆண்மையோ வீறுகொண்ட வேங்கையாக அவளுக்குள் அடிவரை சென்று சென்று வர, ஒரு கட்டத்தில் நித்தியாவால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

“மாமா... என்னால முடியல... ஷ்...” முடியவள்,

“ஆஆஆஆஆஆஆஆஆவ்....” என்று அலறியவாறு உச்சம் கண்டு, அதைத் தாங்க முடியாமல் அலற,, அவனோ முடிந்த வரை தன் ஆண்மையை அவளுக்குள் நுழைத்து, உச்சம் கண்டு சுருங்கி வெடிக்கும் பெண்மையை உணர்ந்து கிறங்கிப் போய் கிடந்தான் விமலநாதன்.

(19)

சற்று நேரம் அப்படியே அவளுக்குள் அசையாமல் இருந்தவன், இப்போது குனிந்து அவளுடைய முலைக்காம்பை அள்ளி வாயில் எடுத்து உறிஞ்சத் தொடங்கினான் விமலநாதன். மறு கரமோ ஆசையோடு மறு கனியைக் கசக்கிப் பிழிந்தது. முலையை உருட்டியது. இழுத்துப் பார்த்தது. நசித்தது. பின் உருட்டியது.

அவள் ரிலாக்ஸ் ஆகும் வரைக்கும் அவள் கனிகளைச் சுவைத்தவன், மீண்டும் தன் ஆண்மையை முழுதாக வெளியே எடுத்தவன் திரும்பவும் அவளுக்குள் வைத்து நுழைக்க முனங்கினாள் நித்தியா.

இத்தனை ஆட்டத்திலும் ஓயாமல் தன் வீரியத்தைக் கக்காது கிடந்த அவனுடைய ஆண்மையோ, அவளுடைய தேனில் நனைந்ததால் பளபளவென்று மினுங்கிக் கிடந்தது.

திரும்ப உள்ளு விடு என்று அது துடிக்க, மீண்டும் அவளுக்குள் தன் ஆண்மையை நுழைத்தவன், இப்போது முன்னை விடப் பலமாக அவளுக்குள் அசையத் தொடங்கினான். இரண்டு முறை உச்சம் கண்டு களைத்தவள், மூன்றாம் முறையும் உச்சம் காணத் தலைப்பட்டாள்.

இவனால் எப்படி இடை விடாமல் தாக்க முடிகிறது. ஒரு மணி நேரமாச்சு. இன்னும் அவன் ஆண்மை வீரியம் குறையாமல் நிலைத்து நிற்கிறது.

திரும்பவும் அவனுடைய அசைவில் உடல் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் துடிக்கத் தொடங்க, அவனுடைய வேகம் இப்போது பல மடங்கு அதிகரித்திருந்தது.

சீற்ற ஒலியோடு அவளுக்குள் அசைந்தவன், கடைசியாக அவளுக்குள் உயிர் நீரைச் சீறிப் பாயவிட்டு அவள் மீது விழ, அதற்கு மேல் இயங்க இருவருக்குமே சக்தி இருக்கவில்லை. இருவருமே உறக்கத்திற்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த நித்தியா மெதுவாக விழிகளைத் திறக்க, மார்பில் மெல்லிய சுக வதை.

குழப்பத்தோடு புருவங்கள் சுருங்க குனிந்து பார்க்க

அங்கே அவள் கணவன், குழந்தை போல அவளுடைய கனியில் ஒன்றை வாயில் வைத்தவாறு உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போதுதான் அன்று மதியம் நடந்தது அனைத்தும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவளுக்கு நினைவு வர, அவளால் நடந்ததை நம்பக் கூட முடியவில்லை.

மெதுவாக அவனுடைய வாயில் கிடந்த தன் ஒற்றைக் கனியை இழுத்து எடுத்தவள், திரும்பி நேரத்தைப் பார்தாள்.

மாலை ஆறு மணி ஆகியிருந்தது.

எழுந்து குளியலறைக்குச் சென்றவளுக்கு திரும்பவும் உடல் அவனுடைய அணைப்புக்காக ஏங்கியது. அவன் கரங்கள் பட்ட பொற் குடங்கள் கனத்தன. இன்ப வலி கண்டன. அதன் முனையில் அவன் உதடுகளுக்கான குறுகுறுப்பு. உதடுகளைக் கடித்தவள், குளியலறைக்குள் சென்று ஆடைகளைப் பரபரவென்று கழைந்த விட்டுக் கண்ணாடியில் பார்த்தாள்.

அழகு கூடியிருப்பது போலத் தோன்றியது நித்தியாவுக்கு. அதுவும் அவளுடைய பெண்மை கூறும் கனிகள் ஒரு சுற்றுப் பெருத்திருப்பது புரிய வியந்தவளாக அவற்றைப் பற்றிப் பார்த்தாள். சுட்டது. வலித்தது. சுகமாய் இருந்தது. அதன் முனைகளோ நிறம் மாறி நீண்டிருந்தன. அங்கே விமலநாதன் வாய் வைத்து சப்பியது நினைவுக்கு வர, பெண்மைக்குள் தேன் கசிந்தது.

நினைப்பே பித்தம் கொள்ளச் செய்ய, கொஞ்சமாக அக் கனிகளை அழுத்திக் கொடுத்தாள். அவன் கைவைத்த சுகம் இல்லை. திரும்பவும் அவனுடையை உதடுகளுக்காக ஏங்கின. அவை மட்டும்தானா? வெட்கத்தோடு நினைத்தவள், அதற்கு மேல் கண்ணாடி பார்க்க வெட்கம் கொண்டு குளித்து ஆடை மாற்றி சத்தம் எழுப்பாமல் சமையலறைக்கு வந்தாள்.

அன்று மதியம் அவளும் சரியாக சாப்பிடவில்லை. அவனும் சாப்பிடவில்லை. காய்ச்சலில் கிடந்த மனுஷன்.

காய்ச்சலில் கிடந்தது போலவா நடந்து கொண்டான். நினைக்கும் போதே வெட்கம் அவளை சூழ்ந்தது.

அனாலும் அவன் ரொம்ப மோசம். வயசு முப்பதஞ்சு ஆச்சு. ஆனா அந்த வயசுக் காரன் போலவா நடந்து கிட்டாறு. இருபத்தஞ்சு வயசு வாலிபன் போலத்தான் செஞ்சாரு. அம்மாடி எம்பிட்டு வேகம் அவர் கிட்ட. பெருமை வந்தது அவளுக்கு.

தன் கணவனை நினைத்து வியந்தவாறே நினைத்தவாறே சமையலை செய்து கொண்டிருக்க, விமலநாதன் எழுந்து வந்தான்.

“நித்திமா.. என்ன பண்றே..” அவன் குரல் கேட்டதும், திரும்பிப் பார்த்தாள் நித்தியா. அங்கே இடையில் மட்டும் லுங்கி கட்டி, வெற்று மேலோடு வந்து நின்றவனைக் கண்டதும் வெட்கம் வர,

“எந்திரிச்சிட்டீங்களா மாமா... இதோ சாப்பாடு முடிஞ்சிரும்... கொஞ்சம் வெய்ட் பண்ணுங்க... இப்ப காய்ச்சல் எப்படி இருக்கு?” அவள் கேட்க, அவளை நெருங்கியவாறு,

“செஞ்ச எக்சசைஸ்ல காய்ச்சல் போயிடுச்சு நித்திமா... உனக்கு காயம் எப்படி இருக்கு?” கேட்டவாறு அவளை நெருங்கினான் விமலநாதன்.

இதயம் படபடத்தது நித்தியாவுக்கு.

“ம்... காயம் ஒன்னும் ஆகல மாமா...”

“நிஜமாவா...

“ம்...” அவள் சொல்ல அவளை சமையல் மேடையோடு சிறைப்பிடித்தான் விமலநாதன்.

“என்ன பண்றீங்க மாமா... சமைச்சிட்டிருக்கேன்...”

“அது பாத்தாலே தெரியுதே...” சொன்னவன் அவள் முகம் நோக்கிக் குனிந்தவன் லபக் என்று அவளுடைய உதடுகளைத் தன் உதடுகளால் அள்ளி எடுத்துக் கொண்டான். கடித்தான். சப்பினான். சுவைத்தான். பின் உறிஞ்சி விடுவித்தவன்,

அவளோ அந்த முத்தத்தில் வெட்டிகித் தலை குனிய அவளுடைய நாடியைப் பற்றித் தூக்கியவன்,

“என்மேல கோபம் இல்லையே...?” என்றான் கிசுகிசுப்பாக.

“எதுக்கு?”

‘ம்... இன்னிக்கு உன்ன முழுசா எடுத்துகிட்டதுக்கு...” அதைக் கேட்டதும் இவள் முகம் செவ்வானமாக சிவந்து போனது.

“என்னடி அமைதியா இருக்கே... உனக்கு கோபம் இல்லையே...”

“ஐயோ இல்ல மாமா...”

‘அப்போ பிடிச்சிருந்துச்சா...”

“ம்...”

“அப்போ தினம் தினம் கிடைக்குமாடி...” அவன் கேட்க தன் முகத்தைக் கரங்களால் மூடிக்கொண்டாள் நித்தியா.

“மாமா.. என்ன மாமா இப்படிலாம் கேக்கறீங்க...” அவள் சிணுங்க, அந்த சிணுங்கலை ரசித்தான் விமலநாதன்.

உடனே அவளுடைய கரத்தை விலக்கியவன்,

“சொல்லு நித்தி...”

“ம்...” சொன்னவள் உதடுகள் கடிக்க, அவளை இழுத்து இறுக அணைத்தான் விமலநாதன்.

“ஷ்... மாமா என்ன பண்றீங்க...” அவள் சிணுங்க, அவளை விட்டு விலகினான் விமலநாதன்.

“நா ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் நித்திமா. அதுவும் இன்னிக்கு... ரொம்ப தாங்ஸ்டி... இப்படி கிடைக்கும்னு தெரிஞ்சிருந்தா முன்னாடியே காய்ச்சலில் படுத்திருப்பேன்” அவன் சொல்ல, மேலும் முகம் சிவந்து அவன் மார்பில் மெல்லிய அடி வைத்தாள் நித்தியா. பின் முகம் வாடியவளாக அவனைப் பார்த்தவள்,

“மாமா... நா உங்க கிட்ட ஒன்னு சொல்லணும்...”

“சொல்லுடி...”

“எனக்கு... உங்களை புடிச்சிருக்கு... ஆனா...”

“ஆனா...”

“காதல்... அது எதுவும் வரல...” என்றாள் கண்களில் கண்ணீர் முட்ட. அதைக் கேட்டு சிரித்தவன்,

“ஹே... நம்ம நாட்டில நிறைய திருமணங்கள் காதல் இல்லாமதான் நடக்குது. அதுக்கு அப்புறமா ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சுகிட்டு காதலோட வாழ்றதில்லையா... அது போலதான் நாமளும். உனக்கு இப்போதைக்கு என் மேல காதல் இல்லாம இருக்கலாம். ஆனா காதலே வராதுன்னு சொல்ல முடியாதில்ல...” என்றவன் அவள் மேலும் முகம் கசங்கி இருப்பதைக் கண்டு அவளை இழுத்துச் சென்று அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து அவளை மடியில் வைத்து,

“நானும்தான் சரிதாவை காதலிச்சேன். கல்யாணம் கட்டிகிட்டேன். அதுக்கு அப்புறமா இப்ப உன்னை காதலிக்கலையா. அப்படித்தான்டி. ஒத்தருக்கு ஒவ்வொரு டைம் எடுக்கும். நிச்சயமா என்னோட காதல் உன்னை மாத்தும் நித்திமா...” அவன் சொல்ல, அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள் நித்தியா.

“நிஜமா நா மாறிடுவேனா மாமா. சத்தியனை

மறந்திடுவேனா...?” அவள் கேட்க ஒரு கணம் விமலநாதனின் முகம் மாறியது. பின் புன்னகைத்தவன்,

“இன்னிக்கு மூனு வாட்டி பண்ணினோம்ல. நீ அப்போ அந்த சத்தியனை நினைச்சேயா...?” அவன் கேட்க யோசித்தாள் நித்தியா.

ஒரு வாட்டிதான் நினைச்சாள். அவசர அவசரமாக சேர்ந்த உறவுக்கும், ஆர அமர உரிமை கொண்டவன் அணைச்சுக்கிட்ட சுகத்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை மட்டும்தான் நினைத்தாள். மற்றும் படி முழுக்க முழுக்க விமலநாதன்தான் நிறைஞ்சிருந்தான்.

முகம் மலர, இல்லை என்றாள் நித்தியா.

“மாறிடும்டி... நீ மாறலைன்னாலும், என்னோட அன்பு உன்னை மாத்திரும்...”

“ஏன் மாமா. உங்களால எப்படி அக்காவை மறக்க முடிஞ்சுது. என்னை எப்படி காதலிக்கிறேன்னு சொல்றீங்க...”

“சரிதாவை மறக்கிறதா? அப்படி இல்லடி. மொத காதல் யாருக்கும் மறக்காது. உனக்கு சத்தியனை மறக்க முடியாது. அதே போல எனக்கு என் சரிதாவை மறக்க முடியாது. ஆனா காலம் நம்மை இணைச்சு வச்சிருச்சு. அதுக்குன்னு ஒரு கணக்கிருக்கில்ல. நாம பிறந்ததே வாழத்தான் நித்திமா. அதை வாழ்றதில என்ன இருக்கு. நாம ஒன்ன நினைச்சோம். விதி இன்னொன்ன நினைச்சிருச்சு. நமக்குள்ள நிறைய பொருத்தம் இல்ல. ஆனா, உடல் பொறுத்தம் பக்காவா இருக்கில்ல. அது நம்ம வாழ வைக்கும் நித்தி...” அவன் சொல்ல அவனை வியந்து பார்த்தாள் நித்தியா.

“அது நம்மை சந்தோஷமா வச்சிருக்குமா மாமா...?”

“நிறைய விவாகரத்து நடக்குது ஏன் தெரியுமா? புருஷனால பொண்டாட்டிய திருப்தி படுத்த முடியிறதில்லை. பொண்டாட்டியாலும் புருஷனை திருப்தி படுத்த முடியிறதில்ல. நிறைய எதிர்பார்ப்புகள் ஆசைகள் தோத்துப் போறப்பதான், வாழ்க்கை நரகமாயிடுது. படுக்கை சுகம் மட்டும் திகட்ட திகட்ட திருப்தியா கிடைக்கும்னு வச்சுக்கோ. ஒரு பய கோர்ட்டு வாசலை தாண்ட மாட்டான்...” சொன்னவன், அவளுடைய கனிகளைப் பற்றி, மெதுவாக கசக்கத் தொடங்க, சட்டென்று அவன் கரத்தை தடுத்தாள் நித்தியா.

“மாமா.... என்ன பண்றீங்க...”

“பாத்தா எப்படித் தெரியுது...”

“ஐயோ அடுப்பில இட்டலி வேகுது...”

“இங்க நான் வேகறேன்டி...”

“இது சமையல் கட்டு மாமா...”

“ஏன் இங்க பண்ண கூடாதுன்னு ஏதாச்சும் இருக்காடி..?”

“வெளயாடாதீங்க மாமா... வேலை செய்றவங்க யாராச்சும் வந்திடப் போறாங்க..”

“யாரும் வர மாட்டாங்க. ஒன் வீக் எல்லாருக்கும் ஊருக்குப் போறேன்னு பொய் சொல்லி லீவு கொடுத்திட்டேன். இஷ்டப் பட்ட நேரம், இஷ்டப் பட்ட இடத்தில பிடிச்சாப்ல இருக்கணும். நிறைய கற்பனைகளை மனசில தேக்கி வச்சிருக்கேன்டி...” சொன்னவன் தன் முகத்தை அவளுடைய இரட்டைக் கோபுரங்களில் வைத்துப் புரட்டியவன்,

“நாம ஒவ்வொரு சனியும் எண்ணெய் குளியல் பண்ணனும்டி..”

“பிடிக்குமா மாமா?”

“பிடிக்குமாவா...?” கேட்டவன் அன்றைக்கு கற்பனையில் நினைத்ததை அவளுக்குச் சொல்ல, முகம் செவ்வானம் ஆனது அவளுக்கு.

“சீ... அப்படி எல்லாமா நினைச்சீங்க...”

“ஏன்டி தப்பா?” கேட்டவன், நறுக் என்று ஒரு குனியைக் கடிக்க துள்ளினாள் நித்தியா.

“மாமா... இட்லி மாமா...”

“அதத்தான்டி இப்ப கடிச்சு சாப்பிடப் போறேன்...”

“ஐயோ மாமா... இருங்க... அடுப்பையாவது நிறுத்திட்டு வர்ரேன்...” அவள் சொல்ல, அதுவரை கசக்கியிருந்த கனிகளை விடுவித்தான் விமலநாதன்.

“சரி போய் நிறுத்திட்டு வா...” சொல்ல, ஓடிப்போய் அடுப்பை நிறுத்திட்டு திரும்பி விமலநாதனைப் பார்த்தாள்.

அவனோ கரங்களை விரித்து, வாடி என்றான்.

இப்போது மறுக்கவில்லை நித்தியா. அவனை நோக்கிச் செல்ல, தனக்கு இரு பக்கமும் கால்களைப் போட்டு அமர வைத்தான் விமலநாதன்.

அமர்ந்தவளை இறுத்து அணைத்துக் கொண்டவன், அவள் முகத்தைப் பற்றிக் குனிய வைத்து அவளுடைய

உதடுகளோடு தன் உதடுகளைப் பொருத்தி ஆழமான முத்தம் ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

அவளும் மறுக்கவில்லை. எச்சில் தெறிக்க இருவரும் மாறி மாறி உதடுகளைக் கடிப்பதும் சப்புவதும், நக்குவதுமாகக் கிடக்க, நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு, அவளுடைய தடுகளை விடுவித்தவனின் கரங்கள், அவள் அணிந்திருந்த சுரிதாருக்குள் நுழைய முயன்றது.

“ஏன்டி இப்படி டைட்டா போட்டு படுத்திறே. கையே நுழைய மாட்டேங்குது...” ரொன்னவன், சிரமப்பட்டு உள்ளே நுழைத்துக் கொத்தாய் பற்றிக்கொள்ள. நித்தியாவுக்கு வலித்தது.

“ஷ்.... ஆ...” சுகவலியில் அவள் முனங்க.

“என்னடி வலிக்குதா?”

“ம்...”

“ஏன்டி?” தெரிந்தும் கேட்டான்.

“பின்னே, நேத்து முழுக்க அங்கதான் உங்க கையும் வாயும் இருந்துச்சு...” அவள் சொல்ல, நறுக் என்று அந்தக் கனியின் முனையை நுள்ள, துள்ளினாள் நித்தியா.

“அவுச்.. மாமா.. வலிக்குது...” சிணுங்க, பைத்தியம் ஆனான் விமலநாதன்.

மறு கணம் அவளுடைய சுரிதார் டாப்பைக் கழற்ற, சிக் என்று கவ்விப்பிடித்த சுரிதார் கழற மறுத்தது.

“இனிமே சேலை கட்டு நித்திமா... அப்பதான், ஈசியா இருக்கும்...” அவன் சொல்ல, சிரித்தவாறு அவனுக்கு உதவியாக சுரிதாரைக் கழற்றி எறிந்தாள் நித்தியா.

அங்கே இரண்டு மாம்பழங்களும், அதன் கூட்டுக்குள் சிக்க முடியாமல் விழிபிதுங்கி நின்றிருந்தன.

“உனக்கு பதுசு வாங்கணும்டி...” ஆசையாக அள்ளி எடுத்து வருடியவாறு அவன் சொல்ல,

“ஏன்... நல்லா தானே இருக்கு..” என்றாள் தன்னை குனிந்து பார்த்தவாறு.

“ம்கூம்... இரண்டு சைஸ் பெருசா வாங்கணும். பாரு எப்படி பிதுங்கி கிடக்குன்னு...” சொன்னவன் அள்ளி எடுத்துக் கசக்க,

“ஷ்.. மாமா மெதுவா..” முனங்கினாள் நித்தியா.

“முடியலடி... உன்ன பாத்தா வெறி தானா வருது...” அவன் பிராவை மீறித் துருத்திக் கிடந்த காம்புகளைச் சுரண்டியவாறு சொல்ல, தவித்தாள் நித்தியா.

“மாமா...” அவன் உதடுகள் வைத்து உறிஞ்சுவதை ரசித்தவாறு அழைத்தாள் நித்தியா.

“ம்..”

“மாமா... அக்கா உங்க வேகத்தை எப்படித் தாங்கினாங்க?” நிஜமாகவே அறியும் ஆவலோடு கேட்டாள் நித்தியா.

குனிந்து அவள் இரட்டைக் கோபுரங்களில் முத்தம் பதித்து விலகியவன் பிராவோடு சேர்த்து முலைக் காம்புகளை நசித்து உருட்டியவாறு,

“சரிதாவுக்கு இதில பெரிய ஆர்வம் இருந்ததில்லை நித்திமா..” அவன் சொல்ல திகைத்தாள் நித்தியா.

“என்ன சொல்றீங்க மாமா...”

“ஆமாடி... அவ மேல மட்டும்தான் தொட விடுவா. கீழ எல்லாம் நான் பாத்ததே இல்ல. போட்டிருக்கிற டிரசை கழற்றவே விட மாட்டா... அவளை நா முழுசா பாக்கலடி...” அவன் சொல்ல திகைத்தாள் நித்தியா.

“நிஜமாவா?”

“ஆமாடி... ரொம்ப வாட்டி அவளை முழுசா பாக்க ஆசைப்பட்டு ட்ரை பண்ணி இருக்கேன். ஆனா அவ விடல... அப்புறம்தான் தெரிஞ்சிச்சு, அவளுக்கு இதில பெரிசா இன்டரஸ்ட் இல்லைன்னு. எனக்கு வேற இது ரொம்ப புடிக்குமா”

“எது... ரொம்ப புடிக்குமா?” அவன் கரங்கள் கசக்கும் சுகத்தில் விழிகள் சொருகக் கேட்டாள் நித்தியா.

“இப்படி... விதம் விதமா... பொண்டாட்டி கூட” என்றவன் அவள் காதுக்குள் குனிந்து பச்சையாகச் சொல்ல, ஏனோ நித்தியாவுக்கு சிலிர்த்தது.

இப்போது விமலநாதனின் கரங்கள், நித்தியாவின் கவசத்திற்குள் நுழைந்து பச்சையாக அவற்றைப் பற்றிக் கசக்க, இப்போது வலி குறைந்து இதம் பரவியது அங்கே.

“ம்... நல்லா இருக்கு மாமா...” அவள் சொல்ல மேலும் கசக்கி எடுத்தான் விமலநாதன்.

“ஏன் மாமா, திருமணத்துக்கு முன்னாடி அக்காவை தொடலையா நீங்க...?”

“இல்லடி... தொட ட்ரை பண்ணி இருக்கேன். அவதான் விடல. சரி திருமணத்துக்கு அப்புறமா மொத்தமா தொட்டுக்கலாம்னு நினைச்சுன். எப்படிலாம் அவளை தொடணும்னு கற்பனையில எல்லாம் யோசிச்சு வச்சிருந்தேன்.” அவன் சொல்ல,

“எப்படிலாம் யோசிச்சு வச்சிருந்தீங்க மாமா...?”

“ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொன்னா செஞ்சு காமிக்கிறேன் கத்துக்கோ..” சொன்னவன் கரங்களைப் பின்னால் எடுத்துச் சென்று பிராவின் ஹூக்கை அவிழ்க்க கையோடு வந்தது பிரா. அதையும் கழற்றி வீசியவன், இமைக்காமல் மினுமினுத்த அந்த கனிகளைப் பார்த்தான்.

“செம அழகுடி...” என்றவன் ஆசை திரும் வரை கசக்கிப் பிழிந்தான். அதன் மொட்டைப் பற்றி இழுத்தான். உருட்டினான். பசு மாட்டில் பால் கறப்பது போலக் கறந்து விட்டான்.

“என்னடி இவ்வளவு ட்ரை பண்ணினாலும் ஒன்னும் வரமாட்டேங்குது...” குறைபட்டான் விமலநாதன்.

“என்ன வரமாட்டேங்குது..”

“அமிர்தம்தான்...”

“சீ...” அவள் வெட்கத்தில் சிணுங்க, லபக் என்று ஒன்றை வாயில் எடுத்து உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினான் விமலநாதன்.

முன் தினம் நடந்த உறவில் இருந்தே அவனுக்கு அதன் மீது அலாதி பிரியம் என்பதைக் கண்டுகொண்டாள் நித்தியா. அதைத் தொட்டால் போதும். அவனுடைய ஆண்மை விழித்துக் கொள்ளும்.

இப்போதும் அவனுடைய ஆண்மை லுங்கியை மீறி நீட்டிக் கொண்டிருப்பதை அவளுடைய அடி வயிறு உணர்ந்து கொள்ள, இப்போது தயக்கம் உதறி அதைப் பற்றிக்கொண்டாள் நித்தியா.

அவனோ அவசரமாக தன் லுங்கியை அவிழ்த்து கம்பீர ஆண்மகனை வெளியே எடுத்து விட, மாநிறத்தில் நரம்போடி உருண்டு திரண்ட அந்த எட்டங்குல வீர மகனில் கரம் பட்டதும் உடல் சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

அவனோ அவளுடைய கனியில் உதடுகளை வைத்துச் சப்பியவாறு அவள் கரங்களின் மீது தன் கரத்தை வைத்து, மேலும் கீழும் அசைத்து தன் விருப்பத்தைச் சொல்ல, ஆசிரியன் சொல் தட்டாத மாணவியாக, இரண்டு கரங்களாலும் மேலும் கீழும் உருவி விட்டாள் நித்தியா.

துடித்தான் விமலநாதன். அதைப் பற்களாலும் நாவாலும் அவளுடைய பெண் கனி முனையில் காட்ட துடித்தாள் நித்தியா.

“ஷ்... ஆ... மாமா... ம்... நல்லா இருக்கு மாமா...” அவள்

தவிக்க, இப்போது ஒற்றைக் கரத்தால் கனியைப் பிதுக்கி, உதடுகளால் குடித்தவாறு மறு கரத்தை அவளுடைய சுரிதார் பாட்டமிற்குள் நுழைக்க, அவளும் பதமாக அவனுக்கு வழி விட, சுலபமாகவே கரம் உள்ளே சென்றது.

அவனுடைய விரல் ஆசையோடு அவளுடைய சங்குப் பூவை வருடி, அங்கே வளர்ந்து மென் முடிகளை இழுத்து விட்டு அவளுக்கு சுகம் கொடுத்து, பின் பெண்மையின் வெடிப்பில் சுட்டு விரலால் தேய்த்து அவளைக் கிறங்க வைத்தான். பின் அந்தச் சங்குப் பூவை அள்ளி எடுத்துக் கசக்கினான்.

அதன் சுகம் தாங்க முடியாமல் துடித்தாள் நித்தியா.

“மாமா... ஷ்...” அவள் துடிக்க, அவளுடைய மகரந்தத் தேன் சிந்தும் ஆழ் துளைக் கிணற்றில் நடுவிரலை நுழைக்க, அதற்கு மேல் நித்தியாவால் முடியவில்லை.

“மாமா... எனக்கு நீங்க வேணும்...” அவள் துடிக்க, மறு கணம் அவளுடைய சுரிதார் பாட்டம் கழற்றி எறியப் பட்டது. கூடவே அவனுடைய லுங்கியும்.

அங்கே நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்த செங்கோலைக் கண்டவளுக்கு மூச்சை அடைத்தது. இப்போதுதான் அதைச் சரியாகப் பார்க்கிறாள். பார்த்ததுமே கர்வம் கொண்டாள் நித்தியா.

விமலநாதனோ, தன் ஆண்மையைக் கரத்தால் பற்றி, ஆட்டிக் காட்டியவாறே,

“டேஸ்ட் பண்றியா நித்திமா..” கேட்க மறுக்கவில்லை அவள். ஆசையோடு அவனுக்கு முன்னால் மண்டியிட்டு அமர்ந்தவள், தன் செம் பவள உதடுகளால், அந்த செங்கோலை எடுத்து சுவைக்கத் தொடங்க மின்னல் வெட்டியது விமலநாதனுக்கு.

“ஆஆஆஆம்... அப்படித்தான்டி... மெல்லக் கடிச்சு டேஸ்ட் பண்ணு நித்திமா...” சொன்னவன் அவளுடைய தலையைப் பற்றித் தன் ஆண்மையை முழுதாக அவளுடைய வாய்க்குள் திணிக்க, தொண்டை வரை முட்டி வந்தது அவனுடைய ஆண்மை.

“ம்... ஆஆஆஆ... ஷ்...” அவன் துடிக்க, அவளோ தன் எச்சிலாலும், நாக்காலும் அந்த ஆண்மைக்கு அபிஷேகம் செய்து பாபவிமோஷனம் கொடுக்க, நடுங்கினான் விமலநாதன்.

ஒரு கட்டத்தில் வெடிக்கப் போகிறோம் என்பது தெரிந்ததும், அவள் முகத்தைத் தன் வீரக் கோலிடமிருந்து

விலக்கியவன் அவளை இழுத்து தன் மடியில் அமர வைத்து அவளுடைய உதடுகளை அள்ளி எடுத்து முத்தமிட்டான்.

அதற்குப் பிறகு அவளை மேலும் நெருக்கமாக அமர வைத்து தன் ஆண்மையைப் பற்றி அதன் இணையிடம் சேர்த்து வைக்க முயன்றான்.

முதன் முறை போல அல்லாமல், இப்போது கொஞ்சம் சுலபமாகவே அவளுக்குள் நுழைய, அவளை ஒரு இழுவையில் தன் முழு ஆண்மையையும் அவளுக்குள் புதைத்திட, துள்ளினாள் நித்தியா.

அவனுடைய ஆண்மை கர்ப்பவாசலில் தொட்டு நிற்பதை உணர்ந்தவளுக்கு உச்சம் வெடித்து விடும் போலத் தோன்றியது.

“ஆஆஆஆஹ்... மாமா... ம்...” அவள் துடிக்க,

“அசைடி...” என்றான் விமலநாதன். கூடவே அவளுடைய இடையைப் பற்றி அசைய வைக்க, ரிதம் புரிந்து தன் இடையை அசைத்து அசைத்த அவனை உள்வாங்கியவளுக்கு அந்தப் பெரிய கஜகோலின் வலிமையில் பெண்மையின் உட் சுவர் உராயும் வேகத்தில் நீர் பயங்கரமாக சுரக்கத் தொடங்க. அவளுடைய மகரந்த மொட்டோ அந்த ஆண்மையின் மீது முட்டி மோத, ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் முடியாமலம்,

“மாமா... என்னால முடியல மாமா...” அவள் துடிக்க,

“அசைடி... பலமா அசை...” சொன்னவனின் கரம் பலமாக அவளுடைய பிட்டத்தில் அடிக்க,

“மாமாஆஆஆஆஆ” என்று உச்சத்தில் அலறி அந்த வீட்டையே கிடுகிடுக்க வைத்தாள் நித்தியா.

ஆனால் விமலநாதனோ தன் அசைவை நிறுத்தினானில்லை. நித்தியாவுக்கோ அவள் அனுபவித்த அந்த உணர்ச்சியில் முகம் சிவந்து அத்தனை சக்தியும் போன நிலையில், மயங்கியவளாக அவன் தோளில் சரிய, அடுத்த கணம் தன் ஆண்மையை விலக்காமல் அவளைத் தன்னோடு அணைத்துத் தூக்கியவாறு எழுந்தான்.

அங்கிருந்த மேசையில் இருந்த பொருட்களைத் தட்டிவிட்டு அவளை அதில் அமர்த்தியவன், கால்களை இழுத்துத் தன் இடையை அணைக்குமாறு வைத்தவன், உள்ளே வீறுகொண்டு வெடிக்கத் தயாரான ஆண்மையை அவளுக்குள் பலமாகப் புதைத்துப் புதைத்து வெளியே எடுக்க, அந்த அசைவில் அவளுடைய கனிகள்

குலுங்கின.

அதைக் கண்டதும் அவனுக்கு மேலும் வெறியானது.

அவளுடைய கரத்தைப் பற்றி குலுங்கும் கனியின் மீது வைத்தவன்,

“கசக்கு நித்திமா...” என்றான். அவளுக்கோ இயங்கும் சக்தியே இருக்கவில்லை. ஆனாலும் அவனுக்கா அவள் கசக்க, விமலநாதனின் மறு கரம் மறு கனியைக் கசக்கின. பிதுக்கின. முலைக் காம்பை இழுத்து இழுத்து விட்டன. பிதுக்கிப் பார்த்தது.

“நித்திமா...”

“மாமா...”

“இதில நான் பால் குடிக்கணும்...”

“ஆ... மாமா...”

“நிறையக் குடிக்கணும்டி...”

“ஷ்... மாமா...” என்றவளுக்கு அவனுடைய ஆண்மை உள்ளே சென்று முட்ட முட்ட பைத்தியம் பிடிக்கும் போலானது.

“ஆ... மாமா... என்னால முடியல மாமா...” அவளுக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. உச்சத்தில் சென்றடையும் இன்ப உணர்ச்சியோடு அவளால் பேராட முடியவில்லை. முதல் கண்ட உச்சத்தையே அவளால் தாள முடியவில்லை. இதில் இரண்டாவதை சந்தித்தால் அவள் செத்து விடுவாள்.

ஆனால் விமலநாதனோ விடாமல் அவளுக்குள் பலமாக அசைந்தான். ஒரு கட்டத்தில் கனியோடு விளையாடிய கரத்தைக் கீழிறக்கி, அவளுடைய உணர்ச்சி மொட்டைக் கசக்கத் தொடங்க, துடித்துவிட்டாள் நித்தியா.

உள்ளே வெடித்த இன்ப வெடியைத் தாங்குவதற்கு சக்தியின்றி சத்தியனைத் தள்ளிவிட முயன்றாள்.

ஆனால் அவனோ கிடுக்குப் பிடியாக அவளைப் பித்தவாறு தன் ஆண்மையை வெளியே எடுத்த எடுத்து அவளுக்குள் உள்ளே அனுப்ப, பெருவிரலோ அவளுடைய மகரந்த மொட்டைக் கசக்கிப் பிழிய,

“மாமா.... முடியல மாமா... ஐயோ... என்னை விட்டிடுங்க... ஆஆஆஆஹ்... ம்... மாமா... பிளீஸ... என்னை விடுங்க... முடியல... ஆஆஆஆ ஆஆஆவ்... ம்..... ஆஆஆஆஆஆஆஆவ்...” அவள் வெடித்துக் கதறி இரண்டாம் முறையும் உச்சம் காண்டவள், கிட்டத்தட்ட

மயங்கியே விட்டாள்.

அப்படியே அவளை விட்டு விலகாமல், அவளை அணைத்தவாறே அசுவாசப் படுத்தியவன்,

“இட்ஸ் ஓக்கேடி.. ஓகே... ஒன்னுமில்ல...” சொன்னவன், சட்டென்று தன் ஆண்மையை வெளியே எடுத்து அவள் பெண்மையை நோக்கிக் குனிந்தான்.

நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது பெண்மை.

ஆசையோடு அந்தப் பெண்மையில் வாய் வைத்து சுவைத்து சுத்தம் செய்தவன், மகர்நத மொட்டை மெதுவாகக் கடித்து இழுத்தான் சுவைத்தான். பின் எழுந்து திரும்பவும் தன் நீண்ட ஆயுதத்தை அதன் இருப்பிடம் சேர்த்து பலமடங்கு வேகத்தில் இயங்கியவன், கடைசியாக இரட்டைக் கனிகளையும் தன் கரங்களில் எடுத்துப் பலம் முழுவதையும் சேர்த்துக் கசக்கிப் பிழிந்தவன், கடைசியாக ஒரு வழியாகத் தன் வெண்குருதியை அவளுக்குள் நிறைத்து அவள் மீதே சரிய, நித்தியாவால் அசையக் கூட முடியவில்லை.

அந்தளவுக்கு அவள் சக்தி அனைத்தும் உறிஞ்சப்பட்டிருந்தன.

(20)

பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பிடிகு.

சமையல் கட்டில் பாத்திரங்களை கழுவிக் கவிழ்த்து வைத்துக்கொண்டிருந்த நித்தியாவைப் பின்னால் இருந்து அணைத்தான் விமலநாதன்.

“ஐயோ... என்னங்க பண்றீங்க...” அவள் சிணுங்க, அவளுடய கழுத்து வளைவில் தன் முகத்தைப் புதைத்த விமலநாதன் எண்ணெய் கிண்ணத்தை அவளுக்குப் பக்கத்தில் வைக்க விழிகளை விரித்தாள் நித்தியா.

“என்ன மாமா இது?

“பாத்தா தெரியல? இன்னிக்கு சனிக் கிழமை. எண்ணெய் குளியல்.” கண்ணடித்தவன். புறாக்களை அழுத்த,, தடுத்தாள் நித்தியா.

“ஏங்க... உங்களுக்கு இப்ப ஐம்பது வயசாச்சு... இனி இதையெல்லாம் குறைச்சுக்கோங்க...” அவள் சொல்ல,

“யாருடி சொன்னா எனக்கு வயசாச்சுன்னு? ஒவ்வொரு வருஷமா புள்ளை கொடுக்க நான் ரெடியாத்தான் இருக்கேன். நீதான் மூனோட நிறுத்திட்டே.” சொன்னவனின் கரங்கள் பச்சையாக அவள் கனிகளைப் பற்றிக் கொள்ள, அந்த வயதிலும் சிலிர்த்தாள் நித்தியா.

“ஷ்... இருங்க மாமா. முதல்ல பசங்கள பாத்துட்டு வர்ரேன்...” அவள் விலக முயல,

“நா எல்லாம் பாத்துட்டேன். வெளியே விளையாட போய்ட்டாங்க. இப்ப இந்த வீட்ல இருக்கிறது நீயும் நானும்தான். வாடி... எண்ணெய் பூசி விடுறேன்...” சொன்ன விமலநாதன் நித்தியாவைத் தன் கரங்களில் ஏந்தியவாறு குளியல் அறைக்குச் சென்றான்.

அவர்கள் திருமணம் முடித்து பதினைஞ்சு வருஷம் ஓடிடுச்சு. எப்படி ஓடிச்சுன்னு கேட்டா தெரியல.

இருவருக்குமான முதல் உறவிலேயே நித்தியா கருவுற்றாள். தான் கருவுற்றதை அறிந்ததும் அவளால் தன் மகிழ்ச்சியைத் தாங்கிக்கவே முடியவில்லை. முதலில் விமலநாதனைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். அவளுடைய வலியைப் புரிந்து அவனும் அவளைத்

தட்டிக் கொடுத்தான்.

செய்தி கேட்டு ஓடிவந்த பானுரேகா தணிகாசலத்தை அவள் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. அவளுக்கு அவர்களின் முகத்தில் விழிக்கவே பிடிக்கவில்லை. இரக்கமே இல்லாமல் அவர்களை வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லிவிட்டாள் நித்தியா. அவர்கள் அழுது கரைந்தும் அவள் மனது இரங்கவில்லை.

விமலநாதன்தான் எவ்வளவோ பேசிப் பார்த்தான். நித்தியா அவர்களைப் பார்க்க மறுத்தாள்.

வேறு வழியில்லாமல் அவளுக்கு, கொஞ்சம் அவளுக்கு டைம் கொடுக்கச் சொல்லி வேண்டிக்கொண்டான். அவர்களும் கனத்த மனத்தோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். நித்தியா அன்னபூரணியோடு மட்டும்தான் நெருங்கினாள்.

விமலநாதன் அவளுடைய மனத்தை மாற்ற முயன்று அந்த விஷயத்தில் மட்டும் தோற்றான். இதற்கிடையில் விமலநாதனின் நண்பன் ஒருவன் லண்டனில் ஒரு கம்பனி திறந்திருக்க, அதற்கு மேற்பார்வை பார்க்க ஒருத்தர் வேண்டும் என்று இவனிடம் கேட்டிருந்தான்.

அதைப் பற்றிக்கொண்டாள் நித்தியா. இங்கே இருந்தால், அடிக்கடி பானுரேகாவும் தணிகாசலமும் அவளைப் பார்க்க வருவார்கள். இதுவே லண்டனுக்கு போனால் அந்த சிக்கல் இல்லைன்னு, விமலநாதனை நச்சரித்து லண்டன் வந்து சேர்ந்தாள்.

மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்ற பிறகுதான் நித்தியா தன்னைப் பெத்தவங்களை பார்க்க சம்மதித்தாள். அதற்கு காரணமம் விமலநாதன்தான்.

“நித்திமா... உன்னோட கோபம் புரியுதுடா... ஆனா பெத்தவங்களா அவங்களையும் யோசிச்சு பாக்கணும்ல. நீயே சொல்லு, நாம நம்ம பசங்களுக்கு எல்லாமே பெஸ்ட்டா இருக்கணும்னுதானே யோசிக்கறோம். அப்படித்தானே அத்தையும் மாமாவும் யோசிச்சிருப்பாங்க... அந்த நேரத்தில உன்னோட காதல் அவங்களுக்கு குழந்தைத் தனமா இருந்திருக்கும். யோசிச்சு பாரு, உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சேம் ஏஜ். படிப்பையும் முடிக்கல. நிம்மதியா வாழ்ந்திருக்க முடியுமா. நல்ல வேலையில சேர்ந்திருக்க முடியுமா. யோசிச்சு பாரு நித்திமா...”

மெல்ல மெல்ல அவங்க மெல இருந்த வெறுப்பை போக்க வைத்தான். அதன் பிறகு உழைத்த வரைக்கும் போதும்னு, பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு மூட்டை

முடிச்சுகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பெத்தவங்களை போய் பார்த்தாள் நித்தியா.

அவளைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடினார்கள் பானுரேகாவும் தணிகாசலமும்.

அதற்குப் பிறகு எல்லாம் சரியானது. ஆனாலும் அடி மனசில் பதிந்திருந்த சத்தியனின் நினைவு மட்டும் முணுமுணுப்பாக ஒரு வலியோடு அவளிடம் இருந்து வந்தது. அவன் என்ன பண்றான் இப்ப. நல்லா இருக்கிறானா? ஆயிரம் கேள்விகள் அவளுக்குள்.

அப்போதுதான் சத்தியன் இன்னும் திருமணம் செய்யாமல் இருப்பது நித்தியாவுக்குத் தெரிய வந்தது. அதுவும் அவளோடு ஒன்னா படிச்ச ஃபிரன்ட் மூலம். அதை அறிந்ததும் கலங்கிப் போனாள் நித்தியா.

அவள் புருஷன் குழந்தைன்னு சந்தோஷமா இருக்கா. ஆனா அவன்.

அன்றைய இரவில், அவளை அணைக்க வந்த விமலநாதனின் மார்பில் விழுந்து அழுதாள் நித்தியா.

“ஏய்.. என்னடி ஆச்சு?” கேட்ட கணவனிடம் விபரத்தைச் சொல்ல, அவளை அணைத்து ஆறுதல் படுத்தினான் விமலநாதன்.

இரண்டு நாட்கள் கழிய. அவளை அழைத்துக் கொண்டு நீலகிரி வந்தான் விமலநாதன்.

ஆர்வமுடன் இடங்களைப் பார்த்து வந்த மனைவியை ஒரு குவார்ட்டசின் முன்னால் நிறுத்தினான் விமலநாதன்.

“இது யாரு வீடு மாமா?” அவள் வியந்து கேட்டாள்.

“இங்கதான் சத்தியன் இருக்கான் நித்திமா...” சொல்ல அதிர்ந்தாள் நித்தியா.

“மாமா...?”

“போ... போய் அவன் கூட பேசிட்டு வா...”

“மாமா... என்ன சொல்றீங்க...” அதிர, சிரித்தான் விமலநாதன்.

“நித்திமா... நீ சந்தோஷமா இருக்கேல...”

“இது என்ன கேள்வி... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் மாமா...”

“இப்ப என்னை கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டதுக்காக ரிகரட் பண்றியா...”

“மாமா... பைத்தியம் போல உளறாதீங்க. உங்களை கட்டிகிட்டத நினைச்சு நா ரொம்ப சந்தோஷப் படுறேன். சொல்லப்போனா, அப்பா அம்மாக்கு நன்றி சொல்லிக்கறேன் உங்களை கொடுத்ததுக்கு...” அவள் சொல்ல, அழகாய் புன்னகைத்தான் சத்தியன்.

“அது நிஜம்னா போய் சத்தியன் கிட்ட பேசிட்டு வா. நீ புருஷன் குழந்தை குட்டின்னு நல்லா இருக்கே என்கிறதை அவனுக்கு சொல்லிட்டு வா... அப்பதான் அவனோட குற்ற உணர்ச்சியும், உன்னோட தவிப்பும் மறையும்...”

“ஆனா... மாமா நான் எப்படி...”

“நீ மட்டும் சந்தோஷமா இருந்தா போதுமாடா... அவனும் இருக்கணும்ல... இத்தனை நாளும் அவன் நல்லா இருப்பான் அப்படின்னு நினைச்சு நீயும் அலட்சியமா இருந்துட்டே. இப்ப அவன் உன்னோட நினைப்பில இருக்கிறது தெரிஞ்சதுக்கு அப்புறமா, நீ தள்ளி இருக்கிறது தப்புடா. போ... போய் பேசிட்டு வா... நான் அதோ, அங்கன வெய்ட் பண்றேன்...” சொன்ன கணவனை காதலோடு பார்த்தாள் நித்தியா.

யாருக்கு இப்படி ஒரு புருஷன் கிடைப்பான். பழைய காதலனையே சந்திக்க அனுப்புகிறானே. அதுவும் அவள் மீது நம்பிக்கை வைத்து.

சரிந்து தன் கணவனின்ன கன்னத்தில் முத்தமிட்டவள், கீழே இறங்கினாள்.

படபப்பாக இருந்தது.

கதவைத் தட்ட, வந்து திறந்தான் சத்தியன். அவனைக் கண்டதும் பழைய காதல் பொங்கி எழுமோ என்று அஞ்சியிருந்தவளுக்கு அப்படி எதுவும் தோனாமல், பழைய நட்பை பார்க்கும் மகிழ்ச்சி தோன்ற, மனது நிம்மதியானது.

உள்ளே சென்று அவனிடம் பேசிவிட்டு வந்தபோது மனது தெளிந்திருந்தது நித்தியாவுக்கு.

நிறைவோடு வந்து காரில் ஏறியவள் மறு கணம் தன் கணவனை இறுக அணைத்து அவன் உதட்டில் அழுத்தமாக ஒரு முத்தம் வைக்க, அவனும் காதலோடு அவளை முத்தமிட்டு விலகினான்.

“என்னாச்சு? இப்ப ஹாப்பியா?”

“ம்... ரொம்ப ஹாப்பி மாமா... அவனை பாக்கிற வரைக்கும் உள்ளே ஒரு படபடப்பு இருந்திட்டே இருந்துச்சு...”

“ஏன்?”

“தெரியல மாமா... மேபி பழைய காதல் அவனைக் கண்டதும் மலர்ந்திடுமோன்னு நினைச்சேன். ஆனா...” என்றவள் தன் விமலநாதனைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

“அப்படி எதுவுமே தோனல மாமா. பழைய நட்பை பார்க்கிறது போலத்தான் தோணிச்சு. அவனும் அப்படித்தான் பேசினான். நான் தப்பு பண்ணிட்டேன். இதை முன்னமே செஞ்சிருந்தா அவன் அப்பவே குற்ற உணர்ச்சில இருந்து வெளியே வந்திருப்பான்ல...”

“ப்ச்... எப்ப என்ன நடக்கணும்னு விதி இருக்கோ அப்பதான்டி நடக்கும்..”

“ம்... அங்க சந்தியான்னு ஒரு பொண்ண பார்த்தேன். ரொம்ப அழகா இருந்தாங்க... அவனுக்கும் அந்த பொண்ண புடிச்சிருக்கு போல...”

“ம்.. குட் நியூஸ்...”

“ம்... நம்மை வரச்சொல்லி இருக்கான். திருமணத்துக்கு கூப்பிடு வர்ரேன்னு சோன்னேன்...” சொன்ன மனைவியை இழுத்து அணைத்தான் விமலநாதன்.

“நிச்சயமா வரலாம்டி...” சொன்னவன் மகிழ்ச்சியுடனே வண்டியை எடுத்தான்.

வாழ்க்கை ரொம்ப அழகானது. வாழ்ந்து பார்க்கணும். பழசிலயே உழன்னுட்டு இருந்தா அந்த அழகு தெரியாமலே போயிரும்.

நித்தியா விமலநாதன் வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். அவங்க பழசை மறந்து புதுசா வாழ ஆரம்பிச்சாங்க. அவங்க வாழ்க்கை ரொம்ப அழகா இருக்கு.

இப்பலாம் விமலநாதன் இல்லைன்னா நித்தியா இல்லை. அதுக்கு இருவருமே கடுமையாகப் போராடினார்கள்.

ஒரு ஆம்பளை பொண்டாட்டியின் காலில் விழணும்னா ரெண்டு விஷயங்களை பாத்துக்கிட்டா போதும். ஒன்னு அவனோட வயிறு. அடுத்தது கட்டில். இது ரெண்டிலையும் அவனோட மனசுக்கு பிடிச்சாப்போல ஒரு பெண்டாட்டி நடந்துகிட்டான்னா போதும். அவ அவனே உலகம்னு வாழ்ந்திடுவா.

அதே போல ஒரு பெண்டாட்டி கணவன் கிட்ட எதிர்பார்க்கிறது, அவனோட அன்பையும், படுக்கையில் அவளைத் திருப்தி படுத்திறதும் மட்டும்தான். ஒரு கணவன் தன் மனைவியைப் போற்றியும், அவளுக்கு பிடிச்சதை செய்தும், படுக்கையில் தான் உச்சம்

அடைந்தால் போதும் என்கிற நிலை இல்லாம, அவளையும் திருப்திப் படுத்தி தானும் திருப்தி கொள்றப்பதான், ஒரு மனைவிக்குத் தன் கணவன் மீது இருக்கிற காதல் பல மடங்கு அதிகரிக்கும்.

இங்கே இந்த ரெண்டையும் இருவருமே குறைவில்லாம செய்தார்கள்.

காலப்போக்கில் நித்தியா சத்தியனை மறந்து அந்த இடத்தில் விமலநாதனை முழுசாக ஏத்துகிட்டா.

முதல் காதல் எப்போதுமே மறக்காத ஒன்னு. விமலநாதனுக்கு அவன் மனைவி சரிதாவின் நினைவு எப்போதும் ஒரு ஓரமாக இருந்திட்டே இருக்கும். அதே நேரம் நித்தியாவின் மனசிலயும் சத்தியனின் நினைப்பு இருந்திட்டே போகும். அனா, அவங்க நினைவாக மட்டும்தான் இருப்பாங்க. வாழ்க்கையில நித்தியாவுக்கு விமலநாதன். விமலநாதனுக்கு நித்தியா. இதுதான் நிதர்சனம். உண்மை.

வாழ்க்கை அழகானது. வாழ்ந்துதான் பார்த்திடலாமே.

முற்றும்